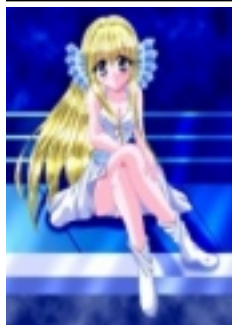

Hoàng tử lạnh lùng và công chúa thất lạc

Contents

Hoàng tử lạnh lùng và công chúa thất lạc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	41
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	50
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	62
31. Chương 31	65
32. Chương 32	66
33. Chương 33	69
34. Chương 34	70
35. Chương 35	71
36. Chương 36	72
37. Chương 37	74
38. Chương 38	76
39. Chương 39	77
40. Chương 40	81
41. Chương 41 The End	82

Hoàng tử lạnh lùng và công chúa thất lạc

Giới thiệu

+Dương Triệu Vũ : Hoàng tử hoàn hảo về mọi thứ (ngoại hình, cách ăn nói, học tập,. . . .), có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-lanh-lung-va-cong-chua-that-lac>

1. Chương 1

Chap 1:

(Chap này là quá khứ, lý do tại sao Linh là công chúa thất lạc !)

(Câu truyện diễn ra từ 14 năm trước, khi Linh chỉ mới 3 tuổi)

Ở một tòa lâu đài to lớn tọa lạc tại một vương quốc nhỏ có 2 ông vua và 2 hoàng hậu đang cười nói rất vui vẻ, gần đó có 2 đứa bé đang chơi đùa trên đồng cỏ:

-Này!Cậu thấy đẹp không?-Linh chìa một bông hoa bồ công anh mà cô bé đã “nhặt tâm” bứt ở đâu đó trong đồng cỏ.

-Xì!Đồ con gái!Tôi không thích chơi với con gái!(Hix, mới 4 tuổi mà thế này đây)

-Tại sao thế?-Linh hỏi và bắt đầu rơi lệ

-Đó chưa gì đã khóc rồi, đúng là đồ con gái, mít ướt chết được, tôi không chơi với cậu đâu, nín đi thì may ra tôi đổi ý

-Thật hả?-Nghe vậy Linh lập tức không khóc nữa.

-Không!

-Ồ cậu dám lừa tớ.

Tiếp sau câu nói đó là 2 đứa trẻ rượt nhau chạy vòng quanh đồng cỏ. Cha Linh thấy được cảnh tượng đó liền quay sang nói với ông vua nọ:

-Sau này chúng ta cho chúng cưới nhau được đấy!

-Cũng có lý nhỉ, thế thì 2 vương quốc của chúng ta sẽ có mối quan hệ tốt hơn nữa

Hai bà vợ cũng gật gù. Sau đó mọi người cùng cười nói và bàn về những kế hoạch cho tương lai

Nhưng trong lúc họ nói chuyện thì họ đã không nhận ra 2 đứa con của họ đã chạy ra khỏi tầm quan sát của họ.

Cậu con trai hết sức liền núp vào một cái cây to.

Linh không thấy nên cứ tưởng cậu ta chạy nhanh quá, liền cố hết sức chạy thẳng cho tới lúc ra khỏi cái đồng cỏ mênh mông rộng lớn, cô mới chợt nhận ra mình đã bị lạc, cô khóc thật lớn. Sau đó trong đầu cô bé bỗng lóe lên một ý tưởng : Chạy ngược lại thì chắc chắn sẽ tìm được lâu đài. Nhưng với đôi mắt đầm nước, mọi hình ảnh xung quanh nhòe đi, không còn xác định được phương hướng nên thay vì chạy ngược vào đồng cỏ, Linh lại chạy theo hướng khác. Chạy mãi mà vẫn không thấy lâu đài đâu, Linh loạng choạng, ngã nhào ngay trước một căn nhà nhỏ, vì chân bị trầy, chảy máu nên Linh đau quá, không đứng dậy được nữa, và cứ thế, Linh ngồi đó và khóc đến sưng cả mắt.

Bỗng một người phụ nữ bước từ trong ngôi nhà đó ra, đỡ Linh dậy và ân cần hỏi:

-Sao con ngồi đây?

-....-Linh mãi khóc nên không trả lời.

-Sao con khóc thế?

-....

-À!Con bị đau chân à?Vào nhà để cô giúp con băng bó nhé!-Người phụ nữ đó nhìn vào chân Linh và phát hiện ra chân Linh đang chảy máu.

Linh gật đầu và theo người phụ nữ vào nhà.

Cùng lúc đó, cậu con trai quay lại lâu đài thì các ông bố bà mẹ mới ngạc nhiên:

-Linh đâu con?

-Ồ!Con không biết!

-Sao lại không biết?Nãy con còn chơi với nó mà

-Nhưng nó chạy đi đâu mất rồi. Con tưởng nó quay lại đây chứ?

-Thôi chết rồi!LINH ỒI!-Cha Linh la lên.

Sau đó một lực lượng lập tức được huy động để tìm Linh. Nhưng vô vọng vì Linh đã chạy đi quá xa.

~ Tại nhà người phụ nữ nọ ~

Linh đã được bôi thuốc và băng bó lại. Lúc này Linh đã bình tĩnh và không khóc nữa. Người nọ mới bắt đầu hỏi:

-Cháu chạy đi đâu mà lại bị thế này?

-Cháu tìm bạn

-Bạn cháu?

-Vâng

-Sao bạn cháu lại bỏ cháu?

-Bọn cháu chơi rượt đuổi, nhưng sau 1 hồi cháu không thấy bạn ấy đâu nữa, nên cháu chạy đi tìm và cháu bị lạc

-Vậy nhà cháu ở đâu? Cô đưa cháu về

-Cháu...cháu...k...không...biết-Linh nói mà mắt đã rưng rưng nước mắt

-Thôi nín đi cháu, cháu cứ ở đây vài hôm vậy, chắc chắn bố mẹ cháu sẽ tìm cháu mau thôi

Linh không nói gì, chỉ gật đầu.

Nhưng rồi thời gian dần trôi qua, không ai đến tìm Linh vì không ai nghĩ rằng Linh lại chạy đi xa như thế. Dĩ nhiên mọi chuyện sẽ đơn giản vô cùng nếu Linh biết thân phận của mình là công chúa. Nhưng Linh lại không biết (thế mới khổ!). Và rồi vì thấy Linh tội nghiệp, bị cha mẹ bỏ rơi nên người phụ nữ đó đã nhận Linh làm con nuôi và Linh cũng rất vui vì thấy mẹ mới của mình rất tốt.

(Vì lúc đó còn quá nhỏ, lại gọi người đó à mẹ nên khi lớn lên Linh cũng không nhớ đến việc mình là con nuôi chứ không phải con ruột).

2. Chương 2

Chap 2:

(Chap này mình sẽ kể theo lời của Linh, cho dễ miêu tả, diễn tả cảm xúc ý mà ^^!)

-LINH ƠI!

-Dạ con xuống ngay ạ!

Xin tự giới thiệu với các bạn, mình tên là Hà Nhật Linh, năm nay mình 17 tuổi rồi nhé! Mình đang học tại một ngôi trường nhỏ gần nhà mình, nhưng đó chỉ có thể coi là quá khứ thì đúng hơn. Tại sao ư? Vì mình học siêu lắm nhé! Mình vừa được một học bổng toàn phần tại một ngôi trường cực kì to và đẹp, và hôm nay chính là ngày đầu tiên mình đến trường mới, đó cũng là lý do mẹ mình phải la hét này giờ đó.

-Ăn sáng nhanh đi con

-Dạ

Mẹ mình đó, mẹ hiền và tốt lắm, mẹ không có chồng đâu, nên mẹ vẫn luôn thương mình nhất, đến giờ mình vẫn không nhớ tại sao mình lại tồn tại, nhưng lại ngại hỏi mẹ nên đương nhiên là mình cũng không có cơ hội biết điều đó rồi. Vì sinh sống ở vùng nông thôn nên mẹ làm nông dân, kim luôn bán tiệm tạp hóa, đương nhiên là trong lúc mẹ không phải ra ruộng rồi, còn những lúc mẹ phải đi chăm lúa thì mình thường trông tiệm giúp mẹ, còn lúc mình cũng bận thì mẹ sẽ nhờ đến quyền trợ giúp của mấy đứa trẻ hàng xóm. Chúng nó lanh lẹ và cũng tốt lắm, trả công cho chúng nó chỉ cần 1 viên kẹo là đủ. À, còn một chuyện nữa cực kì là quan trọng, đó là : mẹ mình còn rất trẻ nhé!

-Ăn nhanh còn đi học nữa con, trường ở xa lắm, coi chừng trễ học đó!

-Dạ! Xong ngay ạ

Ăn xong bữa sáng, tôi lấy chiếc xe đạp quen thuộc của mình nhưng đã được sửa sang và sơn lại, trông nó bây giờ cứ như một chiếc xe đạp mới mua về vậy. Tôi không muốn bị quê ngay ngày đầu tiên ở trường mới đâu, vì tôi nghe nói họ toàn là nhà giàu thôi.

....

Sau cả tiếng đồng hồ đạp xe thì tôi cũng đã đến được ngôi trường đó. Là trường Quý Tộc, không chỉ là cái tên, mà theo như tôi biết thì trường này cũng toàn dạy cho quý tộc, tức bọn nhà giàu kênh kiệu và cả hoàng tử công chúa gì đó nữa. Tôi không thích họ, một phần vì tôi muốn giàu có như họ, một phần vì họ thực sự không hề biết cư xử lịch sự, họ luôn luôn châm chọc những đứa nhà nghèo như tôi. Tôi biết rõ vì thậm chí những đứa nhà khá giả còn chê tôi thậm tệ mà.

Trường Quý Tộc to lắm, có khi gấp 100 lần căn nhà nhỏ của mẹ con tôi ấy chứ! Trường sơn màu kem, cánh cổng màu đen to đùng, chắc là xe tải cỡ lớn cũng đi qua được, trường có nhiều cây xanh được tỉa tỉ mỉ, tạo thành một lối đi từ cánh cổng, xuyên qua sân cỏ (nói là sân cỏ nhưng thật ra lối đi là xi măng còn hai bên là cỏ) và đến tòa nhà chính.

Đứng ngẩn ngơ nhìn trường một hồi tôi mới dần tỉnh ra và bắt đầu bước chân vào cánh cổng to đó. Vừa vào trong tôi liền nghe thấy một giọng nói rất trầm :

-Xin chào tiểu thư ạ

Tôi giật mình quay mặt về phía giọng nói. Đó là một người đàn ông tóc đen, có lằn vài cọng tóc bạc, mặc áo vest đen trông rất sang trọng. Nhìn sơ qua ông giống như một quản gia, nhưng theo suy nghĩ của tôi, chắc chức vụ của ông là giám thị. Tôi mỉm cười :

-Dạ cho cháu hỏi, có bãi giữ xe đạp ở đây không ạ?-Vừa nói tôi vừa nhìn chiếc xe đạp mà mình đang dắt đi.

-Thưa tiểu thư, ở đây thường chỉ có chỗ để xe hơi, còn xe đạp thì....

Ồi thôi! Thế là tiêu tôi rồi, tôi liền dắt xe đạp ra ngoài, nhìn quanh thì tôi thấy ở cách trường không xa có một phụ nữ ngồi cạnh xe nước của mình. Mừng như vớ được vàng, tôi chạy thật nhanh đến :

-Cô ơi!

-Sao cháu?

-Cô cho cháu để nhờ xe đạp trong nhà cô được không ạ? Cháu sẽ trả tiền và ủng hộ nước giúp cô

-Cũng được, không cần thiết phải trả tiền đâu cháu, mà cháu học trường đó sao?-Vừa nói xong cô chỉ tay về phía trường Quý Tộc

-Vâng ạ

-Vậy sao cháu lại đi xe đạp?Cô cứ tưởng học sinh trường đó toàn đi xe hơi chứ?

-VẬY HẢ CÔ?-Tôi la lớn đầy kinh ngạc

-Ừ, cô thấy học sinh trường đó giàu lắm mà

-Ồ...cháu chỉ là nhận học bổng thôi ạ, nhà cháu xe máy còn không có nữa, lấy đâu ra xe hơi như họ

-Ừ thôi được rồi, cháu cứ để xe ở đây, ra về rồi lấy

-Dạ...dạ...cháu cảm ơn cô nhiều lắm

Xong, đã xử lý được vụ xe đạp, tôi mừng rỡ chạy về trường

Về đến trường, tôi theo thầy giám thị (tức người đàn ông trong cứ như quản gia ban này) vào gặp thầy hiệu trưởng để nhận lớp và nghe về một số quy định của trường đối với học sinh, điều kì lạ là những quy định đó không quá nhiều mà cũng không hề nghiêm khắc, chắc vì ở đây toàn quý tộc nên họ sợ sẽ nguy hiểm tới tính mạng nếu như quá nghiêm khắc.

Sau khi đã nhận sách vở, thời khóa biểu, tôi đi tìm cái tủ của mình (trường có những ngăn tủ để học sinh chứa sách vở, không cần phải mang tới mang lui nhiều). Bước đi trên hành lang, tôi chăm chú đọc tờ giấy chỉ địa điểm cái tủ và đôi khi tôi lại ngửa mặt lên xem tới chỗ cái tủ chưa. Thật kì lạ vì tôi thấy trong nguyên một hành lang dài đầy tủ, có 2 đôi tủ nổi bật nhất (tức là 4 cái tủ, 2 cái tủ kế nhau là 1 đôi), 1 đôi màu hồng, 1 đôi màu vàng, trong khi tất cả những cái tủ còn lại màu trắng. Tôi thấy thật lạ, không biết ai mà thích chơi nổi thế nhỉ?

Sau khi đã cất bớt sách vở vào tủ, tôi đi xuống đại sảnh, nơi học sinh tụ tập nhiều nhất. Vì còn lâu mới vào học nên đại sảnh vẫn chưa đông lắm. Tôi đứng ở trên nhìn xuống, chủ yếu là để ngắm bao quát tất cả. Mắt tôi dừng lại ở một anh chàng rất điển trai đang bị bao vây bởi 1 lũ con gái đại trai, anh chàng rõ ràng là muốn được yên nên nói một điều gì đó rồi cười một cái, xong thì đi qua lũ con gái và biến mất luôn. Anh ta cười đẹp lắm, làm tôi chỉ muốn ngắt đi thôi. Vừa lúc đang mơ màng, bỗng tôi nghe tiếng cái nữ sinh la rất to :

-A!HOÀNG TỬ ĐẾN RỒI!

Cô nàng làm tôi hết hồn, nếu không thăng bằng tốt, có khi tôi đã lộn đầu từ trên cao xuống đất rồi ấy chứ. Sau khi đã bình tĩnh, tôi nhìn theo hướng mà con nhỏ vừa la chỉ tay về. Kết quả là : Chả thấy được gì bởi quanh cái tên ấy là 1 rừng con gái lẫn con trai, không bị vây như anh chàng ban nãy, tên này có vẻ có uy quyền, mọi người chỉ đứng thành hình bán nguyệt mà nhìn hẩn ngưỡng mộ. Sau hẩn còn 2 người con trai nữa, một tên đeo kính đen, trong cứ như xã hội đen. Người còn lại...chính là...chàng trai ban nãy.

.....

Tiết học đầu tiên của tôi là tiết toán. Bà cô giới thiệu :

-Tôi tên là Huệ, tôi sẽ là giáo viên dạy toán cũng như giáo viên chủ nhiệm của các em, năm nay các em đã học lớp 11, không còn lạ gì trường mình và các bạn trong lớp nữa. Nhưng hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến. Mời em vào.

Đó có lẽ là tính hiệu của tôi. Tôi rụt rè bước vào và bước lên bục bảng, đứng cạnh cô

-Mời em tự giới thiệu-Cô khẽ nhắc khi nhận thấy sự im lặng ở tôi

-Chào...các...bạn...mình tên là Hà Nhật Linh, mong các bạn giúp đỡ nhiều hơn-Tôi nói đứt khúc vì sợ bị cười nhạo, nhưng nhận ra các bạn không hề cười nên tôi nói trôi chảy hơn.

-Lớp chúng ta hết bàn rồi, ai có thể cho bạn Linh ngồi cùng?

-Em ạ!-Một cô bạn đứng dậy, giơ cao tay và nhìn tôi mỉm cười

-Vậy thì em ngồi cạnh Lam nhé.

-Dạ-Tôi nói nhỏ đủ cho cô nghe và bước xuống chỗ cô bạn ban nãy

Nhìn sơ qua lớp tôi thấy lớp chỉ có khoảng 30 học sinh và cũng chỉ có bao nhiêu đó bàn, tuy là bàn dành cho 2 người ngồi nhưng mỗi bàn chỉ có 1 học sinh ngồi. Vừa ngồi vừa suy nghĩ thì tôi nghe tiếng cô bạn kế bên nói:

-Chào bạn! Mình tên là Lam, hân hạnh được làm quen

-Cô bạn này thân thiện quá-Tôi nghĩ

-Chào bạn! Mình tên Linh, rất hân hạnh được làm quen với bạn, cảm ơn bạn vì đã ình ngồi cùng-Sau khi suy nghĩ,tôi nói

-Không có gì mà-Nói rồi cô bạn đó nở một nụ cười thật tươi

Sau một hồi im lặng nhưng không phải im lặng nghe bà cô thao thao bất tuyệt về những quy định của trường bà của bản thân cho học sinh nghe mà là im lặng để suy nghĩ về chàng trai ban nãy. Cuối cùng, tôi muốn biết tên của chàng trai đó nên đã mạnh dạng hỏi cô bạn kia :

-Bạn có biết 3 chàng trai gây chú ý ban nãy ở đại sảnh không?

-Có chứ, họ nổi tiếng lắm cơ, đẹp trai nữa chứ - Vừa nói cô bạn đó vừa ngửa mặt lên trời mơ mộng

-Họ tên gì vậy?

-Anh chàng đi đầu là Dương Triệu Vũ, đẹp trai ơi là đẹp trai, nhưng mà lạnh lùng lắm cơ, ảnh là hoàng tử đó, vừa đẹp mà vừa giàu-Cô nàng khuyến mãi luôn thông tin về hần, tuy rằng mình chẳng quan tâm cũng chẳng có hỏi, Lam nói tiếp - Anh chàng đeo mắt kính đen là Nguyễn Trọng Nam, không đẹp trai bằng 2 anh kia nhưng mà cũng không tới nổi tệ, ảnh là con của ông chủ xưởng dệt nổi tiếng, cũng giàu có lun. Anh chàng còn lại là Hoàng Minh Duy, gương mặt đẹp trai, ảnh rất ít nói nhưng khi nói thì luôn luôn lịch sự, ảnh cũng giàu lắm, mẹ ảnh là giám đốc công ty quảng cáo nổi tiếng lắm ý

-Ồ! Ra vậy

Bỗng nhiên đầu bụng kinh khủng, thế là lại phải quay qua cầu cứu nhỏ Lam

-Nhà vệ sinh ở đâu ý nhỉ?

-Ồ cuối hành lang lầu 1 ý

Quên nói với các bạn là mình học ở lầu 2. Hồi xong tôi chạy lên xin bà cô đi vệ sinh, bà hơi nhăn nhưng nhìn mặt tui khó chịu nên cũng cho đi. Tôi chạy như bay đi. Đi xong tôi thở phào nhẹ nhõm, thông thả đi về lớp, nhưng thay vì lên lầu rồi đi vòng về lớp thì tôi đi dưới lầu 1, sau đó sẽ vòng lên lầu 2 sau. Đang đi thì tôi thấy cái tên Vũ gì đó đang ngồi gần một đám lửa, kế đó là 2-3 xấp giấy, tôi vốn có tính tò mò nên lại gần. Thấy tôi hần liền tặng ngay cho ánh mắt hình viên đạn. Tôi hơi giật mình nhưng cũng bình tĩnh lại và giả vờ bắt truyện:

-Chào...bạn

-....-Hần không trả lời, thật đáng ghét

-Bạn đang làm gì vậy?

-Đốt thư-Hắn trả lời cụt lủn

-Thư gì mà bạn lại đốt?

-Thư tình

-Thư tình?

-Ừ

-Thư người ta đã dành hết tình cảm và can đảm để viết, tại sao bạn không coi mà lại đốt đi?

-Sao cô lại quan tâm? Cô cũng có viết cho tôi à?

-Gi chứ, anh kiêu ngạo thế này, tôi khùng sao mà viết cho anh?-(Thay đổi cách xưng hô nhanh ghê-tác giả nói ké tí hihi)

Nói xong tôi bỏ chạy luôn. Nhưng tôi vẫn nghe tiếng hắn nói :

-Thú vị thật

Tôi chợt ngoái lại nhìn khi nghe câu nói đó thì bất gặp ngay cái nụ cười đều của hắn. Tức giận quá, tôi kể với nhỏ Lam, thì nhỏ cười, tại sao nhỏ cười? Nó lại bảo hắn là thế, ngày nào hắn cũng chỉ đọc 1-2 lá, còn lại đốt, bởi vậy cô nàng nào không có tiếng trong trường thì ngày nào cũng phải kiên trì viết thư tình cho hắn, nếu may mắn hắn sẽ đọc trúng là thư đó, không may thì lá thư đi chơi với lửa.

Trên đời này thực sự có loại người đó sao?. Tôi tự hỏi nhưng nào có ai trả lời cho tôi. Mà cũng đâu cần có ai trả lời dùm, rõ ràng tôi đã gặp con người đó mà, rõ ràng là con người đó, loại người đó có tồn tại. ÔI CUỘC ĐỜI!

(Tác giả mệt lắm rồi, đi ngủ trưa tý nha, mong các bạn ủng hộ mình nhiều hơn ^^!)

3. Chương 3

Chap 3:

Mãi suy nghĩ về cái tên mà đáng ra mình không nên nghĩ về đó nên tôi đã chẳng nhận ra mặt tôi đang nhìn rất ư là ngu, rõ ràng là trông vừa ngu ngơ khờ khạo mà vừa nhìn dần dần, con Lam dùng cùi chỏ thúc thúc vào cái tay tôi dùng để chống cằm, nhưng đương nhiên tôi không biết, nó thọc luôn vào xương sườn, lúc này tôi mới giật mình la đau. Sau khi la đau xong, tôi ngửa mặt lên thì...Ôi trời! Cả lớp đang nhìn tôi, có những đứa con gái đã che miệng cười khúc khích, sau đó đưa mắt lên bực bực thì...bà cô chủ nhiệm đang nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn, sợ chết khiếp tôi cúi mặt xuống, nhưng :

-Em Nhật Linh, đứng lên đi ra ngoài ngay!-Bà cô nói như hét

Rõ ràng bà cô biết mẹ tôi không hề có quyền lực, tôi chỉ là đứa nhà nghèo nên bà không ngại kỉ luật tôi đây mà, tức quá chừng!

Nhưng biết làm sao đây? Đúng là tôi không có quyền gì thật, đành ngậm ngùi đứng dậy là thi hành mệnh lệnh, vậy mà bà còn chưa vừa lòng, tui đứng ở ngoài nghe giảng thì :

-Em đứng nép qua 1 bên cho tôi

À, hóa ra bà không muốn nhìn thấy mặt tui, tui đâu có xấu đâu! Thế là tiếp tục lặng thầm mà lủi đi cho khuất mắt bà. Tức anh ách mà không làm gì được, tôi đứng khoanh tay dựa lưng vào tường, nhìn xuống đất. Đứng ngoài nắng nên tôi thừa biết 2 cái má tôi đang đỏ ửng lên vì nóng. Quên mất nhỉ, bật mí ấy bạn một chuyện, đó là da của mình trắng lắm, lại nó cái má hồng hồng, chỉ khổ lúc ra nắng được một lúc thì mặt mình dần chuyển sang sắc đỏ nhanh như con tắc kè đang tránh kẻ thù nguy hiểm vậy.

-Bé đây cũng dễ thương quá nhỉ

Tôi chợt giật mình và nhìn lên thì phát hiện trước mặt mình là hắn, hắn chính là tên Vỹ đó, sao hắn lại ở đây? Rõ ràng lớp 12 không có ở cùng lâu với lớp 11 mà.

-Tại sao anh lại ở đây?

-Tôi nhớ bé được không?Tôi nhớ thì tôi xuống không được hả?

-Nói dối

-Không hề

Nói rồi hấn tiến gần lại. Tôi cuống cuống định bước lùi, nhưng....chẳng phải tôi đang đứng sát tường hay sao? Chết chắc rồi. Hấn chống tay vào tường, đưa mặt hấn sát lại mặt tôi, sau đó hấn đưa tay vuốt má tôi 1 cái. Ôi trời! Làm sao đây? Nhanh thật nhanh, hấn hôn lên má tôi 1 cái, nhanh tới nỗi tôi không làm sao mà tránh được. Tôi giật mình, xô nhanh hấn ra và hét lên :

-Làm cái gì vậy?

-Hôn bé

-Ồ hay! Tại sao lại hôn tôi?

-Thích

-Thích gì làm đấy à?

-Ừ

Tức quá! Tên này mặt dày ra phết. Nói xong câu đó thì hấn cũng bước đi mất. Nhưng giờ tôi mới để ý là hấn cũng đẹp trai đó chứ.

Nghe tiếng la của tôi, bà cô liền chạy ra, mà lúc đó thì hấn đi mất rồi. Vậy là tôi bị bả la ột trận vì tự nhiên đứng trong trường la làng, cũng may là cái vô-lum của tôi không quá to nên chỉ có lớp tôi hay cùng lắm là thêm lớp kế bên nghe. Thế là tức càng thêm tức.

(Chap này ngắn vì mình viết vội để đi thi, chap sau mình sẽ cố viết dài hơn ^^!)

Chap 3 (tt)

Hết tiết toán, tôi vác cái mặt hầm hầm vào gặp con Lam. Có lẽ lúc tôi la lên, ai cũng nghe hết nhưng chắc là không nghe rõ tôi nói cái gì rồi nên ai cũng nhìn tôi như con điên trốn viện. Ấm ức quá, chịu không nổi, tôi liền kể với con Lam, nó không dám cười to mà chỉ che miệng cười khúc khích. Chắc nó sợ người ta tưởng bệnh điên của tôi lây nhiễm qua nó. Sau khi cười đến sái cả mồm, nó mới “phán” :

-Linh đừng để ý ảnh. Ảnh là vậy mà. Bạn mới tới nên không biết thôi. Ảnh thay bồ cứ như thay áo, hôm nay cô này, mai cô nọ, nhỏ nào trụ được lâu nhất là 1 tuần cũng bị ảnh “đá” thôi

À. Hóa ra tên này là một thằng khôn thứ thiệt, con gái mà hấn dám quay như quay chong chóng, làm cho ai cũng phải điên đảo. Nhất định mình phải cho hấn 1 bài học, rõ ràng ban nãy, mình còn chưa kịp tặng hấn 1 cái tát vì tội hôn mình mà hấn chạy mất rồi. Nhất định phải trả thù. Nhất định là thế. Ngay sau khi ý nghĩ trả thù an tọa tại một vị trí quan trọng, không thể nào quên được trong não của mình. Tôi lập tức vạch ra hấn một kế hoạch trả thù hoàn hảo khiến cho hấn sẽ phải khổ sở tột cùng

~ Ra về ~

Mừng kinh khủng, chỉ mới 1 ngày đi học mà biết bao nhiêu là chuyện xảy ra làm tôi nhức đầu vô cùng

Về đến nhà, sau khi thay bộ đồng phục của trường ra, tôi nằm lả ra ngủ vì quá mệt mỏi, mệt vì phải đạp xe lâu ơ là lâu, mệt vì phải đối đầu với hấn. Và cứ thế, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ tôi thấy Duy, Duy bước tới gần và mỉm cười với tôi. Ôi! giấc mơ đó thật là đẹp biết bao nhiêu. Nhưng không! Hấn, chính hấn, là cái tên Triệu Vỹ đó, hấn bước tới, nhìn tôi, trong mắt hấn như có một ngọn lửa đang muốn nuốt chửng tôi. Tôi nghe tiếng Duy nói thật nhỏ :

-Anh sẽ bảo vệ em

Tôi liền núp ra sau lưng Duy. Nhưng hấn đã đẩy Duy qua một bên, bàn tay hấn nắm lấy cổ áo tôi và nhấc tôi lên. Tôi hoảng loạn vô cùng, không biết làm gì, tôi đưa tay nắm lấy cái cánh tay đang nắm chặt cổ áo tôi, cố gắng giật nó ra, nhưng vô vọng :

-Thả tôi ra đi. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi mà. Đừng giết tôi

Có lẽ theo bản năng của mình mà tôi nói thế, chứ tôi làm gì có lỗi với hấn mà phải xin lỗi? Tuy vậy, hấn không tha, hấn đưa bàn tay lên cao, và bàn tay đó đang trong tình trạng là một nắm đấm, sẵn sàng đấm thẳng vào mặt tôi. Rồi hấn vụt nhanh cái bàn tay đó vào mặt tôi.

Nhưng tôi liền choàng tỉnh dậy. Tôi thở hòng hộc, cổ tôi cứ như mắc một thứ gì đó bên trong, khó thở vô cùng. Sau khi đã hô hấp bình thường lại, tôi dùng cái bàn tay bé nhỏ của mình, vo thành cái nắm đấm và tự đánh vào đầu mình, đồng thời lẩm bẩm nói một mình :

-Không có chuyện đó đâu! Không có chuyện đó đâu! Chỉ là mơ thôi! Mà chỉ mơ thôi mà Linh!

Sau khi tự trấn an mình xong, tôi mới giật mình phát hiện ra mẹ đang nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Như biết trước được mẹ sẽ hỏi gì, tôi nhanh nhẩu trả lời :

-Không có gì đâu mẹ, con chỉ gặp ác mộng thôi mà

Tôi khuyên mãi ẹ luôn một nụ cười ẹ yên tâm. Xong tôi nhìn thấy mẹ đang ôm một giỏ đồ dơ :

-Mẹ đi giặt đồ hả? Con đi với

Mẹ gạt đầu. Thế là tôi có dịp quên nhanh đi cơn ác mộng đó.

Sau khi giặt đồ xong, tôi chạy sang nhà bác Ba mượn cái thao bằng thiếc :

-Bác Ba ơi! Bác có nhà không ạ?

-Có, có chuyện gì vậy Linh

-Dạ cho con mượn cái thao thiếc đi bác

-Con mượn làm gì?

-Dạ một chuyện rất quan trọng với con đó bác, bác cho con mượn đi

-Nhưng mà con mượn làm gì, mốt bác còn dùng nữa

-Cho con mượn đi mà, con mượn một ngày thôi, chiều mai con trả cho bác, nha nha, nha bác?- Vừa nói tôi vừa lắc lắc tay bác Ba

-Ừ thôi cũng được, xài nhanh rồi trả cho bác

-Vâng ạ

Nói xong tôi xách cái xô chạy về nhà, sẵn ghé qua tiệm tạp hóa mua thêm mấy chai hồ, vì không lấy ở nhà được, bị mẹ la mắng. Xong tôi hí hửng chạy về nhà, tôi đổ hồ vào cái thao, bỏ đất cát,... tạo thành một cái hỗn hợp xanh xanh trong cứ như cục mủi mà tôi chẳng làm sao nhớ được mình đã cho gì vào. Bước 1 của kế hoạch trả thù đã được thực hiện. Ngày mai sẽ làm nốt những bước còn lại. Tôi cười, một nụ cười nửa miệng, chứa đầy sự nham hiểm cùng sự thích thú khi nghĩ về cái mặt của hấn khi kế hoạch được thực hiện.

(Bác Ba là hàng xóm của Nhật Linh, nhà của bác Ba cách nhà Linh chỉ có vài căn, Linh luôn coi bác như người mẹ thứ 2 của mình, vì bác rất tốt bụng và yêu thương Linh như con ruột)

4. Chương 4

Chap 4:

-Oa...-Tôi ngáp dài, hôm qua thức khuya quá mà!

Mặc dù đã quen thức khuya nhưng không biết sao hôm nay tôi lại thấy mệt thế này. Chắc là do hôm qua thức tới tận gần 1h sáng.

Đã dậy nhưng vì thấy mệt nên tôi vẫn không ngồi dậy mà nằm nhắm mắt. Mẹ đã dậy từ lúc nào, mẹ hôm nào cũng thế, mẹ luôn dậy từ 5h sáng. Trong lúc tôi đang nằm thì mẹ vào. Mẹ tưởng tôi còn ngủ nên lấy tay vỗ nhẹ nhẹ vào mặt tôi :

-Dậy đi con! Dậy đi Linh! Ăn sáng rồi đi học kẻo muộn con ơi!

-Con dậy rồi mẹ à! Con xuống ăn sáng ngay đây!-Tôi vẫn nhắm nghiền mắt

Nói là xuống ăn sáng nhưng thật ra chỉ là ra khỏi phòng, nhà tôi bé tí mà. Làm gì có chuyện có lầu, phòng riêng tôi cũng đâu có. Nhà chỉ có một cái giường nhỏ cho 2 mẹ con ngủ thôi. Nghĩ lại gia cảnh của mình, tôi thấy thật chán, chỉ ước mình giàu như lũ học cùng trường với tôi.

Mơ ước thế là đủ. Tôi ngồi dậy và bắt đầu làm vệ sinh cá nhân, thay đồng phục vào và đi ăn sáng. Bữa sáng của tôi chỉ là 1 khúc bánh mì phết mứt và cốc sữa nhỏ, theo như tôi thấy thì thế là đã đầy đủ dinh dưỡng nên tôi cũng không đòi hỏi gì thêm. Vừa ăn mà tôi cứ suy nghĩ mãi, không biết cái tên đó ăn sáng thế nào nhỉ? Chắc là ngồi trên cái bàn to đùng, một đồng thức ăn và rất nhiều người hầu đứng xung quanh sẵn sàng phục vụ hần bất cứ lúc nào, nghĩ mà thấy tức mình, sao cuộc đời lại bất công thế, con người như hần lại sống trong sự giàu sang, còn mình thì....

-Ăn nhanh đi con, sao ngẩn ngơ thế?

-Ồ...dạ vâng!-Nghe mẹ gọi, tôi như chú cuội rớt từ cung trăng xuống.

Ăn xong tôi đạp xe đến trường. Vì đi từ sớm nên tôi thông thả đạp xe chậm chậm, vừa đi vừa hóng gió và ngắm cảnh, không khí mát mẻ, phong cảnh lại rất thơ mộng, thật là tuyệt. Nhưng đương nhiên cuộc đời không tuyệt thế đâu!

Một chiếc xe hơi mới cồng (ít nhất là tôi nghĩ thế), bóng loáng chạy qua làm tôi té khỏi xe đạp. Đau chân quá, tôi nhón nhó nhìn cái xe đó dừng lại. Tôi đang rất muốn mắng cái tên chạy ẩu đó. Nhưng bước xuống xe là Duy, tại sao chứ? Nhưng Duy không bước ra từ ghế trước mà là ghế sau, cùng bước theo sau Duy là Nam, anh chàng đó đeo mắt kính đen, có vẻ anh chàng này rất thích vậy. Còn nhân vật làm tôi té xe thì sao? Hần cũng đang từ từ bước ra. Hần là ai? Không ai khác, đó chính là Triệu Vỹ. Cục tức của tôi giờ đây nó to kinh khủng, và nó đang ứ đọng ở miệng, chỉ chờ thời cơ mà phun trào ra ngoài.

Chưa kịp mắng hần thì tôi chợt nhận ra chân mình có cái gì ướt ướt, tôi liền nhìn xuống thì... Ôi trời, là máu, chân tôi rách một đường dài mà tôi không biết vì sao lại thế. Máu tuông ra rất nhiều, tôi đau quá, hoảng sợ nữa, không biết làm gì thì đã có một đôi tay bế tôi lên, đưa vào chiếc xe hơi mui trần kia. Đó là Duy, nếu mặt tôi không xanh lét vì sợ thì chắc giờ nó đã đổ ừng lên rồi. Rồi Duy hỏi 2 tên kia lên xe nhanh và phóng thật nhanh đến bệnh viện.

Ở bệnh viện tôi được khâu vết thương lại sau đó là băng lại. Bác sĩ nói phải chú ý không được cử động nhiều, nếu không có nguy cơ bị đứt chỉ và vết thương sẽ bị rách to hơn nữa. Duy nói :

-Bác sĩ không phải lo đâu ạ! Cháu sẽ lo cho cô ấy-Kèm theo câu nói đó là một nụ cười đẹp chết người dành cho tôi, tôi ngất ngây nhìn Duy mà đâu có nhận ra đằng kia có một gương mặt đang đăm đăm sát khí nhìn cả hai và bên cạnh là 1 gương mặt mang nụ cười rất tươi, có lẽ người đó vừa phát hiện ra điều gì đó.

Thế là kế hoạch trả thù của tôi phải dời lại ngày mai rồi, cũng may bác Ba cũng chưa cần cái thao lắm, không thì đi tông cái thể hoạch thân yêu của tôi rồi.

(Do cố gắng post nhiều nhiều vì mình không có thời gian để post thường xuyên nên nãy giờ vừa viết mà vừa bị “chửi” xối xả(mẹ mình “chửi” đấy), hix dù sao cũng cảm ơn những bạn đầu tiên đã ủng hộ mình nha ^^! Mình sẽ cố gắng post ngay khi có thể)

5. Chương 5

Chap 5

“Nhờ” công của hần mà tôi “được” nằm dài ở nhà cả tuần lễ vì cái chân đầy chỉ này mà vào trường có khi nó sẽ phải ” mang vác” thêm nhiều chỉ hơn nữa.

Nhưng nhìn theo hướng tích cực thì qua chuyện này tôi cũng đã thấy được Lam là một đứa bạn thật tốt. Ngày nào nó cũng chăm chỉ qua nhà tôi giảng bài (còn bài thì tôi tự chép tại tôi đâu có cụt tay), kèm theo đó thì mỗi ngày nó mang theo súp, canh gà, cháo.... để bồi dưỡng cho tôi.

Ngoài nó ra thì có Duy 1-2 qua một lần làm tôi vui cực kì và thầm cảm ơn hấn. Theo Duy luôn là cái anh chàng xã hội đen kia nhưng chả bao giờ thấy hấn, càng nghĩ càng thấy hấn vô tâm, sao hấn có thể khiến tôi thành thế này mà cũng chả buồn qua ngó tôi một cái nhĩ? Dù cho không ưa hấn tẹo nào nhưng mà không thấy hấn sang thăm làm tôi tức chết được.

Nhờ có sự chăm lo của con Lam và sự lo lắng của Duy mà cái chân của tôi lành nhanh ơ là nhanh.

Hôm nay đã là ngày tôi đi cắt chỉ...vẫn không thấy cái mặt khó ưa của hấn...tức

Cắt chỉ rồi nhưng vẫn không được vận động nhiều nên tôi đi mà cứ phải nhờ con Lam điều đi, có khi Duy còn đèo tôi lên cầu thang nữa, vừa vui mà vừa ngại, có lẽ tôi đã làm phiền Duy quá nhiều.

.....

Cuối cùng thì đã tới lúc tôi trả thù hấn vì hận thù đang chồng chất lên nhau thành một đồng hồ lớn chiếm một diện tích cực lớn trong não bộ của tôi.

.....

~ Giờ ra chơi ~

Tôi cầm cái thao chứa cái chất mà tôi cũng chả rõ là chất gì, tôi chỉ biết là trông nó rất ư là kinh khủng. Tôi đang đứng trên lầu 2. Còn bên dưới rõ là hấn. Lớp 12 học ở lầu 1, nhờ đó mà kế hoạch của tôi rất dễ thực hiện. Tôi bắt đầu dốc ngược cái thao ngay vị trí mà hấn đang đứng tán gái, cùng với hành động đó là cái tạp chất bay thẳng xuống đầu hấn. Như thế rõ là chưa đủ cho tôi hả dạ, tôi tặng kèm cho hấn 1 cái xô đựng lông gà mà tôi đã cất công đi nhặt từng cái trong cái chuồng gà to của bác Ba.

Đứng từ trên cao nhìn xuống mà lòng tôi vui kinh khủng. Hấn...đứng đó...nhăn nhó...bị cười nhạo bởi lũ con gái. Thế là tôi cũng che miệng cười theo chúng nó. Hấn lập tức ngược nhìn lên và vừa lúc biết được chuyện đó thì tôi thấy hấn đã cầm 1 cái khăn vừa lau vừa chạy như bay lên lầu 2.

Chết dở thật, trốn ở đâu bây giờ? Sợ quá chẳng biết làm sao. Tôi chạy vào lớp, chui xuống tận cuối lớp sau đó chui xuống cái bàn, kéo ghế lại ngay ngắn như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng sao mà hấn kinh thế. Hấn cứ như biết tôi đang ở trong lớp. Hấn từ từ đi từ đầu dãy đến cuối dãy làm tôi nhiều phen đứng tim. Cho đến cái bàn tôi đang núp thì hấn bỗng khựng người lại.

-Này Vỹ! Mày làm gì trong đó thế? Đây là lớp 11 kia mà-Nam gọi hấn.

-Ừ ra ngay-Hấn trả lời và quay gót.

Tôi mừng thầm trong lòng. Thế nhưng hấn chỉ quay gót mà không đi ra. Hấn bỗng ngồi xuống và nhìn tôi :

-Thấy rồi nhé!-Kèm theo đó là một nụ cười nửa miệng nham hiểm

-AAAAAA- Tôi la thất thanh vì hoảng sợ quá

Thấy vậy hấn đưa tay che miệng tôi lại. Nhưng sao mà tay hấn dài quá, lại có vẻ như dùng hết sức để bịt miệng tôi nên không chỉ làm cho tôi im lặng mà hấn còn làm đầu tôi đập vào tường một cái rõ đau. Đau lắm lắm lắm thì đúng hơn. Thế là tôi rưng rưng nước mắt. Nhưng hấn làm gì?

-Đồ mít ướt, nín đi

Vô tâm quá chừng, nhưng sao tôi bỗng cảm thấy cảnh này quen quen, cứ như tôi đã từng trải qua ở đâu đó vậy.

Online khuya để viết cho những độc giả đầu tiên thân yêu, cho các bạn không phải đợi lâu. Sau này sẽ cố gắng viết nhiều hơn nữa

6. Chương 6

Chap 6

Một ngày mới lại bắt đầu như thường lệ với những công việc : mở mắt ra, ngồi dậy, leo xuống giường, chải răng, rửa mặt, thay quần áo, chải tóc, phụ mẹ dọn hàng. Nhưng hôm nay lại có cái mới : ngắm mình trong gương. Vì sao cái đó mới? Vì tôi vốn chẳng biết toàn thân hình mình trong ra sao vì đơn giản là nhà tôi từ đó tới giờ chỉ có độc nhất 1 cái gương bé đủ để soi mặt và chải đầu thôi. Giờ thì con Lam tặng cho nguyên một cái gương to chắn, 2 người có khi cùng soi cũng được nữa ấy chứ.

Từ khi có cái tấm gương đó sáng nào tôi cũng soi để xem mình đã hoàn chỉnh chưa. Và hôm nay cũng thế.

Sau đây tôi xin phép được tả những gì trong gương.

Trong gương không ai khác, là tôi. 1 con nhỏ cực đơn giản với nước da trắng. Đôi má hồng. Không mũi dọc dừa. Không lông mày cong lá liễu. Không mắt bồ câu. Nhưng tôi lại sở hữu gương mặt hình trái xoan. Thế đấy. 3 đối 3 thì phải? Đôi lúc tôi cứ trách thầm mẹ vì mẹ sinh tôi ra không hoàn hảo, xinh đẹp như hàng vạn cô gái khác. Nhưng rồi lại mỉm cười một mình, đơn giản đôi khi lại tốt ấy chứ.

Tôi lại đạp xe đến trường. Vừa nhờ dì Hoa (là người bán nước gần trường) giữ xe giùm xong, tôi liền đi vào trường.

Ngay cổng trường là một cục người (chắc là theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng). Vốn không thích tò mò nhưng đám người đó đang đứng che hết cả đường đi nên tôi cố gắng lách qua, thậm chí là chui tọt vào đó. Nhưng vô dụng. 10 lần cố đi qua thì 11 lần tôi bị hất văng trở ra. Tôi đành đứng đực mặt ra, ngán ngẩm chờ bọn họ giải tán. Nhưng đứng những 15 phút mà đám người đó vẫn thế. Nãy giờ tôi cứ nghĩ chắc đó là tên Vỹ hay là Duy hay Nam hay là cả 3 nên họ mới bu đông thế này. Nhưng mà nhìn kĩ thì toàn là con trai. Thế này thì làm sao là Duy và 2 tên kia được.(Eo ôi, phân biệt ghê lun)

Bỗng có một tên điên khùng nào đó hét lên :

-NGỌC ANH ƠI! ANH YÊU EM!

Rồi cả bọn cùng gào hét lên. Ngọc Anh ư? Ngọc Anh là ai nhĩ. Đang vẫn vợ thì chợt có một cánh tay ôm ngang eo tôi. Giật bắn người, tôi liền quay sang tặng ngay cho tên đó một cái tát như trời giáng mà chẳng cần biết hắn là ai.

-Ui da! Con gái gì mà thô bạo thế

-À há! Hóa ra là anh. Đáng đời, thế là nhẹ đó, ban ngày ban mặt mà giở trò bậy bạ à

Hắn vẫn ôm má, nằm ăn vạ tại chỗ.

-Cô tính tàn phá nhan sắc của tôi à?

-Cái gì? Anh ăn bom thay cơm à? Đi chết đi cho thiên hạ nó bình yên. Ở đó la làng hoài, ồn ào chết được.

-Á! TRỜI ƠI! ANH VỸ, ANH CÓ SAO KHÔNG?

Ngay sau câu nói của tôi là một giọng nữ la lên. Ai la vậy nhĩ? Thắc mắc của tôi không hề nói thành tiếng nhưng sau 5 giây đã có câu trả lời. Một con nhỏ chạy ra từ cái đám con trai đứng che hết cả đường đi, lao nhanh về phía cái tên ôn dịch đang nằm ăn vạ dưới chân tôi.

-Này con nhỏ kia! Mày là ai? Sao mày đánh anh Vỹ của tao? - Nó nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hận thù

-Vậy xin hỏi cô là ai mà cấm tôi đánh hắn?-Tôi cũng chẳng vừa

-Tao là công chúa, tao là vợ tương lai của anh, tao cấm mày

-Cô là công chúa thì tôi xin làm nữ hoàng-Tôi không thể chịu thua nó, nói xong tôi nhếch mép cười

-Mày, mày dám-Cô ả giơ tay lên, định tát tôi đây mà

Nhưng cái bàn tay “ngọc ngà” đó vừa đến gần thì tôi liền chụp được nó

-Công chúa là thế này sao? Công chúa là xưng hô mày-tao với người khác? Công chúa là muốn làm gì thì làm, muốn đánh ai thì đánh sao? Thật tiếc cho cái đất nước nào có cô công chúa như cô. Thật là mất thể diện quốc gia quá!

Nói xong tôi cười lớn và bỏ đi luôn. Không ngoái lại nhìn, cũng không ai bảo nhưng tôi thừa biết nó đang nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn. Nãy còn định đi ra đại sảnh lang thang nhưng mà sau cuộc gặp gỡ không mấy là vui vẻ của tôi với “cô nương” Ngọc Anh, tôi thấy quá mệt mỏi nên lên lớp và nằm dài trên bàn luôn.

-Ê Linh! Gan ghê ta ơi! Dám động vào nàng công chúa là ngọc càn vàng đó luôn nha!

-Oáp!...(ngáp 1 cái cho đỡ buồn ngủ) ừ thì tại nó kiếm chuyện với tui trước mà!

-Bà hay ghê luôn, biết bao nhiêu người muốn nói những lời đó với nó mà không dám, sợ bị...chém đầu lém

-Trùi! Ghê vậy á?

-Hihi đùa thôi! Đây là trường học mà! Chắc đó cũng coi như là để cho nó biết ở đây nó cũng chỉ là học sinh như tui mình nhĩ?

-Ừ! Tui mệt quá! Nằm tỳ

Nói xong tôi lại tiếp tục trường mình nằm dài ra bàn. Con Lam thì vô chỗ ngồi kế bên rồi cũng nằm dài luôn. Tôi mở mắt ra thì gặp con Lam đang nằm, nhưng mà nó nhìn tôi chằm chằm, làm tôi rất khó chịu, tôi liền quay mặt qua hướng khác. Nằm được khoảng 10 phút thì có người khiêu tôi.

-Để yên cho tui nghỉ coi Lam

-.....-Nó chẳng đáp

Tưởng yên rồi. Ai dè lại khiêu khiêu.

-Bực quá nha!

Tôi nó mà chả buồn mở mắt ra nhìn cái kẻ khiêu mình nãy giờ. Bỗng một cái miệng (môi thì đúng hơn) đặt lên má tôi. Liền theo đó là tiếng “Ồ” thật to của cả lớp. Tôi liền bật dậy và :

-Chát-Tôi tát tên đó

-Ui da đau

.....

7. Chương 7

Chap 7

Cái tiếng la đầu này sao mà nó kì kì, không giống cái tiếng la của tên Vệ hồi sáng. Vậy là không phải hắn. Vậy là ai?

Tôi liền mở mắt ra và nhìn tên đó. Hắn là....

-Ồ...Duy...tại...sao...lại...-Tôi lắp bắp khi phát hiện kẻ vừa bị tát là Duy

-Hix, em tát đầu muốn chết. Tại thấy lúc ngủ nhìn em dễ thương quá, kêu loài em không dậy thành ra...hun lên

Những gì tôi suy nghĩ sau câu nói đó là : Bó tay . Suy nghĩ một đàng nhưng cái mặt tôi thì lại làm một nẻo nó đang đỏ ửng lên vì ngượng

-Mà anh qua đây làm gì vậy?

-À! Nãy lúc cãi nhau với Ngọc Anh, em làm rớt cuốn sách nè

-Ý, sách toán (môn của bà Huệ chán tình), cảm ơn anh nhiều nha, không có anh chắc em lại ra nắng đứng 2 tiết mất thôi

-Hi, không có gì m...

Duy chưa nói xong chữ mà thì...

-Ê Duy! Ra đây coi

Tên Vỹ nói với cái mặt nhăn nhó như con khỉ. Hắn đang đứng trước lớp tôi. Sau lưng hắn là con nhỏ Ngọc Anh đó, vừa chạy vừa la

-Anh Vỹ, chờ em với, đi nhanh quá à

Nhưng xem ra hắn chẳng đếm xỉa gì tới nhỏ đó mà cứ nhìn tôi với Duy chăm chăm, coi bộ hắn tức lắm. Tức vớ vẩn, tự đứng nói chuyện mà cũng khó chịu.

Dù sao hắn cũng là bạn thân của Duy nên anh đành thở dài

-Thôi anh đi đây, bye em

-Dạ, em chào anh

Tức lộn ruột, giờ tôi chỉ muốn bay đến đánh cho hắn vài cái, cái tội phá tôi với Duy, 2 đứa đang nói chuyện vui thế cơ mà

-Gặp lại em sau nhé!

Duy tặng luôn cho tôi một nụ cười khiến bao nhiêu nàng trong lớp phải ngất ngây con gà tây. Tôi cũng ngất ngây theo, nhưng chủ yếu là vì câu nói : “Gặp lại em sau nhé!”

Duy vừa ra khỏi lớp tôi thì hắn mừng ra mặt.

Cũng vừa lúc chuông báo hiệu tới giờ học vang lên.

Bà Huệ “hùng hổ” đi vào thì vấp cái cặp (do vừa đi vừa ngược mặt lên trời đó mà), thế là té lăn quay, chống hông lên trời, cho cả lớp được một trận cười hả hê.

-Cặp của em nào mà đề lung tung giữa đường đi thế này? - Bà vừa tức vừa quê

-Dạ em xin lỗi, của em đó cô, tại em không biết mình ngồi bàn nào, mà cái cặp thì nặng quá nên em để đó
Con Ngọc Anh đi vào.

-À! Ra là em, không sao

-Đây là học sinh mới của lớp chúng ta, mời em bước lên bục và tự giới thiệu-Bà nói tiếp

-Chào các bạn, mình là công chúa Vũ Ngọc Anh, mong các bạn giúp đỡ thêm nha!

-Em chọn chỗ ngồi đi!

Chắc nó chỉ chờ cái câu đó, nó đứng đĩnh đi xuống và ngồi ngay cái bàn trước mặt tôi. Khi đã an tọa, nó quay xuống và nói :

-Mày khôn hồn đừng tới gần anh Vỹ của tao

-Nè! Chắc tại cái lông mi giả của bạn rậm quá, hay là tại bạn kẻ mi quá đậm mà bạn không thấy rõ là tôi không hề muốn tới gần hắn?

-Mày...mày...đồ mặt dày, đừng thấy trai đẹp mà cứ xấp xáp lại nhá!-Nó cố nói to ọi người nghe, vì lúc này bà cô đi xuống dưới lấy tài liệu rồi!

Tôi cũng không muốn cãi lộn với con này, nhưng rõ ràng nó quá đáng

-Xin lỗi bạn nha! Da tui hơi bị mỏng, da bạn thì tui không biết nó mỏng dày ra sao, tui chỉ biết là cái lớp phấn trên mặt bạn nó dày như da trâu thôi!-Tôi cũng nói to không kém

-Mày...Được lắm, cứ đợi đó, tao sẽ trả thù. Không ai được quyền sỉ nhục Vũ Ngọc Anh này hết!

Nó la lớn lên, ngay lúc bà cô vừa lên tới, thế là

-Em Ngọc Anh, ra ngoài cửa đứng cho tôi

-Nhưng mà cô ơi! Bạn đó gây sự với em mà cô!

-Không nói nhiều! Tôi cần một cái lớp có trật tự và kỉ luật tốt

Nó đành đứng dậy, giậm chân đùng đùng mà đi ra ngoài, không quên “tặng” cho tôi một cái liếc tóe lửa

8. Chương 8

Chap 8

Hết 2 tiết toán, nó hậm hực đi vào và :

-Chát

-Này, sao bạn tát tôi?

-Mày còn hỏi tại sao hả? Tại mày mà tao bị đuổi ra ngoài

-Tại tôi á? Không phải tại bạn la làng sao?

-Chát-Nó lại tát tôi 1 cái nữa

-Này! Quá đáng rồi đấy

Không thèm nhìn nữa! Tôi đưa tay tát cho nó một cái như trời giáng làm nó ngã khụy xuống.

-Đừng tưởng tôi nhìn bạn mãi nhé!

-Mày...

Cảnh tượng hiện tại trong lớp tôi là 1 con nhỏ đứng với 2 cái má đỏ bừng (tức là tôi) do bị tát, 1 con nhỏ ngồi ôm cái má đỏ chót và đang sưng lên, 1 đám đông bu lại và 1 nhỏ đang ra sức can (con Lam đấy)

-HÀ NHẬT LINH!-Ai đó hét lớn

Đám đông liền tản ra, giúp tôi nhận diện được kẻ đó, không ai khác, đó là tên Vỹ

-Tại sao cô tát Ngọc Anh?

-Anh ơi! Nó tát em đau quá! Anh giúp em đi! Em sợ lắm!-Được thế, nó chạy lại núp sau lưng hắn, cười đều

-Anh nhìn kĩ lại đi, không biết thì đừng nói, cô ta tát tôi trước, bao nhiêu người ở đây đều chứng kiến, anh không thấy gì thì tại sao lại kết tội tôi?

-Chuyện này là sao hả Ngọc Anh?-Hắn nghe thế liền quay qua hỏi nhỏ đó

-Em...em...chỉ là...tại em....-Lấp bắp mãi mà nó cũng không nói được một câu hoàn chỉnh

-Tự dưng cà lâm thế? Này còn mày mày-tao tao ghê lắm mà! Thôi, nếu cô tội thế, tôi không nỡ bắt cô nói nữa, để tôi nói vậy

Tôi chưa nói gì về chuyện đó mà nó đã :

-Mày nói láo! Anh ơi nó nói láo! Anh đừng nghe nó nói mà trách em, chỉ tại em yêu anh thôi mà

Eo ôi! Con gái gì mà nói chuyện kì thế này?

-Tôi đã nói gì nhĩ?

Tôi cười nhếch mép, nhìn nó

-Anh nhìn nó kìa! Người như nó sao mà nói thật được? Nó đánh em trước, nó lại đánh em nặng thế này nè anh, anh nhìn đi

Nó chỉ vào cái má giờ đã đỏ ối là đỏ, sưng lên như trái bóng

Tự dưng Duy từ đâu bước lại gần tôi

-Em nói đi, chuyện ra sao?

Tôi lồi Dục ra ngoài, kể hết mọi chuyện

-Ra vậy! Nhỏ đó cũng ranh mãnh quá nhỉ!

Nó từ đâu nhảy ra và lại ca cái điệp khúc

-Anh đừng tin nó! Nó nói dối.

-Tôi mệt lắm rồi! Giờ bạn nói sao cũng được, chuyện đó tôi thấy, bạn thấy, mọi người trong lớp cũng thấy rồi! Bạn chối mãi

Thế đấy! Thế là một ngày trôi qua với cái câu “Anh đừng tin nó” được lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Hết giờ học, tôi đạp xe về nhà.

Vừa về đến nhà tôi mừng muốn điên mà cũng mệt muốn chết, thế là không thèm thay quần áo mà tôi lăn ra ngủ luôn.

Tối lúc tỉnh dậy thì đã 6-7h tối. Đang ngồi trên giường ngáp ngáp dài thì :

-Con gái con đũa! Đi học về không thay đồ mà đã đi ngủ rồi, đã vậy còn ngủ tới giờ này nữa! Mau tắm rửa, thay đồ rồi ra ăn cơm với mẹ nào

-Dạ

Tôi cười trừ rồi lấy đồ chạy vô nhà tắm luôn

9. Chương 9

Chap 9

Ăn xong tôi ngồi nghe nhạc. Chắc nghe tới đây ai cũng nghĩ tôi nghe nhạc bằng điện thoại di động hay ipod (mặc dù không biết ipod là gì nhưng cứ nói bừa) nhưng mà không phải, vì gia đình tôi nghèo thì lấy đâu ra những thứ xa xỉ mắc tiền đó?

Tôi đang nghe nhạc từ cái quán cà phê kế bên nhà vọng qua. Nó hát cái gì thì tôi không sao hiểu được nhưng mà điệu nhạc thì rất hay.

Nae meoriga neomuna nappaseo

Neo hanapakke nan moreugo

Tareun saramen pogoittneun neon

Ireon naema-eumdo moreugettji

Neoui harue naran eoptgettji

Tto chu'eokjoch'a eoptgettjiman

Neoman paraman pogoittneun nan

Chakku nunmulgi heureugoisseo

Neoui dwaetmoseubeul poneungeotdo nan haengbokiya

Ajik naui ma-eumeul mollado

Kkeutnae seuch'ideusi kado

Niga neomu pogosip'eun nalen

Neomu kyeondigi himdeul naleneun

Neoreul saranghanda ipgae maemdola

Honja dasi tto CRYING FOR YOU
 Honja dasi tto MISSING FOR YOU
 Baby! I love you! I'm waiting for you!
 Neoui harue nan eoptgettji
 Tto kieokjoch'a eoptgettjiman
 Neoman paraman pogoittneun nan
 Honja ch'ueokeul mandeulgo isseo
 Naegen sarangiran areumdaun sangch'eokat'a
 Neoui yeppeun misoreul podo
 Hamkke nan utjido mothae
 Niga neomu saenggaknaneun nalen
 Kaseum sirigo seulp'eun naleneun
 Niga pogosip'ta ipgae maemdola
 Honja dasi tto CRYING FOR YOU
 Honja dasi tto MISSING FOR YOU
 Baby! I love you! I'm waiting for you!
 Bye, bye, never say goodbye
 Ireohke chapji mothajiman
 I need you amu maldo mothae I want you
 Paraedo dasi paraedo
 Niga neomu pogosip'eun nalen
 Neomu kyeondigi himdeul naleneun
 Neoreul saranghandala ipgae maemdola
 Honja dasi tto CRYING FOR YOU
 Niga neomu saenggaknaneun nalen
 Kaseum sirigo seulp'eun naleneun
 Niga pogosip'ta ipgae maemdola
 Honja dasi tto CRYING FOR YOU
 Honja dasi tto MISSING FOR YOU
 Baby! I love you! I'm waiting for you!
 (Because I'm Stupid - SS501)
 Tôi cứ nhắm mắt là lắng nghe cho tới khi
 -HỦ!
 -AAAAAAAAAAAAA!
 -Trời à! Tui nè, sao mà la lớn quá zà? Sập nhà đó nha, hihi
 -Còn nói nữa, tui đang nghe nhạc mà, hù một cái hết hồn

-Tặng cho bà cái này nè! Nghe nhạc đã luôn đó nha!

Con Lam chìa ra một cái mp3 (theo tôi biết thì đó là tên gọi của cái máy)

-Nhưng mà...tui không nhận đâu!

-Sao vậy?

-Tại...cái này mắc tiền lắm

-Không sao mà, nhận đi

-Thôi không nhận đâu!

-Nhận đi!

-Không!

-Nhận đi

-Không!

.....

-Giờ có nhận không hả?

-Không là không mà!

-Không nhận là khinh đồ rẻ tiền phải không?

-Ồ...không có! Thôi tui nhận là được chứ gì?

-Hehe-Con Lam cười nham hiểm

-Nè! Chỉ cho cách xài nhớ! Nhạc tui tải zô đây nhiều lắm! Nhạc Việt, nhạc Mĩ, nhạc Hàn, ngay cả nhạc...sến tui cũng tải vô, tại tui không biết bà thích nghe loại nhạc nào-Nó nói tiếp

-Cảm ơn bà nhiều nha-Cảm động quá thành ra tôi ôm nó tỉnh queo

-Không có gì đâu! Giờ đi vòng vòng hóng gió đi! Ở nhà chán lắm!

-Ok lun!

Nói xong 2 đứa dắt nhau chạy ra đường

-Mẹ ơi! Con đi chơi với Lam tý nha!

-Ừ! Về sớm nha con!

-Dạ

Nhà tôi có thể coi là ở vùng quê vắng vẻ. Ngoài đường buổi tối mát rượi, mỗi tối là tối lắm, ở đây ít đèn đường, có chỗ thì cách 30m có 1 cây đèn, chỗ thì cả 100 m cũng không có lấy một cái. Nhà tôi lại ở gần sông nên có bữa muỗi đốt quá trời, không làm sao mà ngủ yên được. Vậy mà con Lam lại rất thích đi dạo ở đây vào buổi tối vì : buổi tối ở đây mát mẻ này (đương nhiên rồi), nhìn lên trời thì thấy rất là nhiều sao này (cũng bình thường thôi), mà con đường lại tối tối trong rất là huyền bí (ý gì đây?)

Con Lam từ khi quen tôi đã từ một tiểu thư nhà giàu thành một cô nàng “bụi bặm”. Lúc trước nó toàn mặc váy, giờ nó toàn mặc áo 3 lỗ hay áo thun với quần jean. Lúc trước nó ăn nói dịu dàng, yếu điệu thực nữ, giờ nó la hét ầm ỹ mà không biết ngượng. Lúc trước nó toàn ngồi xe hơi, giờ nó đi đâu cũng đòi đi xe đạp vì đạp xe coi như tập thể dục mà lại còn giúp nó cảm thấy thoải mái hơn nữa.

Sau khi lang thang hết con đường, tôi với nó lại quay về nhà. Tôi với nó đang định lấy xe đạp cho nó chạy về nhà thì :

-Ê bé đeo nơ

À! Cái này là cái mà con Lam chẳng hề thay đổi, nó vẫn có thói quen đeo một cái nơ to tướng trên đầu.

-Này! Tôi có tên đó nhé! - Lam tức tối quay qua nạt tên vừa “phát ngôn bừa bãi” mặc dù hắn đang ngồi trong bóng tối khiến tôi với Lam không sao nhìn thấy hắn được

-Ừ! Thế tên gì đấy?

-Tôi tên Trương Ngọc Lam, nhưng anh là ai?

Từ trong bóng tối, hắn bước ra, hắn là ai? Hắn đeo mắt kính đen, mặc một bộ đồ đen, tóc vuốt keo dựng ngược lên (cũng màu đen), trong hắn cứ như...xã hội đen, thế thì hắn đích thị là Nam rồi.

-Cô đoán xem tôi là ai?

-Làm sao tôi biết! Nói họ tên đi-Con Lam chả buồn đoán

-Tôi không thích nói! Cô đoán đi

-Tôi không thích đoán thì sao?

-Thế thì cô khỏi biết tôi là ai

-Anh là Nam, bạn của Vỹ và Duy chứ gì- Tôi đành lên tiếng

-Ừ! Chính xác từng xen-ti-met, cô bé giỏi lắm

-Sao anh lại ở đây?

-À! Chẳng qua là công chuyện làm ăn thôi mà!

-Làm ăn? Công chuyện làm ăn gì?

-Tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô bé này-Nam chỉ tay vào Lam

-GÌ CHỨ?-Qua bất ngờ nên Lam la lớn

-Chả là công ty tôi hết người, mà ông chủ tập đoàn xe hơi đây lại là khách hàng quan trọng, ông muốn con gái ông khi lang thang ngoài được phải được an toàn tuyệt đối, vậy nên bắt dắt dĩ tôi phải làm vệ sĩ cho cô.

-HẢ!-Tôi và con Lam đồng thanh

Xong con Lam ngất luôn.

-Bớ tay! Thôi anh đưa nó về nhà (Thay đổi cách xưng hô trong chốc lát)

-Ừ, em chào anh, à, mà anh đem xe đạp về cho nó luôn đi

-Ok

Nói xong Nam bế Lam đặt vào xe hơi rồi cột xe đạp lên nóc xe, rồi ga chạy đi.

10. Chương 10

Chap 10

Những tia nắng tinh nghịch len qua khe cửa, chiếu vào gương mặt đứa con gái đang nằm trên giường (tôi chứ ai), khẽ thở dài rồi mở mắt ra. Một ngày mới lại bắt đầu rồi. Ngày nào cũng như một vòng tuần hoàn, ngày nào tôi cũng chỉ làm bao nhiêu đó việc mà thôi. Liệu hôm nay sẽ có gì mới? Đang suy nghĩ vẩn vơ thì tôi nghe tiếng mẹ gọi :

-Dậy ăn sáng đi con

-Dạ vâng

Tôi lồm cồm ngồi dậy và từ từ “lết” vào nhà tắm để vệ sinh cá nhân và thay đồ.

Ăn sáng xong tôi chào mẹ rồi dắt xe đạp ra khỏi nhà, đi học.

Vì đi từ sớm nên tôi cứ thông thả, vừa đạp xe vừa hóng gió, ngửi cái mùi cỏ ban mai.

Đang đi thì một chiếc xe máy phóng với tốc độ cao lao từ xa về phía tôi. Con người đó đội một cái mũ bảo hiểm to tướng che hết mặt, chỉ chừa 2 con mắt. Tôi nhìn qua tấm kính của cái mũ bảo hiểm, ánh mắt đó mang đầy sự hận thù, tất cả đều đổ hết vào tôi. Chỉ là đôi mắt, tôi không làm sao nhận ra đó là ai cả.

Từ lúc tôi nhìn thấy cái xe đang phóng với tốc độ kinh hoàng đến khi nó chạy qua và quẹt vào xe tôi khiến tôi loạng choạng ngã xuống đất chỉ vón vẹ 3 giây, chỉ đếm 1.....2.....3 mà đã có biết bao nhiêu chuyện xảy đến với tôi.

Con đường toàn là đất và đá, không trải nhựa nên tôi đau kinh khủng. Những hòn đá bị nhon hoặc đâm vào chân tôi khiến tôi chảy máu, đau lắm, rất lắm, nhưng có ai ở đây đâu. Ai sẽ cứu tôi đây?

Nhưng kẻ đó có đi luôn đâu, tên đó thắng xe, tiếng “két” vang thật to, hấn thắng xe một cách điệu nghệ, không phải cái kiểu thắng gấp làm xe chống “mông” lên trời mà là cái kiểu bánh trước làm điểm tựa, bánh sau đánh một vòng cung và xe dừng hẳn. Bụi bay đầy làm tôi khó thở. Tôi ho và dụi mắt liên tục.

Sau khi khói đã tan hẳn, tên đó mới bước xuống xe, tiến lại gần tôi. Đứng cách tôi khoảng 2-3 m, hấn tháo mũ bảo hiểm ra, và hấn là....

-Ngọc Anh?

-Đúng! Là tao!

-Tại sao cô lại hành động thế này?

-Tao làm tất cả vì tình yêu của tao. Không một đứa con gái nào được phép nói chuyện với anh Vỹ quá 1 lần. Đừng nói tới chuyện này đã đánh anh.

-Vỡ vẫn quá nhỉ!

Tôi khề nhếch môi, tỏ rõ cái sự khinh蔑 tôi dành cho nó, mặc dù cái chân tôi đang đau kinh khủng.

-Mày dám láo với tao à?

Quá bức xúc, nó tiến tới và tát tôi 1 cái đau điếng. Tuy đau, đau lắm, nhưng tôi không muốn nó thấy tôi đang đau.

-Cô chỉ làm được thế thôi sao?

-Hừ! Tao cũng chẳng muốn làm việc này tý nào. Nhưng là tại mày thách tao đó.

Nói rồi nó búng tay một cái. Một đám người trai gái có đủ, từ trong rừng cây đi ra (1 bên đường là rừng cây, 1 bên đường là khoảng đất trống có cỏ mọc). Bọn chúng mỗi đứa cầm một thứ vũ khí, đứa cầm dao, đứa cầm gậy, cây gỗ, cây sắt, ống tuýp,....

-Bọn bây mang chỉ lắm thứ thế? Đánh tay được rồi. Tao chỉ muốn dấn mặt nó, nó chết thì danh tiếng của tao cũng không còn.

-Dạ-Cả bọn đồng thanh rồi quang tất cả vũ khí sang một bên.

-Tụi bây cho vài đứa canh chừng, còn lại xử nó cho tao.

-Dạ

Còn đồ gì mà “ngoan ngoãn” thế này? Thế là chúng nó lao vào đánh tôi tới tấp, tôi chỉ biết nằm co ro, đưa tay bảo vệ đầu. Nỗi đau thể xác như được nhân lên gấp 100 lần. Tôi dần nhắm mắt lại...buông xuôi...mặc cho chúng nó đánh chết cũng được...nhưng tôi chết...mẹ tôi sẽ thế nào...gần kề cái chết thế mà tôi còn phải dấn vặt với bản thân vì mẹ...

-CHÚNG BÂY TRÁNH RA HẾT!-Tiếng ai đó hét lên

Tiếp theo đó là tiếng la oai oái của bọn còn đồ bị đánh. Tôi không còn đủ sức để nhận ra đó là giọng nói của ai, mặc dù giọng nói đó rất quen. Tôi cũng không còn đủ sức để mở mắt ra mà chứng kiến cảnh bọn còn đồ bị đánh hay đơn giản chỉ là để nhìn xem con người đó là ai nữa. Nếu có thể, chắc tôi đã mở mắt ra xem và cười như điên rồi. Tôi ngất liệm đi, nhưng trước đó tôi còn nghe tiếng nói :

-Linh! Linh ơi! Bạn có sao không? Nhìn mình nè Linh ơi-Đây đích thị là giọng của con Lam rồi, không lầm lẫn vào đâu được.

-Trời! Chảy máu nhiều quá! - Đây rõ là Nam, một phần vì tôi đã nghe qua giọng cậu, một phần khác và vì tôi nghe Lam gọi.

Sau đó còn 2 giọng nói nữa mà tôi không sao phân biệt được

-Mau đưa Linh vào bệnh viện

-Để tôi

-Nhanh lên! Linh mà có chuyện gì thì tôi...-Câu nói của Lam bị bỏ lửng, chắc nó cũng không biết lúc đó nó sẽ phải làm gì nữa!

11. Chương 11

Chap 11

Tôi lơ mơ tỉnh dậy nhưng chưa mở mắt vì tôi cảm thấy mệt mỏi lắm, không sao mở mắt nổi

-Linh ơi! Đừng chết mà, mau tỉnh dậy đi, anh thích em nhiều lắm!

-CÁI GÌ THẾ NÀY?-Tôi thậ̀m gào thét trong ý nghĩ

Đó rõ ràng là giọng của tên Vỹ mà? Chắc không phải, chắc tôi đang mơ bậy bạ thôi. Chợt có tiếng mở cửa

-Linh tỉnh chưa anh Vỹ?-Là giọng con Lam, vậy sao tôi mơ được? Mà tôi không mơ thì hẳn có nói thể thật.

-Chưa-Hắn thở dài

-T...i...n...h...r...ồ...i!-Tôi nói cứ như ren

-Ồ! Tỉnh lúc nào vậy?-Hắn giật mình

-Đủ lâu để nghe những gì cần nghe!

Tôi mở mắt, mỉm cười hiền nhìn hắn. Cười xong tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại cười vậy nữa. Hay tôi cũng có chút tình cảm với hắn (!)

-Nghe gì? Nghe gì rồi-Mặt hắn chuyển sang màu xanh

-Nghe anh nói : “Linh ơi!...”-Tôi có tình nó chậm chậm và kéo dài để cho hắn hồi hộp, con Lam cũng muốn nghe coi hắn nói gì

-Ảnh nói gì? Ảnh nói gì zạ Linh?

Tôi cười đều (tôi biết vì tôi cố tình mà)

Mặt hắn giờ thì xanh lè luôn rồi

-Không nói cho Lam nghe đâu!

Hình như hắn vừa thở phào nhẹ nhõm?

-Nói đi mà-Con Lam nài nỉ

-Không nói mà

-Nói đi, không nói tui giận đó nha

-Được rồi

-Ảnh nói gì?

-Ảnh nói : “Lam ơi! Anh yêu em”

Nói xong tôi cười khúc khích

-CÁI GÌ?-Cả 2 đồng thanh

-LÀM SAO CÓ CHUYỆN ĐÓ CHỨ?-Lại đồng thanh

-Cái gì mà la làng thế hả?-Nam mở cửa đi vào

-Ồ...không có gì đâu-Con Lam nói mà 2 má đỏ bừng

-Ừ! Linh ăn cháo không? Anh mua cho

-Dạ được-Tôi ngoan lạ thường

Nam vừa đi khỏi tôi liền quay qua chọc Lam

-Ghê quá nha! Thấy hết ùi nha, không được giấu bạn bè đâu đó, mau khai thật đi, thích Nam phải không?

-Á! Con nhỏ này-Con Lam la lên rồi nhào vô đánh tôi tới tấp

-Á, không được đánh bệnh nhân, không được đánh bệnh nhân, y tá ui, cứu cứu,anh Vỹ, cứu em

Chẳng biết sau lúc đó tôi gọi hấn, phải chăng vì trong phòng ngoài 2 đứa tôi chỉ còn hấn, hay là vì một lý do nào khác nữa? Không hiểu vì sao lúc đó tôi lại gọi hấn là anh, vì quán tính chăng? Vì lúc đó sợ con Lam đánh đau nên tôi gọi hấn thế chăng? Hay vì lý do nào nữa?

-Này, này, đừng đánh Linh chứ!-Hấn lên tiếng

-Tại sao chứ?-Con Lam lập tức không đánh tôi nữa, quay sang nhìn Vỹ bằng ánh mắt khó hiểu

-Tại...tại....

-Nói thiệt đi, này anh nói gì với Linh vậy?

-Thắc mắc hoài à, này anh nói : “Linh ơi! Lam dễ thương quá!” được chưa?

-Á! Con này quá đáng

Nó lại định đánh tôi rồi, tôi cũng sợ nó lại hỏi hấn nói gì nên lập tức đánh trống lảng

-Mà sao tui lại ở bệnh viện vậy? Tui ngủ bao lâu rồi

-Linh ngủ 2 ngày nay rồi, hôm qua tui nghỉ học vào đây chăm Linh, hôm nay anh Vỹ xung phong nghỉ học để lo cho Linh đó. Còn tại sao Linh ở viện thì....

~ Flashback ~

Sáng hôm đó, tại nhà Lam

-Lam à! Con không được đi xe đạp lung tung nữa! Ba đã thuê vệ sĩ riêng đi theo bảo vệ con rồi! Con sẽ phải đi xe hơi chung với người đó, vả lại cậu ta cũng học chung trường với con, lại là con của ông giám đốc nên ba sẽ an tâm hơn nếu con đi với cậu ta đến trường mỗi ngày

-Nhưng con không muốn đâu ba à, mẹ ơi, con không muốn, con biết anh ta là ai rồi - Lam quay qua năn nỉ mẹ giúp đỡ

-Con nên nghe lời ba thì hơn, ba chỉ muốn tốt cho con thôi mà

Thế là Lam bắt đầu dĩ phải đi học mỗi ngày với Nam, bắt đầu từ hôm nay

Nhưng trên xe đâu chỉ có Nam, bộ 3 đó vẫn thường đến trường cùng lúc mà, thế là Lam đành tạm biệt ba mẹ mà leo lên chiếc xe BMW mui trần đen, bóng loáng, trong rất là ngẫu.

Đang đi trên đường thì thấy một đám đông bu lại, có vẻ đang đánh ai đó.

Cố gắng nhìn qua đám người thì Lam thấy được người bị đánh là Linh

-Mấy anh ơi! Mấy người kia đang đánh Linh đó! Mau cứu Linh đi, mau lên-Lam hối thúc

Vỹ đang lái xe, nghe thấy Linh bị đánh thì phóng xe cái vù, 1 giây là đã tới ngay đó.

Nam vì giỏi võ nên phóng xuống trước tiên, đi lại gần bọn đó, vừa đánh được mấy thằng đứng gác bên ngoài thì gào lên :

-CHÚNG BÂY TRÁNH RA HẾT!

-Không thì đừng trách tao ác-Nam nghiêng răng hăm dọa

-Ngon thì nhào vô-Bọn kia thách thức

(Lúc này khi phát hiện 4 người kia tới thì Ngọc Anh đã lo chạy trốn mất)

“Huych” : tiếng cái bọn côn đồ bị Nam đánh ngã xuống, “bốp” : tiếng nắm đấm của Nam va chạm với cái mặt của bọn chúng, “chát” : tiếng 1 ai đó bị tát chẳng? Chỉ biết 3 tiếng đó vang lên một lúc thì bọn chúng đã rối rích xin lỗi rồi kéo nhau chạy mất tiêu luôn.

Vỹ với Duy thì chạy không lại cái tốc độ đánh người của Nam nên mãi khi Nam đánh xong mới chạy tới thở phò phò như trâu.

Lam lôi Nam chạy lại chỗ Linh đang nằm thì phát hiện Linh đã ngất rồi :

-Linh! Linh ơi! Bạn có sao không? Nhìn mình nè Linh ơi-Lam nói, rưng rưng nước mắt

-Trời! Chảy máu nhiều quá!-Nam

Vỹ và Duy cũng chạy lại ngay :

-Mau đưa Linh vào bệnh viện-Duy

-Để tôi-Vỹ

-Nhanh lên! Linh mà có chuyện gì thì tôi...-Lam

(Và có một điều mà không ai nghe thấy, điều mà Vỹ đã nói với Linh khi Vỹ đang bế Linh chạy nhanh về phía xe hơi : -Linh, cố lên, anh yêu em!)

~ Flashback ends ~

-Và cuối cùng Linh được đưa tới bệnh viện, cầm máu nhưng mà Linh đã ngất rồi!

-Ồ!-Tôi giật gù ra vẻ đã hiểu rồi

-Thế ai đánh Linh tới thế này?

-Là Ngọc Anh

-Ngọc Anh?-Hắn chột lên tiếng sau một hồi im lặng

-Ừ, nhỏ đó đã gọi bọn côn đồ đó đánh tui-Tôi nói với Lam chứ không phải hắn

Vừa lúc đó, Nam mang cháo vào

-Ngọc Anh ra lệnh cho bọn đó đánh em sao?

-Đúng vậy

-Tại sao?-Nam hỏi

-Vi...-Tôi không nói, chỉ nhìn tên Vỹ

Nhiều đó cũng đủ ọi người hiểu nó đánh tôi vì tên Vỹ

-Mà Duy đâu rồi?-Tôi hỏi khi nhận ra sự vắng mặt của Duy

-À! Duy bận công chuyện nên không tới thăm em được

-Ừ, cũng không sao, khi nào thì em được ra viện

-Em đã thấy khỏe chưa?

-Khỏe rồi!

-Vậy thì giờ em có thể ra viện

-Vâng

-Vỹ, đi làm giấy tờ xuất viện cho Linh thôi

-Ok

12. Chương 12

Chap 12

Ra viện rồi.

Giờ tôi có lẽ giống con búp bê của mọi người. Một con búp bê nhỏ bé, dễ dàng bị hư nếu như va chạm quá nhiều. Tôi đi đâu cũng có người lơ đãng theo sau, điển hình như tên Vỹ với con Lam, lúc nào cũng theo tôi. Đơn giản là vì Ngọc Anh đánh tôi quá nặng, mình mấy trầy trụa, bầm dập hết cả, đi đâu cũng phải coi chừng, động một tý là đau điếng.

-Linh coi chừng, cạnh bàn kia

-Linh coi chừng trái banh kia

-Linh coi chừng....

.....

Đó là những câu mà tôi hay nghe nhất, đã số chúng phát ra từ miệng con Lam. Còn tên Vỹ, có lẽ hẳn thấy tôi lỗi của mình nhiều quá nên đi theo cho có lẽ.

“Vũ...” một trái banh lao nhanh về phía tôi. Tôi nhìn thấy trái banh đó, nó rõ ràng trước mặt tôi, nó đang lao với tốc độ cực nhanh và chắc chắn sát thương cũng chẳng nhỏ nhắn gì. Con mắt thấy thế, cái đầu hoạt động cũng rất linh hoạt nhưng tôi không sao né trái banh đó được. Tôi cứ đứng như trời trồng, nhìn cái vật tròn đó lao vào mình. Tôi nhắm mắt thật chặt như đã sẵn sàng cho trái bóng đó lao tới và gây cho tôi thêm một vết thương nữa trên cái cơ thể màu tím (vì bị bầm) của tôi.

Nhưng trong 5 giây ngắn ngủi, tôi nhận ra hẳn đã chạy đến, đánh trái banh ra và chạy lại ôm tôi

-Không sao rồi. Anh sẽ bảo vệ em.

Câu này nghe quen quen, hình như tôi đã nghe trong cơn ác mộng hồi nào thì phải. Tôi rùng mình đẩy hẳn ra

-Này điên hả? Đừng ôm tôi, đau muốn chết nè

-À, ừ, anh quên mất

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy cơ thể hẳn ấm kinh khủng, chỉ muốn ôm hẳn lại, nhưng mà cơ thể tôi thì không đồng tình với việc đó, vậy là tôi đã đẩy hẳn ra.

Và sau đó thì chủ của trái banh bước tới gần, chỉ thẳng vào mặt tôi

-Lại là mày

-Tôi làm sao? Bạn đá trái banh đó vào tôi chắc là có chủ ý gì hả? Mà nếu bạn lỡ chân đi chẳng nữa thì cũng phải xin lỗi chứ, sao lại có một con người ngang ngạnh, chanh chua thế này?

Một tiếng “chát” vang lên, nó tát tôi, chỉ vì tôi nói đúng sự thật.

-Không được tát Linh

-Tại sao anh bênh nó?

-Vì Linh là bạn gái tôi

-Anh nói cái gì? Nó á? Nó không xứng với anh, nó là một con nhỏ nhà quê, nghèo khổ thôi mà, em là công chúa, tại sao anh không chọn? Em có gì không ưng ý anh chứ?

“Chát” à, lại cái tiếng đó vang lên rồi, nhưng tôi không bị tát, tôi cũng không tát nó mặc dù đã bị nó tát một cái oan uổng và lại còn bị nó sỉ nhục. Là Vỹ tát nó, một cái tát nhẹ đối với một thằng con trai, nhưng lại mạnh với một đứa con gái, mặt con nhỏ đỏ ửng lên, vì tức, vì cái tát quá mạnh. Bàn tay 5 ngón to tướng của hắn in hằn lên mặt của nó. Nó ầm ỨC LẮM CHĂNG? Vì nó khóc rồi, nhưng mặt hắn này giờ vẫn đang đỏ sạm khì.

-Cô không được nói Linh như thế-Câu nói của hắn chỉ vồn vện 7 từ, hắn gằng từng chữ một, hắn nhấn mạnh từng chữ một

-Em nói xạo sao?-Nó vẫn còn lý chán

-Vậy tôi nói cho cô nghe Linh hơn cô cái gì nhé?

-Đến chết anh cũng không tìm ra đâu

-Linh đẹp hơn cô, nét đẹp tự nhiên, da Linh trắng hơn da cô, và đặc biệt là mặt Linh cũng không có cái lớp phấn dày khiến con người càng lúc càng lỳ lợm như cô, Linh cũng học giỏi hơn cô,...

Nói tới đây thì Ngọc Anh cắt ngang

-Nó bỏ bùa mê thuốc lú anh rồi hả? Sao anh lại bênh vực nó?

-Đơn giản vì tôi yêu Linh, không được sao?

-Anh...anh...thật quá đáng mà

Ngọc Anh khóc to hơn nữa, ôm mặt chạy mất tiêu luôn.

Con Lam chạy lại, mặt nó xanh lè

-Trời ơi sợ quá chừng, may là có anh Vỹ đó, không chắc Lam xỉu luôn quá à

-I I will learn to live before I die, will learn to love and learn to try, not to give it all away-Điện thoại của Lam

Lam bắt máy và dạ, thưa gì đó, trắng khê nhả lại.

-Thôi Lam bận rồi, phải về nhà gấp, anh Vỹ canh chừng Linh dùm em nha

-Ừ

-Nè, tui đâu phải con nít đâu mà bà nói vậy?-Tôi lên tiếng

-Hi, chắc là thế rồi

Nói xong nó chạy đi luôn, còn lại mình tôi với hắn. Giờ còn là giờ ra chơi nên tôi rủ hắn đi dọc cái hành lang các phòng học.

-Nè-Tôi lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng

-Hả?

Tôi lại gần hắn, nắm cổ tay hắn (chả biết sao lại hành động thế này ~.~)

-Yêu tôi thật hả?

-Ồ...ơ....

-Khai mau đi

-Ồ...thật...thật ra thì...-Hắn lấp bắp, thế đấy, tự dưng cà lâm ngay lúc này

-Bây giờ có nói thật không-Tôi trợn mắt lên, nhón chân lên, đưa mặt mình sát lại mặt hắn (tại hắn cao quá mà)

-Ồ...thì...thì-Hắn càng do dự thì tôi càng đưa mặt mình gần mặt hắn hơn

Bỗng hắn quay qua, hôn tôi, không phải má, không phải trán, mà là môi, hắn hôn lên môi tôi, trời ạ! Tôi lập tức rụt cổ, như con rùa đang cố núp vào cái mai chắn chắn của mình khi gặp nguy hiểm. Tôi cũng không nhón chân ặt mình ngang mặt hắn nữa. Cứ tưởng thoát được hắn, không ngờ hắn cũng đưa mặt thấp xuống. Hắn đẩy nhẹ tôi vào tường, tựa hẳn người vào tôi, vòng tay ôm tôi cứng ngắc và tiếp tục hôn lấy hôn để.

1 phút....

2 phút....

3 phút....

3 phút trôi qua hắn mới chịu buông tôi ra. Tôi thở, thở như chưa từng được thở bao giờ. Mặt tôi đỏ như trái cà chua. Vừa ngưng vừa tức, tôi không sao nói được lời nào.

-Là thật đấy! Anh yêu em-Nói xong hắn lại hôn lên má tôi một cái nữa, đúng là thừa nước đục thả câu mà-Giờ em đã có câu trả lời em muốn rồi, em làm bạn gái anh nha?

-Ồ...ùm...-Tôi nói nhỏ, đẩy về miễn cưỡng.

“Reng, reng” tiếng chuông của tự do vang lên, tôi mừng lắm mà nhìn cái mặt nhăn nhó khó chịu của hắn nên chẳng dám nói gì.

-Để anh đưa em về lớp nha

-Ừ, đi thôi

Tôi nắm tay hắn kéo đi luôn.

13. Chương 13

Chap 13

Tôi nắm tay hắn và chạy thật nhanh, có lẽ tôi đang kéo hắn đi thì đúng hơn.

Đến ngay cửa lớp thì tôi buông hắn ra

-Có lẽ bạn này anh chỉ đùa tôi cho vui nhĩ?

-Đùa chuyện gì cơ?

-Thì là chuyện anh yêu tôi, rồi chuyện anh muốn tôi làm bạn gái anh đó, chắc anh chỉ muốn đùa tôi thôi đúng không?

-Anh không có đùa

-Thế anh giỡn?

-Không, tất cả là thật

-Thế mà này tôi tưởng anh giỡn nên cũng giỡn theo, thôi suy nghĩ kĩ lại đi nhá, tôi với anh không hợp đâu, bye bye

-Ồ...nhưng mà...

Không cho hắn được nói hết câu, tôi chạy nhanh vào lớp.

Khoảng 5 phút sau thì con Lam cũng vào lớp. Tôi không nhận ra sự có mặt của nó và sự hiện diện của nụ cười trên môi tôi

-Nè!-Con Lam khều khều tay tôi

-....(Chưa nhận ra, do còn mơ màng)

-Ê-Nó hét lớn khiến cả lớp quay lại nhìn chằm chằm 2 đứa

-Gì vậy cô nương?

-Có chuyện gì vui lắm hả?

-Có đâu

-Thế sao ngồi cười tỉnh bơ vậy?

-Ồ...mà tui tưởng bà có công chuyện chứ?

-Xong xui rồi, nói thiệt đi, có chuyện gì? Bà đánh trống lảng hay thiệt á

-Hi, không có gì đâu mà

-HỌC SINH NGHIÊM!-Tiếng của lớp trưởng vang lên

Tôi thầm cảm ơn thằng lớp trưởng đã giải nguy cho tôi.

Ngồi học mà tôi không sao “nuốt” nổi chữ nào cả, tất cả đều vào bên tai trái, ra bên tai phải, luồn lách, không bao giờ đọng vào não, dù chỉ là một cái chạm nhẹ cũng không

Rồi 3 tiết nhanh chóng cũng trôi qua

“Ot ot” : dạ dày của tôi đang biểu tình

-Bà đói lắm hả?

-Ừ

-Xuống căn tin ăn với tui

-Ok

Thế là tôi với con Lam cũng nhau đi xuống căn tin

Con Lam ăn bánh mì và uống sữa tươi, tôi thì bánh mì và cà phê sữa (cho tỉnh táo đó mà)

Sau khi xơi xong ổ bánh mì, tôi tiếp tục nhắm nhĩ ly cà phê sữa, nhưng đang uống thì...

-Rầm-Một bàn tay đập xuống bàn

Tôi ngược lên nhìn cái kẻ vừa phá đám bữa ăn ngon lành của tôi, và đó là...

-Ngọc Anh?

-Đúng, là tao

-Cô muốn gì nữa?-Tôi không, không hề có sự ngạc nhiên nào trong câu hỏi đó, vì tôi biết quá rõ nó rồi, chắc lại liên quan đến tên Vỹ rồi

-Mày có ngon thì ra về đến sớm sau gặp tao

-Nếu tôi không tới thì sao?

-Thì mày là con thỏ đế, đồ nhát gan, yên tâm đi, tao sẽ không làm đau 1 cọng tóc của mày đâu

Nói xong đó ngoe ngoáy đi mất, theo sau nó là 1 bọn mê gái...xấu

Tôi cũng chẳng quan tâm lắm việc nó vừa nói, tôi thở dài một cái rồi tiếp tục bữa ăn của mình, nhưng con Lam thì không

-Con nhỏ đó thiệt là láo quá mà, nó nghĩ nó là ai chứ, tui đi với bà nhé, tôi lo nó sẽ đánh bà lắm

-Không sao mà! nó cũng nói vậy còn gì

-Lời nó nói không đáng tin đâu Linh à

-Không sao đâu, bà đừng lo quá, chắc nó cũng chỉ muốn nói chuyện thôi

-Ừ, nếu bà đã nói vậy thì thôi vậy, nhưng phải cẩn thận đó

-Biết rồi mà, ăn tiếp đi, sắp vào học rồi đó

Tôi và Lam lại bước vào lớp, học nốt 2 tiết cuối rồi chuẩn. Đang định đi về thì tôi chợt nhớ đến nhỏ Ngọc Anh. Nhưng sân sau là chỗ nào? Đi mấy vòng quanh sân tôi mới tìm được đường ra sân sau, con đường đầy cây cọ, lá cây to, che hết cả đường đi, rất khó mà nhận ra đó là 1 đường đi. Tôi lấy tay đẩy những chiếc lá to đó qua một bên và bước đi. Đi được một lúc thì tôi đã đến sân sau. Chỗ này có vẻ hoang tàn, chắc là không được trọng dụng cho lắm. Đưa mắt nhìn quanh thì tôi thấy Ngọc Anh. Nó đứng đó, nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn, sau lưng nó là 1 lũ con gái. Nó thấy tôi nhìn nó thì đưa tay ngoắc ngoắc tôi lại, không phải một cái ngoắc bình thường, đó là cách mà con người hay dùng để gọi chó. Tức lắm nhưng tôi cũng miễn cưỡng bước lại gần nó.

-Coi bộ gan mày cũng lớn lắm, dám vác cái mặt đến đây gặp tao luôn à

-Tôi không vác cái gì cả, có lẽ cô hơi khờ nên tôi không trách, nhưng tôi sẽ nói cho cô biết một điều, đó là cái mặt gắn liền với cái đầu, cái đầu liên kết với cái thân bằng cái cổ, vì vậy, tôi không muốn mang theo cái mặt của mình thì cũng phải mang theo mà thôi

-Mày còn dám trả treo với tao nữa sao?

-Tôi chỉ nói sự thật mà thôi-Tôi nhún vai

-Hừ! Được rồi, tao không chấp mày, thế mày có biết tao gọi mày đến đây làm gì không?

-Không quan tâm, cứ nói đi

-Mày thật là quá quắc mà

Nó đã quá tức giận, nó bước tới và tát một cái thật mạnh vào mặt tôi, tiếng “chát” vang lên rõ to

-Cái tát này là trả thù mày vì trước đây mày dám tát tao

Nó nắm áo tôi, và ... “chát”

-Cái này là vì mày dám làm bẽ mặt tao trước mọi người

“Chát”

-Cái này là vì mày dám làm bẽ mặt tao trước anh Vỹ

Không thể chịu đựng thêm nữa, tôi ngã khụy xuống đất, nhưng nó không tha, nó nắm lấy cổ áo tôi và lôi toàn bộ thân hình đang ngồi bẹp dưới đất của tôi đứng lên rồi...“Chát”

-Cái này là vì mày dám vênh váo với tao

“Chát”

-Cái này là vì mày dám xuất hiện trước mặt anh Vỹ và nói chuyện với anh ấy một cách láo toét

Hai má tôi giờ đau rất kinh khủng, chắc chắn nó đang đỏ lên và có khi còn sưng nữa ấy chứ, nhưng tôi lấy hết sức lực của mình và ... “chát”

-Cái tát này tôi dành cho cô là vì cô là đồ nói láo

Nó ầm ục ôm má

-Tao nói láo cái gì?

-Cô nói sẽ không làm tôi đau

-Tao không nói láo

Nói rồi cô ta giật mạnh một cọng tóc trên đầu tôi, giờ nó trước mặt tôi

-Mày nhìn đây, tao sẽ không làm đau một cọng tóc của mày, và đây là cọng tóc tao sẽ không làm đau

Cô ta nói xong thì thả cọng tóc rơi tự do

-Thôi tao chẳng hao sức với mày nữa, mấy em, đánh nó cho chị

Cứ như đó là câu nói mà bọn chúng mong chờ từ lâu, chúng lao vào, đánh tôi tới tấp, tôi chỉ còn biết lấy tay che mặt và đầu. Chúng đánh tôi tới mức cơ thể tôi đang chảy máu, tôi nhận biết được điều đó vì tôi thấy một dòng máu đang chảy lan ra và nguồn gốc không đâu khác mà là tôi. Chắc chắn chúng thấy nhưng chúng không ngưng, chúng vẫn đánh tôi tới tấp....

14. Chương 14

Chap 14

Tôi không khóc. Tôi không ngất. Tôi không van đau. Vì sao? Có lẽ tôi đã chịu đựng quá nhiều nỗi đau thể xác mà người gây ra không ai khác là Ngọc Anh.

Chúng vẫn đánh tôi tới tấp, mặc cho người tôi đang tím tái đi vì bầm, vì thiếu máu, mặc cho dòng máu đỏ đang lan ra, càng ngày càng nhiều hơn

Nó vẫn còn đang cười hả hê thì...

-Cái người mau dừng tay lại đi, trước khi tôi cho các người chết

-Ồ...anh Duy...em...chỉ...

-CẦM MỒM!-Nó chưa nói hết câu, Duy đã thét lên

-Hừ, anh thật quá đáng, em chỉ dằn mặt nó một tý mà anh đã vậy

-Một tý mà thế này hả?-Duy đưa tay chỉ vào người tôi và đồng máu bê bết xung quanh

-Như thế là còn nhẹ mà-Nó nhếch mép cười

“Chát”

-Sao anh lại đánh em?-Nó rưng rưng nước mắt

-Vì cô dám đánh cô ấy

Nó bực tức, không nói nữa mà ra hiệu cho đàn em rút lui và chạy mất hút vào rừng cây

Mắt tôi nhòe đi, có lẽ tôi đang khóc, cũng đúng thôi, đau quá mà

Những tiếng chân hối hả liên tục vang lên, càng lúc càng to hơn

-Linh...ơi...hức...hức...Linh...sao...

vậy...chứ...hức...hức...sao...lại...ra...nông..

nổi...này...hả...Linh?

Con Lam chạy vừa tới thì ngã khụy xuống, khóc. Chiếc váy dài tới đầu gối màu trắng của nó lập tức biến thành màu đỏ, mà “thuốc nhuộm” thì chính là máu của tôi. Nó đang quỳ trên vũng máu của tôi, nó khóc, nước mắt nó hòa vào dòng máu đỏ.

Nam cũng chạy tới, ôm Lam vào lòng, vỗ nó như vỗ một đứa con nít.

-Thôi, khóc không có gì đâu, theo anh đưa Linh vào phòng y tế đã-Duy nói

-D...ạ...

Nó cố chùi nước mắt đi, mắt nó đã sưng húp rồi, nhưng tôi không sao mở miệng nói với nó một lời an ủi nào.

Duy bế tôi lên, chạy nhanh đến phòng y tế. Tôi thấy Vỹ, tôi mơ chẳng? Tôi thấy hấn đứng sau bụi cây, chỗ đó rất tối, khó mà thấy được có ai đứng ở đó. Hấn có vẻ tức giận, mặt hấn đỏ hoét, mắt hấn cũng đỏ, long sông sọc lên, nhưng hấn lại khóc, những giọt nước mắt đó có ý nghĩa gì?

Chắc tôi bị hoang tưởng thôi, mắt tôi không thể nhìn rõ nữa rồi, mệt quá, tôi nhắm mắt và thiếp đi.

.....
Tôi thức dậy và từ từ mở mắt ra. Tôi đang ở đâu ý nhỉ? Không phải là phòng y tế, nhìn kĩ lần nữa, cố gắng suy nghĩ, dần tôi cũng biết đây là bệnh viện, lại cái phòng cao cấp chỉ có 1 cái giường duy nhất mà tôi đã nằm một lần vì bị con Ngọc Anh chặn đường đánh.

Sau khi xác định được mình đang ở đâu, tôi tiếp tục quan sát. Người tôi toàn dây nhợ, tay có 2-3 cây kim, chắc là để truyền máu hay nước biển gì đó. Đầu tôi cũng băng, người tôi cũng băng, bây giờ nhìn tôi na ná giống xác ướp ai cập, trừ phần mặt không bị băng mà bị dán băng cá nhân tùm lum. Môi tôi thì, chẹp, đưa lưỡi lên để xem cái môi thế nào, phải nói là rất kinh khủng, bị trầy rất nhiều. Nói chung lại, tình trạng của tôi bây giờ có thể gói gọn trong một từ : thảm.

Tiếp tục liếc mắt xung quanh. Có một con người đang nằm gục trên giường tôi. Để xem nào, tóc dài, gương mặt đang úp xuống cánh tay nên không nhìn rõ được mặt mũi, chỉ thấy làn da trắng, hơi xanh xao. Chắc chắn là con Lam rồi, vì người đó đang mặc bộ đồ mà con Lam thích mà cũng chỉ mình nó có bộ đồ đó.

Tôi định gọi nó dậy và nói là tôi đã tỉnh rồi, nhưng tôi không sao nhấc tay lên được, tay tôi đau kinh khủng, miệng của không sao nói được lời nào. Người tôi đau nhức quá. Tôi nhắm mắt và lại thiếp đi.

Nhưng chắc tôi ngủ nhiều quá rồi, không sao ngủ được, chỉ nằm nhắm mắt cho khỏe thôi. Tôi chợt nghe tiếng mở cửa và tiếng chân người bước vào.

-Lam à! Dậy ăn chút gì đi em, em trông Linh mấy ngày nay rồi con gì

-Em không muốn ăn anh à, Linh chưa tỉnh nữa-Lam uể oải đáp

Nó nắm lấy tay tôi. Tôi cố hé mắt nhìn nó, trông nó xanh quá chừng, chắc là lo cho tôi nên không ăn uống gì luôn rồi. Tôi muốn nó biết tôi tỉnh rồi. Nhưng phải làm gì đây? Tôi cố gắng bóp nhẹ bàn tay đang nắm tay tôi của nó.

-Ồ Linh! Linh tỉnh rồi hả? Mở mắt ra nhìn tui đi Linh

Tôi cố gắng mở mắt ra nhìn nó. Lại khóc rồi.

-Bác sĩ đâu! Cô ấy tỉnh rồi-Nam chạy ra gọi bác sĩ

Sau một hồi đo đo, coi coi, khám khám linh tinh gì đó mà tôi không hiểu vì tôi đâu có biết cái đồng máy móc dây nhợ đó để làm gì. Ông bác sĩ nói :

-Tình trạng của tiểu thư đang tiến triển rất tốt thưa cậu-Ông ta nói với Nam đấy, tại sao lại gọi tôi là tiểu thư nhỉ?

-Nhưng cũng không hẳn là tốt, vì tiểu thư bị thương nhiều quá, vết thương cũ chồng chất vết thương mới, cậu cần trông chừng tiểu thư cẩn thận, nếu vết thương vẫn chưa lành hẳn mà tiểu thư lại bị đánh thế này thì sẽ rất nguy hiểm, cũng may đầu tiểu thư chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng tới não, chúng tôi sẽ theo dõi thêm vì tiểu thư vẫn chưa tỉnh hẳn-ông bác sĩ nói tiếp

-Ừ, chúng tôi sẽ chú ý hơn, cảm ơn ông

Ông bác sĩ cuối đầu chào Nam và Lam rồi ra ngoài

-Linh muốn ăn gì không?-Lam hỏi

Tôi không nói nổi, chỉ khẽ lắc đầu

-Thôi, chắc Linh còn mệt lắm, em cứ để Linh ngủ đi, người cần ăn là em đó, để anh dẫn em đi ăn gì đó nha-Nam nói

-Không cần đâu anh à, em đi thì ai sẽ canh chừng Linh đây?

-Anh canh chừng Linh cho-Duy mở cửa bước vào

-Vậy thì tốt rồi, cậu canh Linh đi nhé, tôi dẫn Lam đi ăn gì đó đã

-Ừ

Nói rồi Nam với Linh cùng nhau đi ra ngoài, Duy bước tới và ngồi vào chiếc ghế ban nãy Lam ngồi.

15. Chương 15

Chap 15

Tôi chẳng muốn ngủ nữa, một phần vì tôi ngủ nhiều rồi, một phần khác vì có một người đang ngồi đó nhìn tôi, đó là Duy.

Tôi rất muốn hỏi rằng tôi đã ngủ bao lâu rồi, nhưng tôi không sao mở miệng nói được một lời nào. Cứ như hiểu được ý tôi, Duy nói :

-Em đã ngủ 7 ngày rồi, là một tuần đấy, một tuần Lam chỉ ăn nhiều lắm là 1 bữa / 1 ngày, có hôm còn không ăn, ai gọi cũng bảo là không đói, chỉ muốn đợi em tỉnh dậy và Lam muốn Lam là người đầu tiên mà em nhìn thấy. Lúc nào Lam cũng ngồi nhìn em, cho đến khi mệt mỏi quá mà ngủ gục bên giường em.

Sao tôi thấy sống mũi mình cay quá, khóe mi lại ươn ướt...và...tôi khóc, tội con Lam quá, nó thật là tốt biết bao, chắc nó cũng thương tôi lắm, thương tôi đến khờ khạo, khờ khạo đến không ăn để canh tôi tỉnh.

Duy thấy tôi khóc liền lấy trong túi ra một chiếc khăn tay nhỏ và lau nước mắt cho tôi.

-Đừng khóc. Giờ em tỉnh rồi, Nam sẽ chăm sóc, bồi dưỡng cho Lam. Nó sẽ nhanh chóng trở lại như ngày xưa thôi, em cũng không nên tự trách mình đâu.

-N...hưng...l...à...tại...em...t...h...ậ...t...mà!

Chà! Sau một hồi rất cố gắng thì tôi cũng đã nói được một điều đó, biết điều này chắc con Lam mừng lắm.

À mà chẳng biết cái tên Vỹ ấy ở đâu ấy nhỉ? Lời hấn nói hôm nọ với những điều hấn làm sau đó hoàn toàn trái ngược với nhau. Hôm đó hấn bảo hấn yêu tôi đấy, yêu mà thế này á? Giờ tôi đang bị đánh đến liệt giường vì hấn mà chẳng thấy cái bản mặt của hấn đâu cả.

-Em thấy đói không?-Duy lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

Tôi khẽ lắc đầu, tôi không thấy đói tý nào, chắc do truyền nước nhiều quá.

-I I will learn to live before I die, will learn to love and learn to try, not to give it all away-Tiếng nhạc ở đâu đó vang lên

Duy nhìn về phía cái bàn để các thứ trái cây, sữa, khăn, bình thủy, ly, chai, chén,...(nói chung là những thứ mà người đi thăm mang đến hay những thứ cần thiết ý), rồi Duy khẽ lắc đầu

-Con nhỏ này, sao lại đi mà không mang điện thoại kia chứ!-Duy nói rất nhỏ nhưng với cái căn phòng chỉ có 2 người, không một tiếng động thì sao mà tôi không nghe cho được.

Duy cầm điện thoại lên, nhìn qua tên, có lẽ đã biết ai gọi, điềm tĩnh bấm nút trả lời...

-Alo

-.....-Bên đầu dây kia nói gì đó, nhưng âm lượng quá nhỏ nên tôi không sao nghe được, chỉ nghe tiếng léo nhéo nhỏ

-À! Lam đi ăn rồi, quên điện thoại

-.....

-Dậy rồi

-.....

-Chưa khỏe lắm, có vẻ còn mệt mỏi lắm

-....

-Không được

-.....

-Chưa nói được mà

-.....

-Ừ, mắt mở còn không nổi nữa, hơi thở còn yếu lắm-Vừa nói Duy vừa đưa ngón tay đến đưa trước mũi tôi để cảm nhận hơi thở của tôi

-....

-Sao không đến đây đi?

-.....

-Bạn gì bạn hoài thế? Dù sao cũng nên đến thăm Linh 1 lần đi

-.....

-Vậy thôi nhé! Bye

Chắc là tên Vỹ gọi rồi, chỉ có憾 là chưa đến thăm tôi thôi. Tự nhiên thấy buồn quá chừng.

Tôi muốn quên đi tất cả, quên rằng tôi quên biết tất cả, dù sẽ buồn lắm, vì họ đều là những người bạn tốt mà. Quên đi rằng tôi đã bước chân vào ngôi trường quý tộc này. Quên đi rằng tôi đã rất cố gắng để giành được học bổng toàn phần. Và đặc biệt là quên đi cái tên : Dương Triệu Vỹ...

Tôi nhắm mắt và lại thiếp đi vì quá mệt mỏi, cơn đau lại hành hạ tôi nữa rồi.

16. Chương 16

Chap 16

Tôi lại tỉnh dậy sau 1 tuần bất tỉnh, nhờ Duy “báo cáo” nên tôi biết. Con Lam thì khóc ầm ĩ vì tôi vừa tỉnh dậy chưa biết tới 30 phút chưa đã ngủ tiếp 1 tuần. Nhờ được bôi thuốc và dưỡng thương nên cơ thể tôi không còn tím vì bầm nữa. Tôi không còn bị đau nhức vì những vết bầm đó nữa, nhưng tôi hoàn toàn mệt mỏi, không một chút sức lực. Bác sĩ dặn phải cố gắng ăn chút cháo đi, truyền nước nhiều rồi. Duy đỡ tôi ngồi dậy, lấy một cái gối kê vào đầu giường cho tôi ngồi tựa vào đó. Lam thì cầm tô cháo to, lấy cái muỗng, hớt một ít cháo ở trên mặt và thổi cho nguội đi rồi đút cho tôi ăn.

Khi ngồi dậy, tôi tranh thủ nhìn qua cơ thể của mình. Da tôi 2 tuần trước bầm tím và đầy máu đỏ, giờ thì trắng như tuyết, lại còn xanh xao đến lạ thường. Như hiểu được ánh mắt đó của tôi, Duy liền giải thích :

-Là tại em truyền nước biển và nằm lì trong phòng bệnh suốt 2 tuần nay rồi, nên da em xanh vậy đó, không sao đâu, khi nào em khỏe hẳn, ăn nhiều vào với ra nắng tý là lại bình thường thôi mà.

Tôi khẽ gạt đầu và cố “nặn” ra một nụ cười.

-Aaaaaaaaaaaaaa

Con Lam nhận ra sự lạ là của tôi nên đành ngân ra điệp khúc “a” và chờ tôi mở miệng ra để nó cho cái muỗng cháo nó đã thổi nguội vào.

Tôi mở miệng ra để cho nó im lặng.

-Ngon không Linh?

-...-Tôi không nói mà chỉ gạt đầu

-Của Lam nấu đó nhé-Nhăn răng ra cười

Eo ôi, sao hôm nay nó Linh Linh-Lam Lam nghe nổi hết cả da gà da cóc thế này

(Giờ mình bận ăn ừ, khi về sẽ post thêm nhé ^^!)

Chap 16(tt)

“Cạch”

“Cộp, cộp, cộp”

Tiếng cách cửa mở ra và ai đó bước vào, tiếng gót giày vang lên, không phải là giày cao gót, chỉ là giày thường, bước chân của người này thật là nặng nề làm sao.

Người đó vừa bước vào thì tôi, Lam và Duy không hẹn mà cùng nhau ngoái đầu ra phía cửa.

-Chào mọi người-Kẻ đó lên tiếng

E hèm, diễn tả sơ sơ ọi người cũng biết nhé. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất đơn giản nhưng lại đẹp và hợp với hắn, một chiếc quần tây đen giản dị. Nhìn sơ qua ai cũng biết là đồ công sở hay đồ chỉ mặc vào những dịp, nơi trang trọng. Đương nhiên là kẻ đó trong rất ư là chỉnh tề và nghiêm trang rồi. Chỉ có mái tóc là không giống ai cả, mái tóc đen được vuốt keo dựng ngược lên, trong rất là lãng tử nhưng lại không hợp với trang phục cho lắm.

....

Và hắn không ai khác mà chính là Dương Triệu Vỹ.

Đôi mắt hắn có một vệt đen đen, tím tím phía dưới, chắc là do hắn thiếu ngủ vì rõ ràng con Lam cũng do canh chừng tôi ngày đêm mà đôi mắt đẹp long lanh của nó cũng xuất hiện cái vệt đó.

Hắn nhìn tôi trong 2 phút và...nước mắt hắn rơi, chắc là do hắn thấy tôi xanh xao quá. Tôi thở dài, quay qua nói nhỏ với Lam :

-Bà ra ngoài tý nhé! Chắc tui và anh cần nói chuyện riêng

-Ừ

-Anh Duy với em ra ngoài nhé, 2 người cứ nói chuyện đi-Nó nói và đứng dậy, kéo Duy đi

Duy có vẻ không muốn đi tý nào, chắc là anh muốn nghe xem hắn sẽ nói gì với tôi.

Hắn vẫn đứng ở cửa, cách xa cái giường tôi đang ngồi khoảng 5 mét.

Đợi ọi người đi ra rồi hắn mới tiến bước chậm rãi tới gần tôi, ngồi xuống giường và ôm tôi vào lòng. Tôi không đẩy hắn ra, không phải vì không còn tí sức lực nào mà vì tôi cảm thấy rất ấm áp.

Hắn lại đưa gương mặt của hắn đến sát mặt tôi và đặt lên môi tôi một nụ hôn, sau đó hắn lại thì thầm vào tai tôi, thật nhỏ :

-Em làm anh lo quá!

-Em làm gì chứ?

-Em không làm gì, nhưng em bị thế này làm anh đau lắm, em biết không?

-Ừm, em xin lỗi

-Trông em xanh quá, mấy ngày nay anh bận quá, không đến thăm em được, em không trách anh chứ?

-Không sao đâu

Tôi nở một nụ cười, đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt của Vỹ.

Tôi vẫn ngồi trong vòng tay của hắn, dựa đầu vào bờ vai vừa hắn, tay hắn vẫn ôm chặt lấy tôi và mặt hắn đang áp sát mặt tôi. Cả 2 nhắm mắt, hưởng thụ cái khoảnh khắc này, cho đến khi cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, không gây ra lấy 1 tiếng động nhỏ

“Cộc cộc cộc”

-Tôi có làm phiền không nhĩ?

Tôi và hắn đều giật mình, nhìn nhanh ra phía cửa. Nam đang đứng đó, nhăn răng ra cười tươi ơ là tươi. Chắc là Nam muốn trêu ngươi chúng tôi đây mà. Ặc. Từ khi nào tôi và hắn đã được tôi gọi là chúng tôi vậy kia? Cũng không rõ nữa, chắc là thuận miệng gọi thế cho gọn thôi

-Sao lại không, nhưng mà không sao, vào đây có chuyện gì không-Vỹ buông tôi ra, quay sang hỏi Nam

-À, đang tìm Lam ý mà, không biết cổ đâu mất tiêu rồi-Cái mặt Nam giờ buồn xo, trong rất nực cười.

-Sao không gọi điện?-Tôi gợi ý

-Ừ hen, quen mất-Lại nhăn răng cười

-Haizzz-Hắn thở dài

Có lẽ đã gọi được Lam, mặt Nam tươi hẳn, nói luyên thuyên gì đó rồi cúp máy, vẫy tay chào tôi và hắn rồi đóng cửa chạy đi mất.

-Anh bận việc gì ấy nhỉ?-Tôi chợt nhớ ra

-Không có gì quan trọng đâu

-Nhưng là chuyện gì?

-Là chuyện gia đình anh thôi

-Nội bộ có vấn đề à?

-Ừ, gần như là vậy

-Vì vậy mà anh thức khuya nhiều ư?

-Ừ, sao em biết

-Nhìn anh bơ phờ thế mà không biết mới là lạ ý

Rồi cả 2 nhìn nhau cười. Tôi nhận ra sự né tránh ở hắn, hắn không muốn cho tôi muốn chuyện nhà của hắn, nhưng không sao, tôi cũng đâu có nhiều chuyện đến thế.

17. Chương 17

Chap 17

Sau 1 tuần lễ nữa nằm dài trong bệnh viện để dưỡng sức thì cuối cùng tôi cũng đã được xuất viện rồi.

Giờ tôi khỏe như trâu nhưng do nằm 1 chỗ lâu quá nên đâm ra đi nhiều cũng mệt, vào trường tôi toàn lòi hẳn ra ghế đá rồi ngồi dựa vào vai hắn nghỉ cho khỏe, mặc cho dư luận xôn xao, bàn tán um xùm tôi cũng chỉ coi như gà gáy, chó sủa, không đáng cho tôi mở miệng ra nói.

Hôm nay cũng như mọi ngày, nhưng mà lạ ở chỗ, bình thường tôi cứ ngồi dựa vào vai hắn mà ngủ, còn hắn thì ngồi im re, hôm nay hắn bỗng khều khều tôi

-Em đói không?

-Không hẳn

-Vậy muốn ăn không?

-Sao cũng được

-Vậy ngồi đây chờ anh týt, anh đi mua gì đó cho em ăn hen

-Ừ

Nói rồi hắn đứng dậy chạy đi mất, chắc lúc nói chuyện tôi với hắn nói nhỏ quá, nhìn cái dáng chạy nhanh cứ như kẻ cướp bị công an rượt của hắn và cái mặt lúc nào cũng ủ dột của tôi, chắc bọn con gái tưởng tôi

với hấn chia tay nên quay sang tụ thành đám và bàn tán, xong thì chúng nó cười hí hửng rồi giải tán dần (chạy theo hấn thì đúng hơn).

Tôi thở dài, nhắm mắt ngồi im như bức tượng đợi hấn quay lại.

Im lặng được 5 phút thì...

-Oh My God! Linh! Oh My God! I miss you, I love you-Một tên dở hơi nào đó la lên

Tôi cứ nghĩ tên đó nói ai khác nên cũng chẳng buồn mở mắt ra nhìn coi đó là ai.

Nhưng bỗng có ai đó ôm chầm lấy tôi, nhắc lên và xoay vòng vòng, bản thân đã yếu, còn bị quay như chong chóng thế...Vậy là tôi xô tên đó ra, chạy vào nhà vệ sinh và đương nhiên cũng không nhìn qua gương mặt tên đó

Trên đường đi tới nhà vệ sinh tôi chạy ngang tên Vỹ, hấn đang bị một đám con gái rượt, chắc là vẫn chưa mua gì cho tôi ăn mà thực chất tôi cũng không cần cho lắm. Thấy hấn tôi mừng kinh khủng, định bụng nhờ hấn đuổi tên kia đi, nhưng tôi nhớ ra mình đang cần tổng cái thứ đang đi từ bao tử lên miệng tôi ra ngoài, thế là tiếp tục hành trình chạy như ra rượt.

Thấy tôi hình như hấn cũng mừng lắm, nhưng tôi chạy lướt qua hấn luôn thì hấn có vẻ hụt hấn, nhưng chắc hấn cũng nghĩ tôi đang bị gì đó nên chạy theo tôi vào nhà vệ sinh...nữ luôn.

Bình thường mà con trai vào nhà vệ sinh con gái thì bọn con gái sẽ la lên giận dữ và lấy những cuộn giấy vệ sinh hay bất cứ cái gì có được để đuổi tên biến thái đó ra ngoài. Nhưng khi tên Vỹ chạy theo tôi vào thì chúng nó hét lên sung sướng, có đứa còn ngất xỉu ngay tức khắc. Tôi phớt lờ tất cả, lấy chân đạp tung một cánh cửa và lao vào nôn thóc nôn tháo(nói là hất tung nhưng thật ra chỉ là đạp cho cửa mở ra)

Hấn đứng bên cạnh, vén tóc tôi lên.

Sau khi ới xong, tôi rửa mặt sạch sẽ rồi theo hấn ra căn tin.

Hấn mua cho tôi một chén súp, chắc tôi đói thật vì tôi ăn nhanh ơ là nhanh.

Ăn xong tôi mới sực nhớ tới cái gã kì lạ ban này, không biết hấn là ai nhỉ? Sao mà nghe giọng nói của hấn lạ lạ mà cũng quen quen.

“Reng...reng...reng...”

Tôi với hấn mạnh ai về lớp người đó nhưng đương nhiên là hấn đưa tôi về lớp rồi mới về lớp hấn, một phần vì cũng tiện đường, một phần vì tôi còn mệt lắm.

Hôm nay tiết đầu là tiết sử nhưng không biết sao bà Huệ Toán (Tên Huệ, dạy toán => Huệ Toán) lại có mặt ở đây. Tuy đứa nào trong lớp cũng mở mắt to mà nhìn bả, nhưng mà đương nhiên cũng phải chào rồi.

-HỌC SINH NGHIÊM-Lớp trưởng

-Các em ngồi xuống đi.

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, bả nói tiếp

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới chuyển tới, mời em vào

Một thằng con trai cao ráo, da trắng, tóc nâu hạt dẻ bước vào.

Khỏi phải nói, bọn con gái gào thét ầm ỹ, lẫn ra “xìu” hết. Tôi cũng nằm dài trên bàn, nhưng không phải vì cái sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của hấn mà là vì tôi mệt lắm, tôi nằm dài từ đầu cơ. Con Lam cũng không có vẻ gì là mê anh chàng đó, vì nó có Nam rồi còn gì.

-Mình là David Nguyễn, tên thật là La Dương Nguyễn, mong c....

Vừa nghe cụm từ La Dương Nguyễn thì tôi giật bản mình, lập tức đứng dậy và hét lớn

-CÁI GÌ CHỨ?

18. Chương 18

Chap 18

Tôi mở to mắt nhìn kẻ đang đứng trên bục, hắn cũng nhìn tôi nhưng tôi nhìn hắn đầy ngạc nhiên, còn hắn nhìn tôi bằng ánh mắt trêu mến, đã vậy còn cười rất tươi nữa chứ.

Bà cô đập bàn đùng đùng

-Em Nhật Linh ngồi xuống cho tôi, thật là mất lịch sự quá-Bả thét lên

-Mời em nói tiếp-Bả quay qua nói một cách nhỏ nhẹ với tên đó.

-Vâng! Các bạn cứ gọi mình là David nhé, mong các bạn giúp đỡ mình-Nói xong lại cười

-Em có thể chọn chỗ ngồi-Bà cô nói

-Ngồi với tớ nè bạn ơi!-Nhỏ nào đó lên tiếng

-Không, ngồi với tớ đi-Nhỏ khác nói

-Chúng mày nói gì, bạn đó ngồi với tao chứ!-Nhỏ khác nữa thét lên

Bà cô lại đập bàn rầm rầm

-Im lặng hết cho tôi, em muốn ngồi ở đâu

-Ở đó ạ!

Hắn chỉ tay về cái bàn nằm ngang với bàn mà tôi đang ngồi

-Được rồi, em về chỗ đi

-Tôi đi đây, đề nghị các em giữ trật tự cho thầy lịch sử dạy

-HỌC SINH NGHIÊM-Lớp trưởng

Tên đó thần nhiên bước xuống bàn và ngồi, cái chỗ hắn ngồi chỉ cách tôi có một cái đường đi. Vừa ngồi vào chỗ hắn lập tức quay qua mỉm cười với tôi, làm cho tôi phải đón nhận biết bao nhiêu là “viên đạn” “bắn” ra từ mắt của các nàng trong lớp.

Giờ đây trong đầu tôi ngổn ngang nhiều câu hỏi. Hắn là ai? Tại sao tên lại giống nhau như thế? Liệu hắn có phải là người đó?....

Quá nhiều câu hỏi mà tôi không dám hỏi thẳng, cũng không có ai trả lời cho tôi cả.

Tôi lại nằm dài ra bàn, nhắm mắt lại, định bụng ngủ một giấc cho khỏe, nhưng mà cuộc đời không bình yên như thế....

-Linh ơi! Linh, có sao không? Linh bị gì vậy, tôi đưa Linh xuống phòng y tế nha

Vừa nói hắn vừa dùng tay nắm lấy vai tôi là lay mạnh.

-Này, bỏ Linh ra, cậu đang làm người khác đau đó-Lam la lên

-Cái gì? Bạn là ai mà ra lệnh cho tôi?

-Tôi là bạn thân của Linh

-Thế nếu tôi cũng là bạn thân của Linh mà lại là bạn thân từ lâu thì sao

-Cái...Cái gì chứ?-Con Lam ú ớ sau câu nói đó của kẻ đó

-Ngon thì hỏi Linh xem-Hắn thách thức

-Linh, chuyện này là sao?

Đầu tôi đang quay như chong chóng, tôi còn thấy mấy chục ngôi sao bay vòng vòng nữa chứ.

-Đề nghị 3 em kia im lặng trước khi tôi đuổi hết ra ngoài-Ông thầy đã tức giận và không thể nhịn được nữa

-Dạ...vâng-2 đứa kia nói với ông thầy còn tôi lẩn ra ngủ luôn

Tuy là rất mệt và rất muốn ngủ nhưng mà tôi không sao ngủ được vì tôi cứ có cảm giác 2 đứa chúng nó đang “quăng mìn” qua lại trên đầu tôi.

Tôi khẽ mở mắt thì thấy tên đó đang nhìn con Lam bằng ánh mắt tởm lữa, còn con Lam thì cũng cố dung nham phung trào.

Tôi thở dài và thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi ngủ suốt 3 tiết đầu.

Trường này có điều kì lạ là nếu như học sinh im lặng để giáo viên giảng bài thì dù có làm việc riêng giáo viên cũng không nói gì.

Ngủ ngày mà cũng gặp ác mộng....

Trong giấc mơ tôi là một nàng công chúa, đứng trong toàn lâu đài rất to, mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh dương, chiếc váy này chắc là theo kiểu thời xa xưa vẫn hay mặc, phần dưới của váy phồng to ra, không hiểu tại sao lại như thế.

Điều kì lạ là lâu đài này màu hồng và lấp lánh cứ như tường có đính kim cương hay là chét kim tuyến lên vậy.

Trên trần nhà là một cái đèn chùm màu trắng, tỏa ra những tia sáng lung linh, huyền ảo.

Từ trong góc tối của căn phòng có một chàng hoàng tử mặc áo vest trắng. Anh ta thực sự rất đẹp trai, nhưng cái ánh sáng huyền ảo phát ra từ chiếc đèn chùm khiến tôi không nhìn rõ được đó là ai.

Người đó cứ bước từng bước chậm rãi về phía tôi. Đến khi cách tôi khoảng 4m thì dừng lại. Lúc này tôi nhận ra đó là Vỹ, phải rồi Vỹ vốn là hoàng tử mà, sao tôi không nghĩ ra từ đầu nhỉ?

Vỹ dang tay ra và tôi lập tức chạy tới ôm hân.

Bỗng tôi nghe có tiếng nói sau lưng mình.

Một đứa bé da đen, gương mặt rất đẹp đang đứng cách tôi và Vỹ khoảng 8m, tức là lúc đầu tôi đứng ngay chính giữa Vỹ và đứa bé đó. Tôi chợt thấy đứa bé ấy trong rất quen, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi thì phải. Tôi cố lục lọi trong trí nhớ của mình xem nó là ai.

Đó...đó chẳng phải là Nguyễn sao? Cái đứa bé tôi vẫn chơi chung thuở còn bé.

Nó đưa tay ra, nó muốn tôi đến với nó, nhưng Vỹ ôm tôi rất chặt, tôi chỉ có thể ngoái đầu lại nhìn nó mà thôi.

-Linh, đến chơi với Nguyễn đi, mình là bạn thân mà-Đứa bé lên tiếng

Nước mắt tôi ứa ra, tôi nhớ Nguyễn ghê gớm, ngày xưa 2 đứa là bạn thân, nhưng rồi Nguyễn đã rời xa tôi mãi mãi, đi theo một người đàn ông Nguyễn sẽ gọi là cha.

Rồi như một hồn ma, người đàn ông đó xuất hiện, kéo Nguyễn đi

-Nguyễn ơi! Đừng đi, đừng bỏ Linh mà!

-Linh ơi! Nguyễn không muốn đi đâu!

Tôi cố vùng ra khỏi vòng tay của Vỹ, chạy theo bóng 1 người đàn ông đang lôi 1 đứa bé đi, nhưng tôi chạy nhanh đến mấy đi nữa cũng không đuổi kịp họ. Đến khi tôi không còn thấy được họ nữa thì tôi ngã khụy xuống, tôi khóc, tôi gào thét...

-Nguyễn ơi...đừng đi...đừng đi mà...đừng bỏ Linh

Từng chữ, từng chữ cách nhau bằng tiếng nấc nghẹn ngào của tôi....

Ngồi ngồi bật dậy, thoát khỏi cái giấc mơ kinh hoàng đó, mồ hôi tôi nhễ nhại, và tôi lại gục xuống bàn mà khóc, khóc vì nhớ Nguyễn, cái người bạn mà tôi đã không giữ được bên mình.

19. Chương 19

Chap 19

Quá khứ của Linh và Nguyễn

Năm đó Linh vừa tròn 7 tuổi, đang nhảy chân sáo trên đường thì nghe tiếng la hét :

-Mày láo toét hả? Cái đôi giày của ba tao mày đánh như thế này, có bóng lên tý nào không mà mày dám đòi tiền tao?

-Dạ, như vậy là bóng rồi mà anh-Tiếng nói rung rung của ai đó

Tiếng nói phát ra từ một con hẻm nhỏ gần chỗ Linh đang đứng, thế là vì tò mò, nó lập tức chạy lại, đứng nép ở một bên nhìn vào.

Trong hẻm là 2 đứa con trai, 1 đứa ốm yếu, mình mẩy bầm tím, đang ngồi co rúm trong 1 góc, ôm một hộp nhựa cũ kĩ đựng các thứ dụng cụ dùng để đánh giày. 1 đứa con trai khác thì 1 tay cầm một đôi giày màu đen, trong có vẻ là giày xịn của nước ngoài, phải nói là đôi giày bóng loáng, thế mà nó lại nghe hần nói đôi giày không bóng gì cả. Tay còn lại hần đang vo lại thành nắm đấm, chắc chắn hần đánh người kia ra nông nỗi này.

Quá bức xúc, nó lập tức chạy vào con hẻm, nắm cánh tay định đánh người của tên kia lại

-Dừng lại đi, tại sao anh lại đánh người khác? Đôi giày này đã bóng lắm rồi, người gì mà kì cục thế?

Tên đó quay nha nhìn nó chằm chằm rồi vứt đôi giày kia xuống đất, dùng tay đẩy mạnh nó vào bức tường dơ bẩn rồi lấy 2 tay chống vào tường, mỗi tay chống vào 1 bên, kẹp nó ở chính giữa, nhìn mặt hần rất bặm trợn, dữ dằn.

Tóc hần cắt theo một kiểu rất kì lạ. Tóc ở 2 bên được cắt rất ngắn nhưng không cạo hết, đã vậy còn có những đường cạo tạo thành các ô vuông. Còn phần tóc ở trên thì để dài, vuốt keo dựng đứng lên. Nếu không vuốt keo thì chắc trong rất giống cái bờm ngựa.

Hần mặc một cái áo to, rộng thùng thình, cứ như cái áo đó là của ba hần chứ không phải của hần. Quần hần cũng thảm không kém, đó là một chiếc quần jean hơi rộng so với hần, đầu gối rách tả tơi. Lỗ tai thì bấm những 1 bên 2 lỗ trong khi nó là con gái mà không hề đeo bông tai. 2 tay hần đeo 2 chiếc vòng nhựa màu đen, có những cái gai làm bằng nhựa. Cổ hần đeo một cái vòng hình chim phượng hoàng, trong rất đẹp.

-Giờ cưng muốn gì? Muốn cứu nó hả? Vậy thì hôn anh một cái, anh cho nó đi

Tên này cũng bé tí, độ khoảng 10 tuổi là cùng. Hần nói gì nó hoàn toàn không hiểu

-Hôn? Hôn...vào...má...à?-Nó thực sự rất sợ tên này

-Cưng ngây thơ thật đó

Nói xong hần liền đưa mặt lại gần mặt nó. Hoảng sợ quá, nó đá thẳng chân lên, trúng ngay vào cái-chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-chỗ-nào-đó. Hần đau đớn đưa 2 tay ôm "thằng nhỏ", nằm vật ra đất la đau. Chỉ chờ có thế, nó nắm tay thằng bé đánh giày chạy một mạch về nhà.

Về tới nhà nó thở hổn hển, lúc này nó mới buông tay cậu bé kia ra

-Mẹ...mẹ....ôi....con...về...rồi...nè....

-Sao thở dữ vậy con?

-Con....cứu....bạn...này...khỏi...thằng...du...còn...đó...mẹ

Mẹ nó liền nhìn cậu bé

-Trong con quen quen, con cũng ở gần đây hả?

-Dạ

-Nhà con ở đâu?

-Con không có nhà ạ

-Con không có nhà sao?

-Dạ

-Vậy thì mỗi ngày con ăn ở đâu? Ngủ ở đâu?

-Con ngủ ngoài công viên, con ít khi được ăn lắm ạ, bình thường con nhịn đói thôi

-Tội nghiệp con quá! Sắp đến bữa ăn tối rồi, con ở lại đây ăn với cô nhé

-Dạ thôi con không dám

-Ở lại đi, ăn với mình cho vui-Nó lên tiếng

-Nếu cô với bạn đã nói vậy thì làm phiền 2 người 1 bữa vậy-Đứa bé khách sáo

-Hihi, mừng quá-Nó lao đến ôm thẳng bé tỉnh bơ mà không biết mặt đứa bé đó đang đỏ lên vì ngượng

-Cậu tên gì vậy-Nó nói khi đang nhai cơm nhòem nhòam.

-Tớ tên La Dương Nguyễn, còn cậu?

-Tớ tên Hà Nhật Linh

-Bố cậu đâu?

-Tớ không có

-Tại sao không?

-Tớ không biết

-Ngộ nhỉ

-Thế bố mẹ của cậu đâu? Sao cậu không có nhà?

-Nhà tớ rất nghèo, lại nợ nần chồng chất, bố mẹ tớ vì quá ốm yếu, bị bệnh mà chết, căn nhà là tài sản cuối cùng của gia đình tớ, bọn chủ nợ cũng lấy mất, tớ trở thành đứa mồ côi, không có nhà, không nơi nương tựa, lang thang khắp nơi thì gặp 1 anh kia rất tốt bụng, anh dạy cho tớ đánh giầy, cho tớ dụng cụ đánh giầy, lâu lâu anh còn cho tớ ăn nữa. Vậy nên bây giờ tớ mới ở đây, chứ không gặp được anh có khi tớ chết không có đất chôn ăy chứ.

-Ồ, tớ xin lỗi

-Không sao mà, chuyện đã qua rồi.

-Ừm, nếu vậy cậu ở đây luôn với mẹ con tớ nhé

-Ừm, con cứ ở lại đây đi, cô với Linh ở đây cũng chỉ có 2 mẹ con, buồn lắm-Mẹ nó nói

-Vậy cảm ơn cô

Nguyễn từ khi đến nhà nó ở thì chơi thân với nó luôn. 2 đứa ngày nào cũng quần quít bên nhau. Có khi còn dắt nhau tới trước lớp học của cô giáo trong làng ngồi nghe cô giảng bài, đọc thơ. Có một hôm bỗng chúng nó nghe cô đọc một bài thơ rất lạ, bài thơ nói về đôi dép...

Bài thơ đầu tiên anh viết tặng em

Là bài thơ anh kể về đôi dép

Khi nổi nhớ trong lòng da diết

Những vật tầm thường cũng viết thành thơ
Hai chiếc dép kia gặp nhau tự bao giờ
Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước
Cùng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược
Lên thăm nhưng, xuống cát bụi cùng nhau
Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao
Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp
Dẫu vinh nhục không đi cùng kẻ khác
Số phận chiếc này phụ thuộc ở chiếc kia
Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi
Mọi thay thế đều trở thành khập khiễng
Giống nhau lắm nhưng người đi sẽ biết
Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu
Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dẫu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nỗi nhớ cứ chệnh vênh
Đôi dép vô tri khăng khít song hành
Chẳng thề nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi
Không thể thiếu nhau trên bước đường đời
Dẫu mỗi chiếc ở một bên phải trái
Nhưng tôi yêu em ở những điều ngược lại
Gắn bó nhau vì một lối đi chung
Hai mảnh đời thâm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia ...
(Nguyễn Trung Kiên)

Nghe xong 2 đứa ngồi cười khúc khích :

-Tớ muốn chúng ta là đôi dép cơ-Nó nói

-Ừ, tớ cũng muốn ở bên cạnh Linh mãi mãi

-Vậy chúng ta móc ghẹo nào, Nguyễn phải hứa sẽ không rời xa Linh đó

-Đồng ý luôn

2 đứa trẻ nhìn nhau cười. Nhưng oái ăm thay, cuộc đời không đơn giản như thế.

Một ngày nọ, có một người đàn ông mặc đồ vest đen rất sang trọng, chạy một chiếc xe (không rõ hiệu gì) đen, lớp sơn bóng loáng đến nhà Linh mua thuốc lá và đứng nhìn 2 đứa trẻ đang đùa giỡn trong nhà.

Ông ta có vẻ thích thú với đứa con trai vì trông nó có vẻ rất lanh lợi, ông ta gọi Nguyễn đến, hỏi một vài câu hỏi tình huống khó khăn, nhờ Nguyễn trả lời xem lúc đó Nguyễn sẽ ứng xử thế nào.

Thấy Nguyễn có vẻ thông minh nhưng lại không được học hành đàng hoàng, ông ta liền xin mẹ Linh nhận Nguyễn về làm con nuôi. Ban đầu Linh và Nguyễn cứ ôm nhau mà khóc ầm lên, không đứa nào muốn như thế cả.

Nhưng sau khi nghe mẹ Linh nói nếu như Nguyễn đi theo người đó thì tương lai của Nguyễn sẽ tốt đẹp hơn. Linh nhận biết được điều đó nên cũng đã cố gắng khuyên nhủ và để cho Nguyễn đi theo người đó.

Ngày Nguyễn lên chiếc xe hơi kia đi xa, Linh và Nguyễn đã khóc rất nhiều. Mẹ Linh cũng rất buồn nhưng vẫn cố gắng không khóc, cố gắng mạnh mẽ.

Và từ đó 2 đứa trẻ cứ nghĩ sẽ phải xa nhau mãi mãi, nhưng đâu đó trong trái tim của cả 2 luôn có hình bóng của nhau...

20. Chương 20

Chap 20

Tôi khóc không biết đã bao lâu rồi, chỉ biết giờ đây cánh tay tôi và mặt bàn đã ẩm nước mắt

Cũng may đây là giờ ra chơi nên không ai ngồi trên lớp cả, mà thực ra tôi cũng không chú ý xung quanh cho lắm, cứ nằm khóc tĩnh bờ.

Người ta thường nói khóc tới khi hết nước mắt thì sẽ không khóc được nữa. Nhưng riêng tôi, đương nhiên là tôi không tin điều vớ vẩn đó. Bởi cơ thể người cấu tạo chủ yếu là nước (hay nói chính xác hơn là máu), vậy nên khóc tới hết nước để mà khóc thì chắc tôi cũng hết máu, hết nước để mà sống.

Tôi không khóc nữa, vì mắt tôi đau rát kinh khủng, giờ nó sưng húp lên rồi. Không hiểu sao cái miệng tôi cũng hoạt động rất ư là “linh hoạt”, đồng thời với con mắt đang tiết nước mắt thì cái miệng cũng...tiết nước...miếng, mà đúng hơn, đó là nhu cầu cần thiết, vì tôi cứ vừa khóc vừa nói :

-Nguyễn ơi, đừng đi mà!

Không tiết nước.... thì chắc tôi cũng khô họng luôn rồi

Cứ cái tư thế đưa 2 tay bịt mắt, tôi đứng dậy, vừa quay sang phải thì có ai đó đặt tay lên eo tôi và nhanh như cắt, kẻ đó kéo tôi đến sát người hắn và vòng tay ôm tôi từ phía sau.

-Đừng khóc nữa, anh đã về đây rồi, anh yêu em

Hắn dùng tay xoay tôi lại, mặt đối mặt với hắn và hắn đặt lên môi tôi một nụ hôn thật nhẹ.

Hắn không ai khác chính là Nguyễn.

Tới lúc Nguyễn buông tôi ra rồi, tôi vẫn chưa hoàn hồn, vẫn còn đứng ngẩn ngơ ra đó.

Sau 2 phút cố gắng “thu” hồn về với xác thì tôi cũng đã tỉnh táo

-Sao mà đứng ngẩn ngơ thế? Còn luyến tiếc hả? Hôn cái nữa nhé

-Nói bậy gì đó! Là Nguyễn thật sao?

-Chứ sao nữa, bằng da bằng thịt nhé, vẫn như xưa thôi mà, chỉ có trắng hơn, lớn hơn, tóc đẹp hơn-Nhắn răng ra cười đều

-Thế là khác quá rồi còn gì?

-Ừ hen, nhưng anh vẫn yêu em như xưa, hehe

-Ai là anh mà ai là em chứ?

-Hehe-Cười đều

-Haizzz, nhớ muốn chết luôn-Tôi vòng tay qua cổ, ôm Nguyễn

Nó cũng nhoẻn miệng cười rồi ôm tôi vào lòng.

Phải công nhận Nguyễn lớn nhanh kinh khủng. Ngày trước tôi và Nguyễn cao ngang nhau, giờ nó cao hơn tôi gần 1 cái đầu rồi.

-Nè, ăn sáng chưa-nó hỏi

-Chưa ăn

-Đi ăn không?

-Không

-Sao vậy?

-Không đói

-Đi với anh đi em yêu-Nó cười đều

-Cái gì mà anh với em ở đây hả?

-Ồ quên! Đi với Nguyễn đi Linh dễ thương

-Có vậy chứ-Tôi nhăn răng ra cười

-Xì! Chẳng qua là cần người chỉ cho cái căn tin ở đâu thôi

-Hứ! Thấy ghét, không đi luôn bây giờ đó

-Thôi đi đi mà-Nó cầm tay tôi lắc lắc

-Giận ùi! Không đi

-Bây giờ có đi không-Nó sẵn giọng

-Không đi-Tôi cũng thét vào mặt nó

“Chụt”-Nó hôn vào má tôi

-Bây giờ có đi không hả?

-Không đi! Bắt đền đó, thừa nước đục thả câu

-Không đi là từ Dương Nguyễn thành Dê Nguyễn đó

-Ừ...ừ đi mau lên-Tôi nắm tay nó kéo đi luôn

-Có vậy chứ em yêu-Nó cười đều

-Hứ, có ngày chết với bà đấy con ạ!-Tôi nói thật nhỏ

-Lắm nhảm gì đó?

-À! Không có, không có gì hết, hihi

-Ngoan lắm em yêu, hahaha-Nó lại tranh thủ hôn lên má tôi 1 cái nữa, tôi thì không dám làm gì nó hết, giận rung người.

Vừa xuống tới căn tin thì một cảnh tượng kinh khủng xảy ra. Bọn con gái triển khai “chiến dịch ruồi bu cức” (xin lỗi mọi người, hơi thô bỉ chút nhưng mà cũng zui zui)

Chúng nó lao như bay đến gần Nguyễn, đưa nắm tay này, đưa nắm tay kia, mặt dù tôi với hấn đi cạnh nhau nhưng trong mắt chúng nó chỉ có trai đẹp. Thế là tôi bị chúng nó “sút” ra cách xa nó một đám con gái hám trai. Chính xác thì Nguyễn trong toán học có thể gọi là tâm vòng tròn, và bán kính của cái vòng tròn này tận 4m, nhiều lúc tôi thắc mắc, không biết bọn mê trai này ở đâu ra mà nhiều thế không biết.

Tôi lồm cồm bò dậy, cái bàn tọa của tôi đang đau kinh khủng, cũng phải thôi, bị chúng nó đối xử tàn nhẫn thế không đau mới là lạ. Tôi vừa đứng nhìn vừa đưa tay xoa cái mông đau của tôi.

-Giờ mới gặp được em đó nha-Cái giọng nói quen thuộc ở đâu đó vang lên

Tôi quay qua bên phải, ngược lên thì thấy Vỹ đang nhìn tôi mỉm cười. Chắc nhờ có Nguyễn mà hắn mới đứng thành thoi thế này đây.

-Đó là bạn em hả?

-Ừ

-Anh tưởng nó mới vào trường chứ?

-Thì đúng là vậy chứ còn tưởng gì nữa?

-Vậy sao em nói nó là bạn em

-Bạn từ lâu cơ

-Ra vậy! Nhưng anh không thích em chơi với thằng nào khác đâu, nhất là khi nó đẹp trai không thua gì anh

-Cứ như anh cấm em được ấy

-Ừ thì anh không cấm được, nhưng anh sẽ cố ngăn cản-Nói xong hắn nhếch mép cười rồi đi luôn

-Haizzz

Tôi thở dài một mình rồi bước đi, tôi định sẽ trở lên lớp vì bọn con gái kia có thể chỉ cho Nguyễn đường đi tới căn tin mà, nó không cần tôi nữa, sao tự nhiên buồn quá!

Vừa bước đi 2 bước thì tôi đã thấy nó chạy lại :

-Đừng đi, Linh định bỏ rơi tôi sao

-Thì chẳng phải mục đích của Nguyễn là nhờ tôi dẫn xuống căn tin sao?

-Nhưng tôi muốn đi với Linh

-Tại sao?

Nó đưa mặt lại gần, thì thầm vào tai tôi

-Vì anh yêu em...

Chap 20(tt)

Lựa đồ xong xuôi, nó bắt tôi mặc bộ đẹp nhất rồi lôi tôi vào khu mua sắm to chẵn tên là Diamond Plaza và tiếp tục sự nghiệp...mua sắm

Tôi mãi không hiểu nhờ đâu mà con Lam lại có cái khả năng trời phú về mua sắm thế này. Tính ra từ này đến giờ đã 5 tiếng đồng hồ trôi qua rồi, giờ cũng đã là buổi trưa rồi. Tôi thì mệt rã rồi, còn nó thì vẫn hăng say nhảy chân sáo đi khắp các gian hàng .

Tôi đang mắt nhắm mắt mở mà đi thì...

“Bụp”

Tôi va phải ai đó chẳng?

Rõ ràng là vậy. Các túi đựng đồ của người đó nằm rải rác trên mặt đất.

Vẫn còn choáng váng nhưng tôi vẫn cố đứng dậy để xin lỗi nhưng vừa đứng lên thì....

“Chát”

Tôi bị tát.

Và bạn có đoán được đó là ai không?

Đó chính là Ngọc Anh.

Có thể nói hoàn cảnh lúc này rất hợp với câu nói : “Ghét của nào trời cho của nấy”

-Tôi...xin...lỗi...-Tôi ập ứng.

Không biết từ khi nào tôi đã rất sợ Ngọc Anh, sợ cái sự trơ trẽn của nó.

-Mày tưởng xin lỗi là xong hả?

Thật không thể tin được, tôi đã hạ mình trước nó, vậy nó cũng cố gắng kiếm chuyện với tôi cho bằng được.

-Bỏ qua đi em, bạn ấy không cố ý mà-Người con trai lạ mặt đứng gần nó lên tiếng.

-Anh nhìn đi, nó cố tình mà, em là em gái của anh, sao anh lại đi bênh nó?

-Anh không bênh ai cả, anh chỉ đứng về phía lẽ phải thôi.

-Anh thật là quá đáng mà-Nó vùng vằn bỏ đi

Kẻ đó mỉm cười, lắc đầu

-Bạn đừng chấp nó nhé, tính nó thế đấy.

-À, ừ, không sao đâu anh.

Một ý nghĩ chợt “chạy” qua : Anh chàng này thật là một con người lịch sự, nhã nhặn, chẳng giống với em gái của cậu ta.

-Hi, không cần gọi mình là anh đâu, mình là anh trai sinh đôi của Ngọc Anh

-Ra là vậy, rất vui được gặp bạn

-Mình tên là Vũ Quốc Anh, còn bạn?

-Mình là Hà Nhật Linh.

-Thôi mình đi nhé, hẹn ngày gặp lại Linh.

-Ừ

Lúc này con Lam mới nhận thấy sự vắng mặt của tôi.

-Trời ơi Linh, này giờ đi đâu thế? Làm tui kiếm quá trời luôn.

-Cái đầu của bà ý, này giờ tui xảy ra biết bao nhiêu chuyện, còn bà thì cứ tung tăng đi lung tung hết

-Hihi, i'm sorry, hihi

-Haizzz, mệt quá, đi về thôi

-Nhưng tui chưa shopping xong mà-Mặt nó buồn xo

-Thôi đi cô nương, vậy mà chưa xong thì khi nào gọi là xong-Tôi chỉ tay vào cái đồng túi xách lỉnh kỉnh mà nó đang cầm

-Thôi được rồi, mình về vậy

Thế là kết thúc một ngày kinh khủng-Ngày đi mua sắm với con Lam

21. Chương 21

Chap 21

Cái điều mà nó nói lúc ở dưới sân trường ngày hôm nọ không làm tôi nghĩ ngợi nhiều, chỉ có một ý nghĩ duy nhất : Nó nói giỡn

Hôm nay con Lam bắt tôi đi chơi cùng nó.

Đầu tiên nó lôi tôi vào một tiệm làm tóc và sau khi ra khỏi tiệm thì tóc tôi từ màu đen sang màu vàng, nó cũng thế.

Sau đó nó dẫn tôi vào cái shop thời trang nào đó, có vẻ nổi tiếng nhưng tôi hoàn toàn không biết tới, tôi cứ tưởng nó cho tôi chọn đồ, ai dè nó lôi tôi đi vòng vòng, cầm mấy cái món đồ lên, coi coi, ưng thì lấy, không thì bỏ lại...

Tôi chẳng đụng tay đụng chân gì ráo.

Sau một hồi đi vòng vòng cái shop, con Lam cũng đã lựa được một đồng đồ cho...tôi.

Nó thử từng bộ, đầu tiên là chiếc áo 3 lỗ với 2 màu trắng, đen cùng với chiếc quần jean và vòng cổ hình trái tim, có một cái nơ ở phía trên(xin lỗi các bạn, vốn dốt văn nên không sao diễn tả suông sẽ được T_T)

Chap 21

Thời gian qua nhân vật nam : Hoàng Minh Duy bỗng dưng biến mất một cách “bí ẩn” các bạn nhĩ.

Sao đây mình sinh trình bày lý do mà nhân vật này tự dưng chẳng được nhắc tới nữa

Minh Duy

Thời gian qua tôi không hề tới trường vì phải ở nhà làm cái poster quảng cáo mà mẹ tôi giao cho.

Thật kì lạ vì trước đây tôi đòi làm nhưng mẹ chẳng cho. Bây giờ tôi không muốn làm thì lại bắt tôi làm.

Con người đôi khi cũng thật là kì lạ và khó hiểu. Mà theo như người đời vẫn hay nói thì đàn bà con gái là khó hiểu nhất. Có thể xem mẹ tôi là một ví dụ điển hình.

Thực ra tôi cũng không sao hiểu nổi mục đích mẹ bắt tôi làm cái poster này để làm gì. Vì không có hợp đồng nào gần đây của công ty liên quan tới thiết kế poster cả. Chúng tôi mẹ đang giấu tôi một chuyện gì đó.

Cả ngày ngồi lì trên bàn và nhìn vào cái laptop cũng chán. Thế là tôi đi xuống nhà bếp lấy nước uống. Bình thường thì những việc này luôn có người giúp việc làm hết. Nhưng rõ ràng tôi có tay, có chân và cũng chẳng còn nhỏ nhắn gì nữa thì tại sao cứ phải lệ thuộc vào người khác?

Đi ngang qua phòng khách thì tôi thấy ba mẹ, ông bà nội đang nói chuyện với nhau. Khi nghe bước chân của tôi thì họ có vẻ giật mình cứ như bản thân đang làm chuyện gì có lỗi lắm vậy.

-Có lẽ chúng ta không nên giấu nó nữa-Tôi nghe ba nói nhỏ với mẹ.

-Ừ, chắc chúng ta nên nói sự thật cho nó biết

Sau khi thì thầm bàn bạc “nhỏ” tới mức tôi đứng ngoài cửa cũng nghe được ba mới quay sang gọi tôi

-Duy vào đây đi con

Tôi bước đến ngồi vào chiếc ghế sofa đối diện với 2 người họ (lúc này ông bà nội tôi đã ra về)

-Con trai à, con cũng thấy đấy, ta và mẹ con cũng đều có tuổi cả rồi

Ông dừng lại nhìn tôi

-Ba cứ nói tiếp đi, con đang nghe đây

-Ta và mẹ con muốn con tiếp tục điều hành công ty thay chúng ta

Thực ra cả thế giới đều biết giám đốc của công ty này là mẹ tôi. Nhưng thật ra ba mẹ tôi đều là giám đốc, chỉ có điều ba tôi không bao giờ xuất hiện trước công chúng. Cũng vì vậy mà ba tôi bị coi là một ông chồng vô dụng, chỉ biết ở nhà tiêu tiền do vợ mình làm ra X_X

-Tấm poster mà mẹ bảo con thiết kế thật ra là để kiểm tra thực lực của con, con đã hoàn thành chưa?-Mẹ tôi tiếp lời

-Cũng gần xong rồi mẹ ạ

-Con sẽ làm giám đốc tiếp tục điều hành công ty chứ?-Ba tôi lại hỏi

-Chắc chắn rồi, dù sao đó cũng là mồ hôi nước mắt của ba mẹ mà

-Nhưng...có...điều...-Ba tôi ập ứng

-Chuyện gì? Ba cứ nói đi

-Con sẽ phải đi nước ngoài du học vài năm

-Chính xác là nước nào?

-Có lẽ là Mỹ

-Khi nào thì con phải đi?

-2 ngày nữa

-Được rồi, con đi nghỉ ngơi đây

-Nghỉ đi cho khoẻ nhé con

Tôi bước những bước chân nặng nề trở về phòng của mình.

Đóng cửa, kéo rèm và tắt hết đèn. Tôi leo lên chiếc giường to của mình, nằm đặt tay lên trán mà suy nghĩ.

Giờ tôi đang đấu tranh tư tưởng dữ dội

Giữa mẹ và Linh...

Giữa công ty và người con gái đầu tiên cho tôi biết cái cảm giác thương, nhớ....

Giữa tình mẫu tử và tình yêu đầu đời...

Nhưng tôi chợt nhớ ra một điều, đó là Linh không hề yêu tôi. Đúng vậy. Tuy Linh không hề có người yêu nhưng tôi biết người Linh thích chính là Vỹ. Linh thích bạn thân của tôi, nó cũng thích Linh. Đáng ra tôi phải mừng cho nó nhưng sao lòng tôi quặn thắt lại? Sao trái tim tôi lại đau như vậy?

Chỉ vì tôi yêu Linh. Chỉ vì một tình yêu đơn phương sai lầm.

Vậy là tôi đã biết mình phải chọn con đường nào.

Tôi sẽ đi du học. Tôi sẽ tiếp quản công ty của ba mẹ. Tôi phải đi xa để quên đi em, quên đi cái tình cảm chết tiệt không đáng có này.

2 ngày sau, tại sân bay.....

Em đã khóc. Khóc rất nhiều. Khóc vì phải rời xa một người bạn. Chỉ là bạn....

Trước khi đi tôi vẫn dặn em nhớ giữa gìn sức khoẻ.

Và tôi đã bảo em hãy...hôn tôi một cái hôn tạm biệt. Thế mà em cũng hôn thật, nhưng hôn vào má thôi.

Tôi không muốn em khóc tạm biệt tôi. Tôi không muốn em hôn tạm biệt tôi. Tôi muốn em giữ tôi lại. Nhưng em không giữ tôi lại. Tôi ra đi trong những giọt nước mắt chảy dài của em.

Hy vọng khi quay về tôi sẽ quên được em.

Tạm biệt em, tình yêu đầu đời của tôi...

22. Chương 22

Chap 22

Có lẽ truyện đã sắp đến hồi kết vì ý tưởng của mình không còn nhiều nữa ^__^!

Không biết hôm nay tôi bị gì mà bỗng dưng thấy trời đẹp lạ thường. Sau khi gửi xe đạp xong, tôi nhảy chân sáo đến lớp. Tôi đi đến đâu cũng có vô vàng những ánh mắt “ngưỡng mộ” nhìn chăm chăm, có người còn nói : “Con nhỏ này bị điên hay sao ấy”

Nhưng tôi không thềm để ý đến những chuyện đó, vì hôm nay tôi tự nhiên cảm thấy rất yêu đời. Sáng vừa ngủ dậy tôi đã vừa đi vừa hát. Trước khi đi học tôi còn hôn mẹ khiến mẹ phải lắc đầu, bó tay.

Đang tung tăng gần tới lớp thì...

-Ê! Hà Nhật Linh

Cái giọng này tôi thấy vừa lạ mà cũng vừa quen. Chắc vì chỉ nghe qua một lần nên không nhớ rõ lắm.

-Này Linh, sao mình gọi mà không quay lại?

Tôi cứ như búp bê vậy, nghe tên đó bảo thế tôi quay lại ngay.

-Chào Linh, còn nhớ mình không?

-À! Bạn là Quốc Anh đúng không?

-Đúng rồi

-Bạn học trường này à? Sao trước giờ mình không thấy bạn?

-Mình mới về nước, vừa đăng kí nhập học hôm nay thôi

-Ra vậy, bạn học lớp nào?

-Lớp này này-Quốc Anh chỉ tay vào phòng học của lớp tôi

-Ồ, thế là mình học chung lớp à

-Ừ, mình vốn định học chung với Ngọc Anh mà

-Vậy Ngọc Anh đâu?

-Nó đi Mỹ du học rồi

-Ra vậy-Tôi gật gù, ra vẻ đã hiểu

“Reng, reng”

-Linh vào lớp đi, mình chờ cô giáo chủ nhiệm

-Ừ, hẹn tý nữa gặp lại

Tôi vào lớp thì con Lam đã ngồi đó từ đời nào.

-Nè! Bà đừng nói chuyện với trai, bỏ tui lại một mình, huhu

-Trời! Bó tay bà luôn, chắc tui cũng bắt đầu bị nhiễm vi rút vô cảm từ bà rồi

-Hả? Là sao?

-Thì hôm qua đó, tui đụng phải cô công chúa “kiêu diễm” kiêu kì, bà thì chạy đi mất tiêu, bạn bè vậy đó-Tôi khoanh tay trước ngực, làm bộ giận dỗi.

-Hihi, sorry mà, đừng có giận-Nó nắm tay tôi, lay lay

-Eo ôi, cái mặt gì thế kia-Tôi la lên khi thấy 2 con mắt mở to, cái mỏ chu ra của Lam

-Cún con-Nó đáp tỉnh bơ

-Trời, tui thấy giống chó già hay là con đười ươi khi đột gì đó hơn là cún con ấy

-Quá đáng, hứ

-HỌC SINH NGHIÊM-Lớp trưởng

-Các em ngồi xuống đi, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới

Vừa nghe đến đây bọn con gái bắt đầu quay sang xì xầm to nhỏ. Nào là : “Nghe đâu lại một hoàng tử đẹp trai nữa đó”, “Wao! Nghe đâu ảnh handsome lắm đó tụi bây”, vâng vâng và vâng vâng...

Sao cuộc đời tôi cứ gằng liên với mấy đứa mê trai thế nhỉ X_X

-Các em im lặng cho tôi, mất trật tự quá, đây là cái chợ hả

Tất cả im bật.

-Mời em tự giới thiệu

-Chào các bạn, mình tên là Vũ Quốc Anh, mong các bạn giúp đỡ

Nói xong Quốc Anh mỉm cười. Đó chắc chắn là một nụ cười “sát gái” vì tôi thấy sao khi thấy nụ cười đó thì bọn con gái “chết” la liệt trên bàn đó thôi.

-Em chọn chỗ đi

-Em ngồi kia ạ-Anh chỉ tay về phía chỗ ngồi cũ của Ngọc Anh (tức chỗ ngồi trước mặt tôi)

-Rồi, về chỗ mau đi, chúng ta bắt đầu tiết học.

3 tiết dài đằng đẳng trôi qua, đã đến giờ ra chơi.

Mặc cho cái bụng đang biểu tình dữ dội, tôi vẫn nằm ngủ.

-Linh này!-Quốc Anh quay xuống nói

-Sao?

-Sao mình thấy bạn giống hoàng hậu của nước này ấy nhỉ

-Mình chưa hiểu ý bạn lắm

-Ý mình là trong bạn giống với hoàng hậu lúc trẻ ý, mình có ảnh này

Quốc Anh lục lọi trong cặp táp rồi lôi ra một tấm ảnh. Tấm ảnh có một người đàn ông đang đặt một tay lên eo người phụ nữ đứng cạnh mình, tay còn lại ông ta nắm tay đứa trẻ. Người phụ cũng đặt tay ngang eo của người đàn ông đó, tay kia nắm cánh tay còn lại của đứa bé. Nhân vật thứ 3 trong tấm ảnh chính là đứa bé gái nhỏ, khoảng 3-4 tuổi, mặc một chiếc váy hồng, da dẻ lại trắng trẻo, hồng hào. Khỏi phải nói đây chính là gia đình vua chúa, hoàng tộc, vì người đàn ông và người phụ nữ đó có đeo vương miện trên đầu.

Phải công nhận Quốc Anh nói cũng đúng thật, trong tôi khá giống vị hoàng hậu trong tấm hình.

-Đứa bé này là....?-Tôi hỏi Quốc Anh

-Chính xác là công chúa của đất nước này.

-Vậy sao mình không nghe nói nước này có công chúa?

-Vì cô bé đó đã mất tích, đây là tấm hình chụp ngay ngày cô bé mất tích

-Ra vậy, chắc là họ buồn lắm

-Chứ sao nữa, bây giờ họ không còn con cái gì nữa

-Mà sao trông con bé này cứ như mình lúc 4 tuổi ấy nhỉ?

-Gì cơ?

-Trông nó giống mình lắm, kể cả cái váy này nữa, ở nhà mình vẫn còn giữ.

-Bạn có hình không

-Hình như có một tấm

Tôi quay sang tìm cái ví nhỏ màu hồng của mình và lấy ra 1 tấm ảnh

-Nè

-Trời, rõ ràng quá chứ gì nữa, có khi nào....

-Khi nào gì?

-Mình có hôn ước với cô bé này đó, bạn mà là công chúa có khi bạn phải cưới mình đó, hehe

-Trời ạ, nham nhở

-Mình sẽ điều tra vụ này

-Ừa

“Reng, reng”

Tôi học tiếp 2 tiết còn lại mà không sao “nuốt” được chữ nào.

Hết giờ tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ. Mà vừa đạp xe vừa suy nghĩ thì kết quả là về tới nhà thì tôi bị té xe xấp xỉ 10 lần. Thế cũng đồng nghĩa với việc mình mấy tôi trầy trụa tùm lum.

Tôi dắt xe vào nhà. Chợt nghe tiếng bước chân...

-Con chào mẹ-Tôi nói

Nhưng vừa ngẩng đầu lên thì tôi nhận ra người đứng trước mặt tôi là vị vua là hoàng hậu trong tấm ảnh kia, theo sau là mẹ tôi và Quốc Anh. Nhìn mặt mẹ tôi đỏ, mắt thì sưng húp, chắc mẹ vừa khóc xong.

-Ồ...con...chào...-Tôi ngập ngừng, không biết phải chào thế nào

-Chúng ta là ba mẹ ruột của con đây-Người phụ nữ nọ nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

-Ồ...con không hiểu...chuyện này là sao?

Quốc Anh chợt bước gần tôi.

-Chuyện là thế này. Hồi lúc 3 tuổi Linh bị lạc đến nhà của người mà Linh đã gọi là mẹ suốt 14 năm nay. Cha mẹ ruột của Linh cho quân lính tìm khắp nơi nhưng không thấy Linh đâu cả. Lúc đi trên Linh không hề đeo vương miện hay có bất kì dấu hiệu nào cho thấy mình là công chúa. Vì vậy nên cô đây mới tưởng bạn là trẻ mồ côi, lang thang nên đã nhận nuôi. Bây giờ là lúc Linh trở về với thân phận thật của mình đấy-Quốc Anh nói đều đều

-À! Còn nữa-Quốc Anh nói nhỏ vào tai tôi-Linh có hôn ước với Quốc Anh đấy nhé

-Cái gì?-Tôi thét lên-Hôn ước á?

Cả 3 người gật đầu (trừ mẹ nuôi của Linh)

-Bây giờ con hãy theo ta và mẫu thân con trở về cung điện, trở về đúng với thân phận của mình đi con.

-Còn mẹ nuôi của con?

-Chúng ta sẽ trợ cấp tiền ẹ nuôi con

-Thế...thế....con....

-Có gì con cứ nói đi, chúng ta sẽ đáp ứng

-Con muốn mẹ nuôi con về ở cùng với con được không?

Nghe vậy ba mẹ (gọi thế này cho dễ chứ cứ vua với hoàng hậu hoài...chán) tôi quay sang nhìn nhau.

-Được rồi, ta đồng ý, vậy chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

-Cho con ở đây thêm vài ngày được không ạ?

-Ừ, khi nào con quyết định về lâu dài ở thì nói với hoàng tử Quốc Anh nhé

-Dạ, Quốc Anh là hoàng tử?

-Chính xác! Mình là anh song sinh của công chúa Ngọc Anh mà, bạn quên rồi sao?-Quốc Anh nói

-Ừ nhĩ, hihi

Tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Theo quan sát của bản thân thì tôi thấy đây chính là bệnh viện. Tình trạng của tôi bây giờ cũng như tất cả những lần trước. Tay tôi có đầy những dây, chắc là để truyền nước biển. Da tôi xanh lè, không biết tôi đã ngủ bao lâu rồi...

Chợt tôi nghe tiếng mở cửa...

-Ba mẹ

-Linh, con tỉnh rồi sao? Mẹ có mơ không? -Mẹ tôi nói

-Sao mẹ lại tỏ ra ngạc nhiên như vậy? Con đã ngủ bao lâu rồi?

-Không phải là ngủ con à. Con đã sống đời sống thực vật 1 năm nay rồi

-Sống đời sống thực vật ư? -Tôi nói thật nhỏ

Tôi cố gắng lục lại trong trí nhớ của mình xem đã có chuyện gì. Phải rồi. Ngày hôm đó tôi đã shock vô cùng, 1 phần vì thấy Vỹ hôn người con gái khác, 1 phần vì người con gái đó lại là Ngọc Anh, 1 phần vì tôi cứ ngỡ Ngọc Anh đã đi du học rồi. Vì vậy tôi đã bỏ chạy, trốn tránh sự thật đau lòng trước mắt mình. Cuối cùng tôi bị một chiếc xe đụng.

-Con có còn nhớ vì sao mình bị xe đụng không? -Mẹ tôi hỏi khi thấy tôi ngồi đực mặt ra

-Con...con...-Tôi do dự, không biết có nên nói ra sự thật hay không-Con...không nhớ

Và tôi đã không nói ra sự thật.

-Linh này...-Mẹ tôi bỏ lửng câu nói

-Mẹ cứ nói, con đang nghe đây

-Con cũng đã 18 tuổi rồi, đã đủ tuổi lấy chồng rồi, mẹ nghĩ con nên chọn một trong những người mẹ đã hứa hôn cho con đi

-Chỉ có 2 thôi con à, đó là 2 vị Hoàng tử. Mẹ nghĩ chỉ có họ xứng đáng làm chồng con thôi

-Một trong 2 người đó là Quốc Anh phải không ạ?

-Ừ

-Vậy thì con sẽ chọn người còn lại, con không muốn có bất kì quan hệ gì với Ngọc Anh hết, đằng này nếu lấy Quốc Anh con sẽ trở thành chị dâu của cô ta, phải sống chung nhà với cô ta, con thật sự sẽ không sống nổi

-Con không cần biết người kia là ai sao?

-Không quan trọng đâu mẹ à

-Vậy thì khi nào con khỏe hẳn, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới cho con

-Vâng, giờ con hơi mệt, con muốn đi ngủ một chút.

-Ừ, nghỉ ngơi đi cho khỏe

Tôi nằm xuống, mẹ kéo chăn lên đắp ngang bụng tôi.

-Ngủ ngon, chóng khỏe con nhé-Ba mẹ bước đến hôn vào trán tôi

Thực ra tôi không buồn ngủ tí nào, sau một giấc ngủ dài đằng đằng như vậy làm sao mà tôi ngủ nổi nữa. Nhưng tôi muốn suy nghĩ về Duy và Vỹ, 2 con người tôi đã từng yêu và đang yêu. Liệu bây giờ họ có còn nhớ tới tôi không? Bây giờ họ đang ở đâu? Làm gì?... Những câu hỏi cứ tuông ra cùng dòng nước mắt, tôi sợ rằng họ sẽ quên tôi, họ sẽ có người con gái khác, sao tôi ích kỉ thế này?

Sao khi khóc đã đời, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

5 ngày sau, tôi xuất viện. Lần này tôi không về nhà mẹ nuôi mà về cái “căn nhà” to đùng người ta vẫn hay gọi là lầu đài-nơi ba mẹ ruột tôi đang sinh sống. Mẹ nuôi tôi giờ cũng ở đây. Vừa thấy tôi mẹ mừng rỡ chạy đến ôm chặt tôi vào lòng.

-Đầu tiên chúng ta sẽ tổ chức một buổi lễ để thông báo sự trở về của con-Ba tôi nói

-Có cần thiết phải quan trọng hoá vấn đề vậy không ạ?-Tôi nói giọng chán nản

-Không phải quan trọng hoá vấn đề con à, đây là điều phải làm

-Tại sao ạ?

-15 năm trước khi con mất tích cả đất nước đều buồn rầu vì vậy khi con quay về, chúng ta rất vui mừng và dân chúng cũng nên biết điều này để chung vui với chúng ta. Không có gì rườm rà đâu, con không phải lo lắng.

-Thôi được rồi ạ, con muốn đi nghỉ, phòng của con ở đâu?

-Người hầu sẽ dẫn con tới đó.

Tôi theo chân 1 cô người hầu lên phòng của mình

-Mừng công chúa trở về ạ-Cô hầu đó nói lý nhí khi đã đến cửa phòng tôi

-Không cần phải gọi tôi như thế đâu, bạn bao nhiêu tuổi?-Tôi thật sự dị ứng với cách xưng hô kia

-Em bằng tuổi công chúa ạ

-Vậy thì cứ gọi tôi là Linh được rồi, đừng gọi là công chúa, tôi không thích thế. Bạn tên gì?

-Như ạ

-Chúng ta làm bạn nhé, trong cái lâu đài to thế này mà không có bạn thì chán lắm.-Tôi chìa tay ra

Như tròn xoe mắt nhìn tôi rồi cũng nắm lấy tay tôi

-Linh vẫn như ngày xưa-Như mỉm cười

-Là sao?

-Như mồ côi từ nhỏ, trong một lần lang thang đã gặp Linh. Linh dẫn Như về lâu đài, nhà vua chấp nhận cho Như ở trong lâu đài nhưng phải làm người hầu. Lúc đầu Như đã rất lo sợ sẽ phải làm những việc nặng nhọc. Nhưng cuối cùng họ chỉ muốn Như chơi với Linh để Linh có bạn, không buồn bã. Khi lớn hơn thì đức vua và hoàng hậu cho Như làm những việc vừa với sức mình.

-Hoá ra mình có quen biết nhau từ nhỏ sao?

Như gật đầu.

-Thôi Linh đi nghỉ đi, Như còn có việc của mình nữa

-Ừ

Tôi bước vào trong. Căn phòng này thật rộng lớn, chắc gấp 4 lần nhà của mẹ nuôi tôi ấy chứ. Màu chủ đạo của căn phòng là xanh dương và trắng, đúng 2 màu mà tôi thích.

-Căn phòng này là của chính con trang trí khi con còn nhỏ đó-1 giọng nói vang lên sau lưng tôi

Hoá ra là ba tôi.

-Con tắm rửa sạch sẽ sau đó theo các người hầu đi chuẩn bị cho buổi lễ.

-Vâng

25. Chương 25

Chap 25

Tôi theo chân các cô người hầu tới nhà tắm.

Tôi có thói quen gọi là phòng tắm chứ không phải nhà tắm vì đơn giản nó cũng chỉ là 1 căn phòng.

Nhưng ở đây tôi đành chuyển chữ “phòng” sang chữ “nhà” vì căn bản trong nhà tắm có chia thành 3 phòng nhỏ nữa.

Phòng thứ nhất có bồn tắm, vòi sen, khăn tắm-Nơi để tắm. Phòng thứ hai có bồn cầu, khăn giấy, vòi sen-Nơi để “thải chất độc”. Phòng thứ ba có một tấm gương dài và 3 cái lavabo nằm phía dưới tấm gương-Đây chắc là nơi dùng để chỉnh trang lại bề ngoài.

Tôi cứ đứng nhìn mà mắt chữ O mồm chữ A hồi nào cũng không rõ.

Đến khi Như khều khều tôi mới “tỉnh”

-Chúng thần xin hầu hạ công chúa tắm ạ-Một cô người hầu nói

-Thôi thôi, ra ngoài hết đi, thời đại nào rồi mà còn cái màn hầu tắm này

-Nhưng...đức vua đã ra lệnh

-Không sao, ta sẽ chịu trách nhiệm hết, giờ thì ra ngoài hết đi

-Dạ vâng

Nói xong thì tất cả đều lui ra, chỉ còn mình tôi đứng trong không gian bao la này.

~oOo~

-Mời công chúa đi theo chúng thần ạ-1 cô người hầu nói khi tôi đã tắm xong xuôi

-Giờ chúng ta đi đâu?-Tôi hỏi

-Đến phòng trang điểm ạ

-Để làm gì?

-Dạ tại phòng trang điểm sẽ có các chuyên gia hàng đầu về quần áo, tóc tai, trang điểm. Họ sẽ tân trang lại cho công chúa để chuẩn bị cho buổi lễ sẽ diễn ra 2h nữa ạ

-Đến 2 tiếng nữa thì việc gì phải vội vàng, chút nữa tôi đến đó không được sao?

-Khâu chuẩn bị này sẽ mất rất nhiều thời gian đó ạ

-Thôi được rồi, chúng ta đi thôi-Tôi thở dài

~oOo~

Tại phòng trang điểm, tóc tôi được bới lại thành một cục cao gần đến đỉnh đầu (các teen hiện nay rất hay để kiểu tóc này) rồi cột vào một chiếc nơ màu trắng.

Khâu trang điểm thì ông “chuyên gia” này cứ nhìn mặt tôi, trầm trồ rồi tặc lưỡi, rồi đưa tay lên chạm vào mặt tôi và nhảy tưng tưng, cười ha hả. Tôi cứ nghĩ ông này bê đê nhưng sau một hồi tôi biết ổng vừa bê đê vừa bị điên +____+

Sau một hồi nhảy cẫng lên vì sung sướng ổng cũng bình tĩnh lại và “phán” một câu :

-Da của công chúa đã trắng hồng như vậy thì không cần đến tay nghề của hạ thần cũng xinh đẹp rồi ạ, mời công chúa đi chọn trang phục.

Thế là tôi tốn 10 phút ngồi trước tấm gương kia mà chẳng được lợi lộc gì.

Tôi lại bước chân vào căn phòng chứa váy-Nơi mà chuyên gia về trang phục đang đợi tôi.

Vừa bước vào trong tôi đã choáng ngợp bởi những chiếc tủ dài, chứa đầy những chiếc váy cực kì đẹp.

Nếu được chọn, tôi sẽ lấy hết, không chừa cái nào hết +____+

-Chào công chúa ạ-Một giọng nói vang lên sau lưng tôi

Tôi liền quay lại, trước mặt tôi là một chị gái mặc chiếc váy màu đen, ngắn trên đầu gối, tóc búi cao giống tôi, chỉ khác là chị ta có chiếc mái ngó che hết trán. Nhìn mặt chị trắng bóc, chắc là đã trét cả hộp phấn lên rồi.

-Mời công chúa đi theo thần ạ

Chị ta dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ nằm phía bên trái của cửa chính.

Trong căn phòng này cũng chứa váy nhưng những chiếc váy này hoàn toàn khác với những chiếc váy ở ngoài kia. Chúng đẹp hơn, trang nhã hơn. Chị ta lấy một chiếc váy màu hồng nhạt, đưa cho tôi.

(vì khả năng viết văn cũng như miêu tả của mình hoàn toàn là số 0 nên mọi người xem hình để biết hình dáng của chiếc váy nhé ^^!)

-Công chúa mặc thử đi ạ.

Tôi bước vào phòng thử đồ và mặc chiếc váy kia vào rồi bước trở ra.

-Công chúa đẹp quá!-Chị ta trầm trồ

-Đúng đó công chúa đẹp quá.-Các cô người hầu chẳng biết vào đây từ lúc nào.

-Vậy công chúa sẽ mặc bộ này nhé-Chị ta nói tiếp, đưa tay lên, nhìn đồng hồ-Cũng gần tới giờ làm lễ rồi, các em đưa công chúa tới gặp nhà vua đi-Chị ta quay sang nói với các cô người hầu.

-Dạ, công chúa đi cùng chúng em ạ

Tôi “ngoan ngoãn” đi theo họ. Chiếc giày cao gót mà chị ta chọn cho tôi thực sự rất đẹp nhưng tôi lại không quen đi giày cao gót nên không tránh khỏi trên đường đi bị té 3-4 lần, khiến cho các cô người hầu mỗi lần như vậy đều mặt mày xanh lét.

-Con đây rồi-Mẹ tôi lên tiếng khi thấy tôi đi mà toàn nhìn dưới chân

-Dạ, tới nơi rồi thưa công chúa.-Các cô hầu cúi đầu chào.

-Ừa, đây là đâu vậy mẹ?-Tôi hỏi

-Đây là nơi con sẽ ra mắt thần dân, không lẽ con muốn đứng ngay trước mặt mọi người à?

-Con không biết nữa

-Theo ba mẹ ra mắt mọi người nào-Ba tôi bước tới, chìa tay ra

Tôi nắm lấy bàn tay của ba, mẹ cũng nắm bàn tay còn lại của tôi. Tôi hiểu ý ba mẹ muốn như vậy là vì đang đi mà tôi té một phát thì mất mặt chết. Ba mẹ dắt tôi ra một cái ban công rộng và to. Đây chắc không phải là cái ban công duy nhất của tòa lâu đài này nhưng chắc chắn sẽ là cái đẹp nhất. Khắp nơi có các chậu hoa cảnh màu trắng. Tối tối mà ra đây ngắm sao thì lãng mạn phải biết....-Tôi mơ màng.

Tôi bước đến cuối ban công cùng bố mẹ. Và xem kìa, vừa nhìn xuống dưới, tôi thấy ngay một rừng người đang đứng nhìn...tôi. Sau 5 giây nhìn nhau trong im lặng, họ bỗng gào thét lên một cách mừng rỡ.

Và sau 5 giây gào thét thì họ im bật. Điều đó khiến tôi hoảng sợ vô cùng, tôi đã ngỡ họ là robo, không phải người.

-Công chúa Trần Phương Linh đã trở về. Vì vậy hôm nay buổi lễ này được tổ chức. Chúc mọi người vui vẻ-Ba tôi nói thật lớn, có thể nói không cần loa thì ai cũng nghe được, đến tôi còn phải giật mình, nhưng mẹ tôi thì vô cùng bình thản, chắc là quen rồi. Cái ban công này không cao lắm. Chắc nó cách mặt đất khoảng 10 hay 15m là cùng, vì vậy câu nói của ba tôi truyền đến tai của người đứng phía dưới là điều dĩ nhiên +____+

Bên dưới có lẽ là một lễ hội, có lẽ là để mừng tôi trở về. Đương nhiên là tôi không tham gia. Tôi mà tham gia có khi bị “xé xác” ấy chứ.

~oOo~

Tôi trở về căn phòng với sự mệt mỏi tột độ và cái gót chân đã sưng lên.

-Linh mệt không?-Như mở cửa, thò đầu vào, mỉm cười

-Cũng không mệt lắm, nhưng mà đầu chân quá-Tôi nhớ nhỏ

-Như bôi thuốc cho Linh nhé-Như chìa ra một cái lọ

-Ừ

Thế là Như bước đến, quỳ xuống, dùng tay thoa thuốc vào cái gót chân đang sưng tấy của tôi.

~oOo~

Đến sáng hôm sau thì chân tôi cũng đã khỏi, thật là kì diệu

Tôi đi chân không dọc hành lang vì cơ bản tôi biết tòa lâu đài này nhìn cổ kính nhưng không thể dơ được.

Đang vừa đi vừa ngáp thì tôi nghe giọng nói quen thuộc ở trong căn phòng nằm ở phía bên trái.

Bình thường thì tôi chẳng tò mò làm gì, nhưng vì cái giọng đó, rõ ràng là giọng của.....

-Tại sao cô lại cho Linh lấy nó?

-Con bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó mà

-Cô còn nói vậy được sao? Nó không tốt bằng con được, sao cô lại làm như vậy?

~oOo~

(Bạn có thể đoán được đó là ai không ?)

26. Chương 26

Chap 26

Minh Duy

Tôi trở về Việt Nam sau hơn 1 năm du học. Và sự thật đau lòng là tôi không thể quên được em.

Khi vừa về Việt Nam tôi đã nghe tin dữ : Em là nàng công chúa thất lạc 15 năm trước. Nhưng điều đó chẳng là gì so với chuyện em sẽ cưới thằng khác

Nguyên nhân của việc cưới hỏi này là gì? Chỉ là vì một cái hôn ước vớ vẩn khi em mới 3 tuổi. Ba mẹ em là loại người gì mà lại tự tiện hứa hôn cho em với người khác, chắc chắn chẳng có sự đồng ý của em vì lúc đó em mới 3 tuổi, ăn chưa no, lo chưa đủ thì đời nào lại đồng ý cưới người khác?

Tôi cần làm rõ điều này, tôi cần nói chuyện với mẹ em.

~oOo~

-Tôi cần gặp hoàng hậu-Tôi nói với cô người hầu đầu tiên tôi gặp

Cô ta sau khi nghe tôi nói xong thì đứng im như tượng nhìn tôi

-Này, cô có nghe tôi nói không hả?

-D...Dạ...vâng, mời anh đi theo tôi.

Cô ta dẫn tôi đến một căn phòng khá rộng. Trong phòng, một người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế, ghi ghi chép chép gì đó.

-X...xin...anh....đứng chờ.....ở đây ạ-Cô ta đáp ứng

Cô ta mở cửa, bước vào trong.

-Thưa hoàng hậu, có người muốn gặp Người (hoàng hậu) ạ.

-Được rồi, cho vào đi

Đó có lẽ là tính hiệu của tôi, tôi mở cửa, bước vào trong.

-A! Duy, lâu qua rồi mới gặp con đó, con mới đi du học về à?

-Vâng

-Sao hôm nay con lại có hứng đến thăm ta thế?

-Con có chuyện cần nói với cô.

-Là chuyện gì? Con cứ nói đi

-Là chuyện hôn ước của Linh, con đã biết cô định cho Linh cưới ai rồi.

-Vậy ý con muốn gì?

-Tại sao cô lại cho Linh lấy nó?-Tôi bỗng lớn tiếng

-Con bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó mà

-Cô còn nói vậy được sao? Nó không tốt bằng con được, sao cô lại làm như vậy?

-Chúng nó đã có hôn ước từ nhỏ, mong con hiểu cho cô, người trong giới kinh doanh như ba mẹ con còn không thể từ hôn, gia đình ta là gia đình hoàng tộc, không lẽ lại làm chuyện động trời như vậy sao?

-Vậy ý cô là cuối cùng ý của cô là cuối cùng cô vẫn cho Linh lấy nó sao?

-Đúng vậy, xin lỗi con

-Cô đừng có mãi nói xin lỗi như vậy, cô có biết con yêu Linh hay không? Cô có hiểu cảm giác của con lúc này không? Nếu cô không thể thì con mới là người phải xin lỗi cô. Con thấy tiếc cho cô vì cô không hiểu được cảm giác của người khác, cô chỉ biết tới bản thân mà thôi. Con đi đây.

Sau khi “xổ một tràng” tôi tức giận bỏ đi. Vừa ra đến cửa thì tôi gặp....

~oOo~

Phương Linh

Chuyện đang xảy ra với tôi, theo như một bộ phim Mỹ chiếu trên vô tuyến được gọi là BUSTED.

Tôi bị bắt quả tang cái tội nghe lén người khác.

Duy vừa mở cửa bước ra. Đôi mắt rực lửa, chắc là anh tức giận ghê lắm.

-C...chào...a...anh-Tôi ấp úng, chủ yếu là vì tôi rất sợ Duy bây giờ.

Gương mặt anh “dãn” ra, không nhăn nhó nữa.

Anh bước từng bước nhẹ nhàng tới gần và ôm chầm lấy tôi

-Anh nhớ em lắm-Duy thì thầm

-Anh về lúc nào vậy-Tôi đẩy nhẹ Duy ra

-Cũng mới về hôm nay thôi

-Mới đi mấy bay về anh không thấy mệt sao?

-Có chứ

-Vậy sao không nghỉ ngơi mà lại chạy sang đây?

-Anh cần làm rõ những gì mình nghe được và anh cũng muốn gặp em

-Vậy anh cần làm rõ điều gì?

-Em không cần biết đâu

Tôi chợt thấy ở cuối hành lang có một bóng người khụy xuống, tôi không rõ đó là ai, nhưng nhìn cái cách người nó gục ngã, không rõ là vì điều gì? Nhưng chắc là đau đớn lắm.

Khi Duy quay qua nhìn theo hướng tôi đang nhìn thì người đó đứng dậy và bỏ đi mất. Tôi không nhìn thấy con người đó, chỉ thấy được cái bóng trên bức tường. Cái bóng mảnh mai, khẳng khiu, chắc đó là một người con gái.

-Em nhìn gì thế?-Duy lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-À, không có gì, tại em thấy....mà thôi, chắc em bị hoang tưởng do buồn ngủ quá thôi-Nói xong tôi “phụ họa” luôn một cái ngáp hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch

-Thôi anh về tắm rửa đã, vừa đắp máy bay đã đến đây rồi, có gì anh tới thăm em sao nhé, em cũng lo làm vệ sinh cá nhân, con gái có đứa gì mà ngủ dậy đã lo lang thang lung tung, chẳng chải đầu tóc, thay quần áo gì cả, sợ em luôn

-Ok, bye anh-Tôi vẫy vẫy tay

27. Chương 27

Chap 27

Sau khi tạm biệt Duy, tôi trở về căn phòng “nhỏ” của mình để làm vệ sinh cá nhân.

Vừa bước ra khỏi nhà tắm thì tôi đã thấy Như và vài cô người hầu nữa đứng trong phòng mình, trên tay mỗi người bưng một cái khay đựng thức ăn.

-Mọi người vào đây làm gì?-Tôi hỏi

-Mời công chúa dùng bữa sáng ạ-Như nói, chắc vì có những cô hầu khác nên Như phải xưng hô như vậy.

Sau câu nói của Như, tất cả bưng các khay lại chiếc bàn dài trong phòng tôi, bày biện ra.

-Công chúa muốn dùng thử rượu không ạ? Sắp tới sẽ có những buổi tiệc hoàng gia, nếu như công chúa không biết uống rượu sẽ không tốt đâu ạ-Như nói

-Ừ, cũng được

Như đi đến một cái bàn nhôm cách chỗ tôi đang ngồi gần 10m, hình như Như không chỉ chế rượu vào ly mà còn làm cái gì đó nữa. Nhưng vì Như quay lưng về phía tôi nên tôi không rõ.

Sau 2-3 phút, Như cầm ly rượu đưa đến cho tôi.

-Mời công chúa uống ạ-Như đặt ly rượu lên bàn

-Ly rượu này có độc à?

Nghe tôi nói vậy, mặt Như bỗng dưng xanh lè

-Tôi nói đùa đấy-Tôi nhăn răng ra cười

Như cũng cười, nhưng đó là nụ cười gượng gạo. Tôi cầm ly rượu lên và uống thử 1 hớp.

Ăn được 15 phút thì tôi thấy mọi thứ trước mặt mờ mờ, đầu óc quay cuồng, tôi đưa tay lên che miệng, ngáp một cái rõ dài.

-Tôi thấy buồn ngủ quá tôi đi....-Nói chưa hết câu thì tôi đã gục luôn tại bàn ăn

~oOo~

Tôi bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt theo đúng nghĩa đen của câu này.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, thấy mình đang bị trói chặt vào chiếc ghế gỗ.

-Các người là ai-Tôi hỏi bọn người đang đứng xung quanh mình

Bọn họ mặc đồ vest đen, vừa giống vệ sĩ vừa giống xã hội đen

-Đừng hỏi họ, họ không biết gì đâu cưng ạ-Một giọng nữ trong veo cất lên từ trong bóng tối

-Ai vậy? Mau ra đây nói chuyện đằng hoàng đi

-Được thôi-Nói dứt câu, người đó bước ra, và đó chính là...Nhu?

-Nhu? Chuyện này là sao?

-Mày ngây thơ thật, dám cướp chồng chưa cưới của tao mà còn giả vờ ngu ngốc sao?

-Nhu nói gì Linh không hiểu?

-Là Duy đó, Duy là chồng chưa cưới của tao, mày biết chưa, vậy mà mày dám dụ dỗ khiến cho Duy yêu thương mày.

-Gi chứ? Sao Duy lại cưới một con người hầu chứ-Tôi cười khinh bỉ

“Chát”

-Mày cầm nhầm-Nó quá lớn-Tao không phải là hầu gái trong cái lâu đài nhà mày, thân phận thật của tao là....

28. Chương 28

Chap 28

-Mày cầm nhầm-Nó quá lớn-Tao không phải là hầu gái trong cái lâu đài nhà mày, thân phận thật của tao là con gái của ông chủ tập đoàn dầu mỏ lớn nhất VN.

-Tao giàu có, nhưng tao ghét cái cuộc sống không tình cảm gia đình mà toàn là tiền và tiền đó. Tao đã bỏ nhà đi, mày tìm thấy tao lúc tao trốn ra khỏi nhà, tao đã nói dối rằng tao là trẻ mồ côi, mày đúng là quá dễ tin người mà-Nó cười lớn

-Tao đã yêu Duy từ nhỏ, nhưng mày đâu có biết, bây giờ mày sẽ phải trả giá-Nó tiếp tục độc thoại

Nó xong, nó tiến lại một cái bàn gỗ, cầm một con dao bóng loáng lên, tiến lại gần tôi.

-DỪNG LẠI NGAY!-Ai đó hét lớn

Nhu giật mình, nhìn ra phía cửa. Tôi cũng nhìn ra theo.

Đó là Lam, Nam và Quốc Anh. Họ làm gì ở đây nhỉ?

Thấy tôi nhìn, họ cũng quay qua mỉm cười với tôi rồi khuôn mặt trở về “trạng thái” lạnh lùng

-Bỏ con dao xuống, trước khi cô khiến bản thân mình bị thương-Lam hùng dũng nói

-Ngoan ngoãn làm theo lời của Lam đi, tôi chẳng muốn đánh cô tẹo nào-Nam “đệm” thêm vào

Quốc Anh chỉ đứng nhìn chứ không đe dọa gì cả.

Nhu tức giận, quăng con dao về phía 3 người.

Lam thì mặt bỗng xanh lè. Quốc Anh thì quan sát kĩ như chờ đợi con dao tới để né ngay. Nam thì vô cùng bình tĩnh mặc dù nguy cơ con dao trúng Nam là rất cao.

Con dao vừa tới gần, Nam đưa tay chụp lấy cán dao và phóng nó về phía Nhu.

Nhu không có phản xạ nhanh nên không chụp hay né được, bị con dao cứa một đường trên vai, máu rỉ ra thấm đỏ hết một vùng trên chiếc áo màu hồng phấn của người hầu mặc.

Nhu đau đớn, quần quai bao nhiêu thì 3 người kia lại thản nhiên bấy nhiêu. Lam bước đến gần tôi, Nam nhặt con dao lên, cắt dây trói cho tôi.

-Sao mọi người biết tôi ở đây vậy, mà đây là đâu nhỉ?

-Đây là phòng của người hầu trong lâu đài ở-Quốc Anh nói

-Mình vừa đi chơi về thì được Quốc Anh cho hay tin Linh đã tỉnh nên liền chạy đến đây thăm Linh, không ngờ Linh là công chúa quyền quý đó nha-Lam nói tiếp

-Lúc đi ngang đây thì bọn anh nghe tiếng la hét của Như và còn nghe loáng thoáng hình như là tiếng của em nên mới xông vào-Nam tiếp lời Lam

-Ba người nói chuyện nghe vui quá nhỉ-Tôi chăm chọc

-Sao vui?-Đồng thanh

Hỏi xong thì ai cũng như đã ngộ ra, thế là cả 4 chúng tôi nhìn nhau cười khì, cứ như vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra vậy.

Đến khi Như gào thét lên vì vết thương hành hạ thì Lam mới hét lớn :

-Này cô cầm mồm cho tôi, ở ác làm gì để gặp quả báo hả, chúng tôi chưa giết cô là may rồi có biết chưa

-Thôi đi Lam, lạnh chanh quá, mình đưa Như vào bệnh viện thôi-Tôi nói

-Cái gì?-Con Lam trợn mắt, đưa mặt sát lại gần tôi-Bà dám nói tui lạnh chanh hả? Nó tính giết bà đó, là giết bà đó-4 từ cuối nó gào to, nắm vai tôi, dồn hết sức, lắc mạnh.

-Thôi thôi, chóng mặt quá, mau lên, dù sao Như cũng chưa làm gì tui mà-Tôi nói, gỡ tay con Lam ra khỏi vai mình

-Anh Nam bế Như đi-Tôi quay qua nói với Nam

-ừ, cũng được

Nam bế xốc Như lên, nó không chịu nằm yên, cứ quằn quại không yên

-YÊN COI, TÔI QUẢNG CÔ VÀO THÙNG RÁC BÂY GIỜ-Nam hét lớn (sức chịu đựng có hạn)

Nghe Nam hét, Như im re, tròn xoe mắt nhìn Nam.

Một lát sau Như được đưa đến bệnh viện, cầm máu, khâu vết thương.

Tôi ngồi ở trên dây ghế ở ngoài hành lang, Lam cũng ngồi bên cạnh tôi, tay nó bịt mũi, mặt nhăn nhó. Nam với Quốc Anh thì không tỏ thái độ gì nhưng chắc cũng không ưa gì cái mùi bệnh viện này.

Chợt có 2 người chạy đến, mặt mày xanh lè. Người đàn ông chạy lại cô y tá đứng gần tôi hỏi :

-Cô y tá, con tôi đâu?

-Con ông là ai? Bệnh nhân nằm ở phòng nào?-Cô y tá bình thản đáp

-Chú là ba của Như?-Tôi lên tiếng

-Đúng vậy, cháu là ai?

-Là công chúa Phương Linh, người mà mém tý nữa là chết dưới tay của con gái chú đó-Lam nói

-Ồ...con gái tôi định giết công chúa sao?

-Không phải đâu chú, Như nằm trong phòng này nè, chú vào thăm đi.

Người đàn ông nọ đi vào phòng cùng người phụ nữ kia, chắc đó là mẹ của Như. Tôi trừng mắt nhìn Lam, nó cười khì khì :

-Mà con mụ kia làm cứ như mình là nữ hoàng Elizabeth ấy nhỉ? Làm gì mà yếu điệu thực nữ thế không biết-Nó chăm chọc

-Bà ta là phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn dầu mỏ lớn nhất VN đó-Nam lên tiếng

-Sao bênh người thế hả anh yêu-Con Lam quay qua trừng mắt nhìn Nam

Cả bọn cười lớn trước hành động của Lam, bệnh viện từ nơi u ám, đầy mùi chết chóc bỗng dường sôi động hẳn.

29. Chương 29

Chap 29

Triệu Vỹ

Tôi đang sống ở Anh. Mà nói sống cũng không đúng vì thật ra tôi đi du học.

-Anh Vỹ, đi chơi không?-Ngọc Anh nói

-Không, tôi muốn được yên tĩnh.

-Sao anh lạnh nhạt với em thế?-Nó vòng tay ôm tôi từ phía sau

-Tôi có lúc nào ấm nồng với cô à?-Tôi gỡ tay Ngọc Anh ra.

-Anh đừng quên tôi với anh có hôn ước, liệu hôn mà làm tròn trách nhiệm của mình-Nó chuyển qua quát tháo

-Vậy thì mong cô đừng quên tôi có hôn ước với rất nhiều người

-Nhưng chắc chắn anh sẽ phải lấy tôi

-Nhằm to chừng à, từ từ rồi chừng sẽ thấy những gì chừng nói hoàn toàn sai-Tôi nói bằng giọng mỉa mai

-Hừ-Nó giậm chân, bỏ ra ngoài.

Từ lúc đi du học tôi đã bị bố mẹ ép ở chung nhà với Ngọc Anh, đã vậy bố mẹ tôi còn bảo ở chung phòng vì trước sau cũng lấy nhau. Nghe nói thế nó mừng ra mặt nhưng tôi phản đối kịch liệt. “Nam nữ thọ thọ bất thân” là cái lý do mà tôi đã đưa ra, bản thân tôi cũng không ngờ có ngày chính miệng mình nói ra câu này. Vả lại cái biệt thự của gia đình tôi ở Anh to chảnh thế này, lại có đến mấy chục phòng thì hà cớ gì nó lại ở chung phòng với tôi.

Sau một hồi “lý do lý trấu” thì tôi với nó “đường ai nấy đi” với sự đồng ý một cách miễn cưỡng của quý vị phụ huynh.

Nhưng có hôn ước với con nhỏ chanh chua đó thì đã đành. Giờ đây tự dưng lại lôi ra thêm một con nhỏ nào đó được coi là “ứng cử viên số 1” cho chức vị “vợ của hoàng tử Triệu Vỹ”. Mà con nhỏ này nghe đâu là “trôn” ở đâu đó một thời gian dài, bây giờ mới chịu “xuất đầu lộ diện” và dùng một cái, tôi có thêm một vị hôn thê. Nhỏ đấy là công chúa nước láng giềng, sao mà ba mẹ tôi cứ khoái hứa hôn với nước láng giềng thế này.

Mấy hôm trước ba mẹ nhỏ đó và ba mẹ tôi gọi điện thông báo tin “dữ” cho tôi. Họ còn bảo tôi phải nhanh chóng trở về nước để tổ chức đám cưới. Nhưng tôi đã nói tôi còn bận học, chắc hết khóa này tôi sẽ về nước.

Nghe họ tông bốc nhỏ đó lên tới mây mà tôi ngán ngấm vô cùng. Nào là tuy không đẹp nhưng rất dễ thương, da trắng, má hồng,..... Chỉ nghe nhiều đó mà tai tôi đã ù ù rồi. Vì sao ư? Những đặc điểm của cô gái đó giống em đến lạ. Nghe họ nói khiến tôi đã nhớ em nay càng nhớ em da diết hơn. Tôi còn không được về nước xem tình hình em hiện thế nào mà đã phải về nước lấy vợ, không phải em, người đó lại không phải là em....

Tôi cố đi xuống bếp để ăn tối.

Đang ăn thì tôi thấy Ngọc Anh đi ngang qua. Nó mặc một cái váy ngắn cũn cỡ với cái quần vớ, áo dây, tóc được búi cao lên.

-Nhìn như đứa thất học-Tôi không thèm nhìn lên, vừa ăn vừa nói

Nó quát mắt nhìn tôi nhưng rồi cũng bỏ đi vì nó không thể làm gì được tôi hết.

Tiếng nẹt bô vang lên thật to, sau đó là tiếng xe mô tô phân khối lớn lao đi trên đường lớn. Nó đi khỏi rồi.

Tôi thở dài, lờ tấm hình của em ra nhìn. Tôi nhớ em nhiều lắm, giờ này em đã tỉnh chưa?

30. Chương 30

Chap 30

Phía xa xa, tôi thấy Duy đang rất hoảng loạn, mặt mũi xanh lè.

-Em có sao không? Sao ngồi đây? Anh tưởng em phải nằm trong phòng bệnh chứ?-Duy chạy đến, lay lay tôi

-Anh bị gì thế? Em tại sao lại phải nằm trong bệnh viện?

Tôi cười cười. Con Lam thì cười lớn.

-Xin các em giữ im lặng, đây là bệnh viện-Cô y tá đi ngang nhắc nhở

-Anh tưởng em bị con nhỏ người hầu gì đó đánh?-Duy nói nhỏ

-Không có anh ạ-Tôi lắc đầu

-Vậy sao Lam nói...-Duy nhấn mạnh chữ Lam và ngân dài chữ nói.

Tôi và Duy quay sang nhìn Lam. Thấy tình hình có vẻ “nguy hiểm” nó nhả răng ra cười rồi từ từ đứng dậy bỏ chạy luôn.

-Ê, con kia, có đứng lại không thì bảo-Tôi chạy theo nó, hét lớn

Các chị y tá dọc các hành lang chỉ biết đứng lắc đầu, cười.

Sau khi rượt nhau đã đời, tôi và nó ngồi thở như trâu bò

-Phì phì...anh...vào...thăm...Như...chưa?-Tôi vừa thở vừa hỏi Duy

-Chưa nữa, anh không muốn thấy cái bộ mặt giả tạo của cô ta-Duy lắc đầu

-Anh...nói giả...tạo là...sao?

-Lúc mới từ Mỹ về, anh đi thăm em đã gặp cô ta, vừa nhìn thoáng qua anh đã thấy cô ta quen quen, không ngờ điều anh nghi ngờ quả không sai, cô ta còn định làm hại em.

-Vậy anh đã biết thân phận thật của Như

Duy không nói gì, chỉ gật đầu

-Vậy anh cũng biết Như....

-Cô ta làm sao?

-Anh cũng biết Như thích anh chứ?

Duy tỏ rõ sự lúng túng khi nghe tôi nói vậy.

-Thật ra thì...anh biết rõ điều đó hơn ai hết

-Anh biết?

-Ừ, anh về Như có quen biết từ nhỏ. Ngày xưa anh cũng có thích thích Như nhưng mà....

-Nhưng mà?

-Nhưng đó cũng chỉ là khi còn là con nít thôi, giờ anh không thích Như nữa. Hồi đó Như từ bỏ thân phận thật của mình là cũng vì anh.

-Tại anh sao?

-Ừ, chuyện là....

Chap 30 (tt)

~Flashback~

15 năm trước....

Ba mẹ Duy dẫn Duy sang nhà một người bạn. Nghe đâu là bạn rất thân của họ, có thể gọi là tri ân tri kỉ của họ.

Căn biệt thự to, mang trên mình vẻ đẹp cổ kính. Ngay cánh cổng to có một người đàn ông và một người phụ nữ đứng đón gia đình Duy.

Họ mời gia đình Duy vào phòng khách ngồi chơi. Duy thích thú đưa mắt nhìn quanh căn phòng.

-Ba mẹ ơi-Một cô bé mặt trên mình một chiếc váy màu hồng, tay cầm một cái ca, miệng cười thật tươi chạy vào-Con tìm được....-Cô bé bỗng im bất, đứng im, nụ cười trên môi tắt ngúm khi thấy người lạ trong nhà.

Cô bé cứ đứng im như thế cho đến khi Duy leo xuống ghế, bước lại gần. Lúc đó cô bé từ đứng im chuyển sang...bỏ chạy. Duy thấy vậy liền chạy theo.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-Cô bé vừa chạy vừa la lớn

-Đứngggggggggggg lạiiiiiiiiiiiiiiiiiiii-Duy chạy theo, hét lên

Các vị phụ huynh chỉ biết nhìn nhau cười.

Sau năm phút rượt đuổi quanh nhà, Duy cũng chạy kịp tốc độ “ánh sáng” của cô bé kia. Tay Duy nắm chặt cánh tay của cô bé.

-Bỏ ta-Cô bé la lớn

-IM LẶNG-Duy cũng không vừa

Thấy Duy tức giận cô bé nọ không dám hó hé gì nữa.

-Cậu tên gì?-Duy hỏi khi đã bình tĩnh lại

-Như

-Tuổi?

-Ba

-Tớ là Duy, bốn tuổi, hơn cậu một tuổi, tức là cậu phải kêu là anh đó

-Gì chứ, vào nhà người khác còn bắt gọi bằng anh sao?-Như chửi nhỏ

Nhưng cái “chửi nhỏ” của Như cũng đủ âm lượng để Duy nghe được

-Không gọi bằng anh là anh méc mẹ em đó

-Ừ ừ, thì là anh

Duy cười khì

~oOo~

-Anh Duy thích ăn gì?-Như hỏi khi cả 2 đang ngồi trên đồi cỏ

-Em hỏi làm gì?

-Em nghe mẹ nói, sau này anh Duy sẽ là chồng em, lúc đó em sẽ phải nấu ăn cho ăn Duy, giặt đồ cho anh Duy,....

-Vậy nên em muốn biết anh thích ăn gì?

-Dạ đúng-Như gật đầu lia lịa

-Ngốc quá-Duy cười, đưa tay xoa đầu Như

-Không được nói em ngốc-Má Như phồng lên như con cá nóc.

-Ngồi thẳng lên-Duy la lớn

Như giật mình, ngồi thẳng lên theo quán tính

Duy nằm xuống chân Như, nhắm mắt lại.

-Sao anh nằm xuống chân em?-Như lay lay người Duy khi thấy Duy nằm hoài không ngồi dậy

-Mai một làm vợ anh em cũng phải cho anh nằm thế này đó, làm quen dần đi

-Gì chứ, khó thế cơ á?

-Nấu ăn còn ham, thế mà anh mới nằm 1 tý đã bảo khó, đúng là bé ngố

Như tức giận, đẩy tay đầu Duy khiến đầu cậu bé trượt khỏi chân của Như và đập xuống đất.

Duy tức tối, đứng bất dậy, mặt còn dính một ít đất khiến Như buồn cười quá, ôm bụng cười ha hả.

Đã tức nay cơn tức của Duy lập tức lên tới đỉnh điểm vì cái nụ cười “kinh dị” của Như

-Aaaaaaaa-Duy thét lớn.

Mặt Duy từ trắng chuyển sang đỏ hoét. Có thể nói “nhiệt độ” của Duy hiện tại đã lên tới trên 100°C, đập một cái trứng gà, thả lên mặt Duy chắc sẽ thu được một cái trứng ốp la nóng hổi.

Như lập tức đứng dậy, ba chân bốn cẳng chạy đi. Duy lập tức chạy theo.

Trên ngọn đồi hiện giờ có một đứa con gái chạy phía trước, cười thích thú. Phía sau là một thằng con trai mặt mày đỏ chốc, miệng thì hét to : “Đứng lại cho anh”

Một lát sau, Như đang chạy thì vấp té. Duy theo quán tính cũng té...đề lên người Như. Môi chạm môi, 4 con mắt mở to nhìn nhau.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa-Cả 2 hét to

Duy lập tức đứng dậy, lấy tay chà chà lên môi.

Thế là nụ hôn đầu đời của cả 2 bị mất đi khi mới 3, 4 tuổi +__+

~oOo~

Vài ngày sau...

-Như, em có thích anh không?

-Có ạ

-Em có muốn làm vợ anh không?

-Có ạ-Như nói, không giấu được sự thích thú trong giọng nói

-Ba mẹ chúng ta đã đặt ra một cái hôn ước cho chúng ta

-Hôn...ước...là gì ạ?-Như ngơ ngác

-Tức là sau này khi lớn lên và đủ tuổi kết hôn chúng ta sẽ lấy nhau

-Lấy nhau? Tức là trở thành vợ chồng ạ

-Đúng vậy

-Vậy thì còn gì bằng-Như cười tươi

-Nhưng anh không thích sự ràng buộc này, xin lỗi em
Nụ cười trên môi Như tắt liệm đi. Thay vào đó là giọt nước mắt chảy dài từ đôi mắt.
Câu nói đó cũng được coi như lời nói cự tuyệt từ Duy. Sau hôm đó, Duy luôn tránh mặt Như.
Ít lâu sau vì quá buồn bã, Như đã bỏ nhà đi bụi. Và tình cờ Như đã gặp Linh.
(Từ khi Như vào lâu đài nhà Linh ở cho đến khi Linh mất tích chỉ cách nhau vài tháng)
~ Flashback ends ~
-Là thế đó-Duy thở dài
-Tại sao anh lại không muốn như vậy?
-Anh không thích sự sắp đặt của ai hết, anh muốn có một cuộc sống của riêng mình với những quyết định do chính anh đưa ra.
-Haizzz-Tôi lắc đầu-Vậy bây giờ anh thấy Như thế nào? Anh có thích Như không?
-Anh cũng không biết, anh thấy nó không tốt, nó đã đối xử không đúng với em.
-Chỉ vì Như thích anh thôi mà, anh nên cho Như một cơ hội
-Anh cũng không biết mình nên làm gì nữa, anh rối trí quá.-Duy vò đầu bứt tóc
Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay đang có ý định phá nát cái mái tóc bông bênh lãng tử của bạn thân.
-Bình tĩnh, anh mà bứt tóc hoài, nó đứt thật thì xấu trai lắm đấy-Tôi vỗ chăm chọc
Duy mỉm cười.
Chợt có một ông bác sĩ và 2 cô y tá đi vào phòng Như. Có vẻ họ đi thăm dò tình trạng của bệnh nhân.

31. Chương 31

Chap 31

Sau khoảng 15 phút. Người bác sĩ và các y tá bước ra từ căn phòng bệnh của Như.
-Bạn ấy thế nào ạ?-Tôi hỏi vị bác sĩ
-Tình trạng rất tốt, vài ngày nữa là có thể xuất viện
-Cảm ơn bác sĩ-Duy nói
Duy cứ cười cười, chắc là vui lắm, người đi ngang có lẽ tưởng Duy bị khủng.
-Vào thăm Như thôi-Tôi nói với Duy
-Gi? Em đùa á? Sao lại phải thăm cô ta
Tôi kéo tay Duy, lôi vào phòng Như.
Tôi tiến đến một cái ghế cạnh giường Như và ngồi xuống. Duy thì ngồi vào cái ghế bên cạnh, mắt nhìn lơ đãng quanh phòng. Tôi khẽ tắc lưỡi, lắc nhẹ đầu trước cái thái độ giả vờ không quan tâm của Duy.
-Linh tới thăm tôi sao?-Như hỏi bằng giọng nghẹn ngào
-Ừ, không phải mọi chuyện đã rõ như bàn ngày thế sao?-Tôi mỉm cười
-Linh không giận tôi sao?
Tôi gật đầu, ngồi lên giường bệnh, ôm nhẹ Như vào lòng. Cả căn phòng chìm vào không gian im lặng. Thời gian như ngừng trôi.

-Trong phòng này có ai bị les không nhĩ-Duy lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng một cách đáng sợ đó bằng giọng bông đùa

Tôi trợn mắt và trở về ngồi trên chiếc ghế ban nãy. Sau khi đã yên vị trên chiếc ghế, tôi tăng hắng :

-Anh có muốn nói gì với Như không?-Tôi nhìn thẳng vào mắt Duy

-Ồ...ùm...thì...thật...thật ra....thì-Duy áp úng.

-Giờ anh có nói không?

-Ồ...thì...thì...anh...anh...em...em...ra...ngoài được không?

Nãy giờ Như mắt tròn xoe nhìn chúng tôi như người ngoài hành tinh mới tới trái đất vậy.

-Không-Tôi dứt khoát, gác chân phải lên chân trái, 2 tay khoanh trước ngực, mặt nghiêm nghị-Nếu anh còn không nói thì em sẽ bóp cổ anh cho đến khi anh “phun” tất cả sự thật ra đó

-Được rồi, anh sẽ nói-Duy thở dài

-Thế thì em sẽ giúp anh một nửa nhé-Tôi mỉm cười

-Giúp anh? Bằng cách nào?

-Như, bạn thích Duy đúng không?-Tôi không trả lời câu hỏi của Duy mà quay sang nói với Như

Mặt như đỏ như trái cà chua. Sau một phút do dự, Như cũng e thẹn gật đầu.

-Vậy thì Duy đây cũng có một điều muốn nói với bạn.

-Ồ...uhm....anh....thật ra...anh cũng....thích...thích...em

Như mừng rỡ, chồm người về phía trước, ôm lấy Duy. Duy tuy hơi bất ngờ và thoáng đỏ mặt nhưng rồi cũng vòng tay ôm Như vào lòng. Tôi mỉm cười hài lòng.

-Hai người định bao giờ làm đám cưới đấy?-Tôi chọc ghẹo

-Linh thật là....-Như lại đỏ mặt

-Sớm thôi-Duy cắt ngang lời Như

-Dù gì cũng không được cưới trước Trần Phương Linh này. Em sẽ phải cưới cái tên em không quen biết vì vậy ngày cưới của em là ngày buồn, không phải ngày vui. Nên nhất định 2 người phải làm đám cưới đôi cùng em, nếu được như vậy thì ít ra ngày đó cũng không buồn.

-Eo ơi, triết lý thế này-Như nhăn nhó

~oOo~

Vậy là đã xuất hiện một cặp đôi hạnh phúc rồi mọi người nhĩ ^__^!

32. Chương 32

Như và Duy trở thành một cặp nhưng liệu “tình yêu” này có bền bỉ?

~oOo~

Chap 32

Tuy tôi cảm thấy vui cho 2 người họ nhưng tận sâu trong thâm tâm tôi vẫn cảm thấy một cảm giác đau nhói.

Tôi vẫn chưa xác định được mình thực sự yêu ai và nên đến bên ai. Vỹ? Hay Duy? Mỗi con người họ đều có vẻ hạnh phúc bên người con gái khác trong khi mà tôi đang phải nhậm đắng nuốt cay để cưới một thằng con trai không quen không biết.

Tôi đứng dậy, mỉm cười nhìn Duy và Như rồi bước đi. Những sải chân dài và nhanh theo vô thức của tôi như muốn nó rằng “tôi không cam tâm để 2 người bên nhau” vậy.

Vừa bước ra ngoài tôi gặp mẹ Như đang đứng nói chuyện với ông bác sĩ vừa khám cho Như. 2 người có vẻ như có một mối quan hệ nào đó ngoài mối quan hệ bác sĩ-bệnh nhân. Nhưng đó hoàn toàn không phải là chuyện của tôi. Tôi bước ra ngoài và ngồi lên dãy ghế chờ.

Sau một hồi nói chuyện với người phụ nữ, ông bác sĩ nó cũng chào tạm biệt và bước đi qua phòng kế bên. Mẹ Như cười cười, khi ông ta đã khuất thì gương mặt bà ta bỗng chốc trở nên lạnh lùng. Bà ta bước về phía tôi và ngồi vào chiếc ghế bên cạnh tôi.

-Con là Phương Linh?-Bà ta lên tiếng sau một hồi im lặng

-Vâng-Tôi đáp lời một cách lễ phép

-Con đã quen biết Như từ lâu?

-Vâng-Tôi đáp cụt lủn

-Vậy thì con nên tránh xa chồng sắp cưới của nó ra.

-Bà có quyền gì mà nói với tôi những lời đó?-Tôi trở nên lạnh lùng

-Công chúa nhà gia giáo đây sao?-Bà ta cười khinh bỉ

“Chát”

Tôi đứng dậy, tát mạnh vào mặt bà ta một phát rồi bỏ đi một mạch. Chẳng biết tôi đã trở thành hạng người đánh đá mất nết như thế này từ lúc nào. Từ lúc muốn bảo vệ tình yêu của bản thân chẳng???

Bước ra đến cửa bệnh viện tôi gặp ba Như xách một giỏ trái cây đi vào. Thấy tôi ông ta mỉm cười, khẽ gật đầu. Tôi cũng lễ phép mỉm cười thật tươi rồi đi tiếp. Chắc ông ta chỉ thế khi chưa biết tôi vừa tát vợ ông ta. Khi biết rồi có khi ông ta nổi trận lôi đình đòi xé xác tôi không chừng?

Tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi đi về “nhà”, chào bố mẹ rồi về phòng nằm.

Ngày thường tôi rất thân thiện với các người hầu. Nhưng từ vụ con Như có ý định giết tôi, nói chính xác hơn là ngày hôm nay, tôi trở nên lạnh lùng và tàn bạo. Mọi ngày tôi cười nói rất vui vẻ với họ, coi họ như chị em ruột của mình, nhưng rồi tôi nhận được gì? Sự phản bội. Vì vậy tôi quyết không nhân nhượng, hiền lành với họ nữa. Bất cứ ai xuất hiện trước mặt tôi mà cười đùa, nói chuyện tôi sẽ cầm roi quất người đó như cái cách mà người xưa vẫn hay làm.

Chắc con người tôi có 2 mặt. 1 mặt hiền lành và ngoan ngoãn, đó cũng chính là bộ mặt mà tôi luôn luôn sử dụng và giờ đây tôi sử dụng trước mặt bố mẹ mình. Mặt thứ 2 chính là gương mặt hung bạo kia. Gương mặt thứ 2 vừa được tôi phát hiện và sử dụng từ lúc gặp mẹ Như.

Tôi hận nhứt là tên kia. Nói cách khác là tên chồng tương lai của tôi. Nếu hắn trở về đây và đứng trước mặt tôi. Tôi sẽ bẻ cổ hắn. Khi đó chắc tôi sẽ không bị bắt cưới ai nữa (Suy nghĩ quá nông cạn ++)

Trong lúc tức giận, tôi ngồi trên giường và bóp cổ con...gấu bông lúc nào không hay.

“Cốc cốc”

-Vào đi-Tôi nói lớn

-Ngày mai con ra sân bay với mẹ nhé-Mẹ tôi mở cửa bước vào.

-Tại sao ạ?

-Ồ...thật ra là ngày mai hôn phu của con về nước, mẹ muốn 2 đứa gặp nhau luôn.

-Tại sao ạ?-Tôi lặp lại câu hỏi lúc nãy nhưng với giai điệu hoàn toàn khác.

-Thôi con đừng hỏi nhiều nữa, ngày mai theo ba mẹ ra sân bay, giờ thì con ngủ sớm đi, mai chúng ta sẽ đi sớm.

-Vâng ạ-Tôi trở nên yếu xìu trước sự khẳng định chắc nịch của mẹ.

Tôi trèo lên giường và chìm vào giấc ngủ khi đồng hồ vừa điểm 9h.

~oOo~

Tôi bị các người hầu dựng dậy từ 5h sáng để...trang điểm

Tôi ngồi trước gương mà ngủ gà ngủ gật, để mặc cho người ta muốn trét phấn trét son gì lên mặt tôi cũng được.

Sau một tiếng đồng hồ trang điểm, tôi cùng ba mẹ bước lên chiếc xe limo đen và ra sân bay.

Trước đây tôi đã ra máy bay một lần để tiễn Duy đi du học. Giờ đây cái cảm giác sao mà khác hẳn, tôi cảm thấy rất khó chịu mặc dù đang ngồi trong xe limo có máy lạnh. Nhìn dòng người đông đúc đi đón người thân mà tôi cảm thấy phát ngộp.

Rồi 2 tấm kính của cái cổng tự động kia cũng dạt ra 2 bên cho dòng người đi ra. Ba mẹ tôi nhìn và đảo mắt tìm kiếm hình bóng ai đó. Tôi thì thừa biết đó là tên hôn phu của tôi nhưng tôi chẳng tìm vì tôi không quan tâm cũng không biết mặt hắn.

Cổng đóng lại và người mà ba mẹ tôi tìm kiếm vẫn chưa “xuất đầu lộ diện”. Thế là tôi bị mẹ tôi lôi ra khỏi xe limo và tiến về phía cái cổng kia.

Hôm nay tôi mặc một cái áo 3 lỗ bên trong và một cái áo thun to, dài bên ngoài cũng với quần jean đen. Tóc tôi được nhuộm nâu và cắt kiểu.

-A kia rồi-Mẹ tôi la lớn

Tôi phải cảm ơn cái ông chuyên gia về tóc bê đê kia vì hôm nay ông đã cắt cho tôi một cái mái ngố dài tới lông mày nên chỉ cần cúi mặt xuống bảo đảm tên kia sẽ không thấy được mặt tôi.

Tôi cố tình lúi vào góc khuất gần đó, cúi gầm mặt xuống để tránh sự chú ý từ hắn.

2 tấm kính từ từ di chuyển qua 2 bên. Một còn người bước ra, “theo sao” là cái valy của kẻ đó. Vì cúi đầu, mắt nhìn xuống đất nên tôi chỉ quan sát được có vậy, chẳng biết mặt mũi hắn ra sao. Hắn mà xấu tới mức ma chê quỷ hờn tôi thề sẽ tự tử chứ không bao giờ lấy một tên chồng xấu xí. Dù tôi không đẹp nhưng tôi không muốn phải chịu khổ như vậy.

-Linh, Linh ơi, Phương Linh, con đâu mất rồi?-Mẹ tôi lên tiếng khi không thấy tôi đâu.

Tôi giơ tay lên, đầu vẫn cúi, từ từ “lết” đến gần mẹ.

Giờ tôi đã đứng gần tên k.h.ố.n n.ạ.n kia và ba mẹ tôi. Tuy không nhìn hắn nhưng tôi cảm nhận được nụ cười khinh bỉ của tên kia dành cho tôi. Tôi cũng khẽ nhếch mép, nhưng đương nhiên là hắn không biết.

Mẹ nắm tay và lôi tôi đi, còn tôi thì vẫn tiếp tục nhìn mặt đất mà đi theo mẹ. Tên kia thì vừa đi vừa nói chuyện với ba tôi. Tôi nghe thoáng qua cuộc nói chuyện của họ :

-Con còn nhớ bác chứ?-Ba tôi hỏi hắn

-Hi, thứ lỗi cho con, thực sự là con không nhớ, nhưng con đã gặp bác sao?

-Ừ, nhưng chỉ có vài lần lúc nhỏ và một lần năm ngoái thôi, con không nhớ cũng phải-Ba tôi thở dài

Tới lúc vào limo có lẽ là lúc tôi cảm thấy khó chịu nhất. Không biết ba mẹ nghĩ gì mà đẩy tôi vào ngồi kế người lạ còn ba mẹ đi xe khác. Tới lúc này thì tôi cảm thấy ngộp thở và khó chịu vô cùng. Không thể chịu đựng hơn nữa. Tôi ngửa mặt lên thở như chưa bao giờ được thở. Tôi cảm nhận được tên kia đang nhìn tôi chằm chằm, nhưng tôi cũng mặc kệ, cái xe này dài thồn lại chỉ có 2 người ngồi. Sau khi thở xong, tôi lập tức ngồi nhích ra xa hắn.

Nhưng vừa nhích được một tý thì tôi cảm thấy mình bị kéo ngược về vị trí cũ. Tôi tức giận quay qua nhìn tên kia, nhưng vừa quay qua thì...

33. Chương 33

Chap 33

Nhưng vừa nhích được một tý thì tôi cảm thấy mình bị kéo ngược về vị trí cũ. Tôi tức giận quay qua nhìn tên kia, nhưng vừa quay qua thì tên kia đã đặt một nụ hôn lên môi tôi.

Tôi nhắm chặt mắt, cố gắng đẩy tên kia ra, nhưng vòng tay của hắn cứng như kim cương, dù cố gắng đến đâu tôi vẫn không thể làm hắn suy suyển.

1 phút....

2 phút....

3 phút....

4 phút....

5 phút....

Sau 5 phút tên kia cũng chịu buông tha cho tôi. Tôi gần như chết ngộp vì cái nụ hôn đầy tính chất bạo lực và ép buộc của hắn. Tôi thở như chưa bao giờ được thở.

Sau khi nhịp thở của tôi đã bình thường, tôi lập tức quay qua và tặng cho tên kia một cái tát như trời giáng.

Lúc này tôi mới nhìn thấy gương mặt của hắn, mà cũng không hẳn là gương mặt vì tên này tuy ngồi trong limo nhưng lại đeo kính mát và đội nón kiểu. Và bây giờ thì trên mặt hắn còn được “trang điểm” bằng cái bàn tay 5 ngón nhỏ xinh của tôi. Bên má nơi bị tôi tát của hắn giờ đã đỏ hoét, nhưng không đỏ bằng mặt tôi.

-Anh thật quá đáng, tôi và anh không quen không biết, tại sao anh lại hành động tùy tiện như vậy?-Tôi nói trong sự kiềm chế, nếu không cố gắng có khi tôi sẽ hét ầm lên và tài xế sẽ giật mình, khi đó cả 3 chết chùm.

Tên kia vẫn “bình chân như vại”, không thèm trả lời tôi. Hắn đưa tay lên sờ vào chỗ vừa bị tôi tát, nhếch mép một cái rồi bình thản ngồi dựa vào ghế.

Cơn tức giận của tôi vốn không nhỏ nhẩn gì, giờ hắn lại tỏ thái độ khinh bỉ như vậy, tôi quả thực là chịu không nổi, tôi hét ầm lên khiến tài xế phải giật mình nhưng rất may chỉ lệch tay lái một chút.

Tôi thở nhanh trong cơn tức giận, mắt tôi long sòng sọc lên nhìn tên kia.

Hắn lại quay qua nhìn tôi, hắn cười, nhưng lần này không phải là cái nụ cười nhếch mép đều đều như ban nãy. Tên kia cười khoe nguyên hàm răng trắng đều như bắp.

-Thật sao?-Hắn nói giọng đều đều-Em có chắc là em với tôi không quen biết gì?

Tôi “hừ” một cái rồi tiếp tục nhích ra xa cái tên quái dị này.

Và một lần nữa, hắn ôm ngang eo tôi và lôi tôi trở về vị trí cũ-ngồi cạnh hắn. Tôi tức giận, quay sang quát lớn :

-Anh bị cái gì vậy hả, điên vừa vừa thôi, tránh ra đi-Nói xong tôi lấy tay đẩy hắn ra.

Nhưng tôi càng đẩy thì vòng tay của hắn càng siết chặt người tôi. Thế là tôi quyết định ngồi im, nếu không chắc cái eo của tôi sẽ bị tên kia siết đến khi đứt ra thì mới thôi.

Tôi hậm hực khoanh 2 tay trước ngực. Tên kia mỉm cười thích thú, chắc nhìn mặt tôi buồn cười lắm. Hắn đưa tay lên sờ vào má tôi. Tôi rùng mình nhưng vì hắn ôm chặt quá nên không dám động thủ.

Thấy tôi tức đến rung người mà không dám làm gì, hắn cười phá lên một cách thích thú. Cái điệu cười đó khiến tôi muốn bẻ cổ hắn như những gì đã định trước đây.

Sau khi cười xong, hắn đưa tay tháo cái kính mát xuống. Tôi chả buồn liếc cái gương mặt của hắn lấy một cái. Nhưng thấy cái thái độ khinh rẻ của tôi, hắn đưa tay nắm chặt lấy cằm tôi. Tôi đau điên, cố gắng vùng vẫy nhưng không được. Hắn xoay mặt tôi qua đối diện với mặt hắn và....

34. Chương 34

Chap 34

...và trước mặt tôi bây giờ chính là...

-Nguyễn????

-Ừ! Lạ lắm sao? Quên anh mau thế em yêu?-Vừa nói Nguyễn vừa vòng tay qua khoát vai tôi.

-Nguyễn đâu phải là hoàng tử?

-Ừ thì sao?

-Nhưng tại sao mẹ tôi nói tôi phải kết hôn với 1 hoàng tử mà?

-Cái đó thì Linh đi hỏi mẹ Linh đi.

-Ừm

Nói là làm, vừa về tới lâu đài, tôi lập tức chạy đi tìm mẹ. Sau 30 phút chạy vòng vòng, tôi cũng tìm được mẹ. Tôi vừa thở vừa nói :

-Mẹ... chuyện này... là sao?

-Con muốn nói chuyện gì cơ?

-Chuyện... chuyện... Nguyễn... Nguyễn... có phải....là ...là hoàng...tử đâu...hả... mẹ?

-Ừ, thật ra thằng bé đó cứ đòi ba nó lập một cái hôn ước cho con và nó, nên giờ nó đang du học thì chạy về đây gặp con, mẹ cũng không hiểu vì sao nó lại làm vậy nữa.

-Cái...cái...cái...

Tôi quá shock và quá mệt, không làm sao nói nổi từ “gì”. Tôi ngã lăn ra cái ghế sofa trong phòng của mẹ khiến mẹ tôi tưởng tôi ngất nên hoảng sợ la lên. Nghe mẹ la “trời ơi, con làm sao vậy?” thì hơn chục cô người hầu lập tức chạy vào, theo sau là Nguyễn.

-Linh, Linh, làm sao vậy?-Nguyễn la lớn hơn cả mẹ tôi.

Vì tôi nằm xuống thở như trâu bò mà lại nhắm mắt nên Nguyễn tưởng tôi bị ngất thật. Nó vừa la vừa ôm tôi lay lay như vũ bão. Sức lực trai tráng của nó với cái thân mềm yếu như cọng bún của tôi đúng là một trời một vực. Vậy mà nó cứ lay tôi mãi không thôi. Cuối cùng tôi cũng phải mở mắt ra nhìn nó cho nó nhưng cái hành động thái quá đó lại.

-Trời ạ, Linh làm tôi sợ quá-Nguyễn nói khi thấy tôi mở mắt

Tiếp theo đó là một chuỗi hành động quá dị khác : ôm và hôn. Mẹ tôi và những cô người hầu đứng bên ngoài chứng kiến tất cả chỉ biết che miệng cười.

-Cười cái gì? Đi ra ngoài hết cho tôi-Nguyễn quay qua quát mấy cô người hầu kia.

Bọn họ sợ hãi, cuối đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Mẹ tôi lắc đầu, thở dài trước những chuỗi hành động kì lạ của Nguyễn.

Sau khi họ ra ngoài, Nguyễn ngồi lên chiếc sofa, ngay bên cạnh tôi. Mẹ tôi cũng ngồi xuống.

-Vậy bây giờ con lại phải lựa chọn giữa 2 người hả mẹ?-Tôi hỏi

-Mẹ nghĩ vậy, nhưng dù sao đây cũng là cuộc đời của con, con có quyền lựa chọn người mà con yêu thương, người có thể cho con hạnh phúc cả phần đời còn lại.

-Vậy khi nào con sẽ gặp người kia?

-Sớm thôi con ạ-Mẹ tôi mỉm cười.

-Haizzz-Tôi thở dài-Hy vọng là không quá sớm, một trong hai người là Nguyễn thì thật là, haizzz

-Này bà cụ non, đừng thở dài nữa-Nguyễn nói.

-Thôi con về phòng nghỉ ngơi đây.-Tôi đứng dậy

-Ừ, nghỉ đi cho khỏe-Mẹ tôi nói với tôi xong thì quay qua Nguyễn-Con cũng nghỉ ngơi đi, mới đi máy bay về chắc là mệt lắm

-Dạ, chào bác con đi-Nguyễn nắm tay tôi lôi đi.

Nguyễn lôi tôi về phòng luôn. Cứ như nó biết rõ về nơi đây lắm vậy. Nó lôi tôi vào trong phòng rồi đóng cửa lại, phi thẳng lên giường tôi nằm luôn.

-Này, đi ra ngoài-Tôi vừa khều khều nó vừa nói

-Đi đâu cơ-Nó dụi dụi đầu vào gối ôm.

-ĐI RA NGOÀI-Tôi hét lớn

Vừa ra sức “thuyết phục” nó đi ra ngoài tôi vừa dùng tay cố gắng lôi nó dậy. Nhưng sự việc xảy ra lại ngoài sự tưởng tượng của tôi. Nó nắm lấy tay tôi và lôi tôi nằm xuống cạnh nó luôn. Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng nó ôm tôi cứng ngắc trong khi mắt vẫn nhắm nghiền.

35. Chương 35

Chap 35

-Oái...oái...bỏ ra, tránh ra-Tôi gào thét.

Nguyễn bỏ ngoài tai sự phản đối kịch liệt của tôi. Nó thản nhiên ôm tôi vào lòng. Tôi dùng hết bình sinh để đẩy nó ra nhưng thất vọng ê chề, tôi càng đẩy, nó càng ôm tôi chặt hơn. Rốt cuộc khi tôi hết sức thì cũng là lúc tôi bị nó ôm muốn nghẹt thở.

Cuối cùng tôi quyết định dùng hết “những gì còn lại” của mình để thoát khỏi nó. Tôi vùng tay tát thẳng vào mặt nó 1 cái thật mạnh. Và rồi nó cũng mở to mắt ra nhìn tôi, 1 tay đặt lên chỗ bị tôi tát.

-Sao Linh dám tát tôi

-Thì...thì...tại...tại-Tôi ấp úng

Ban này tôi còn định chửi rủa nó biết bao nhiêu điều nhưng bây giờ nhìn thấy cái anh mắt giận dữ của nó, tôi nín thinh, không nói được một câu nguyên vẹn nào.

-Tại sao hả-Nó thét lớn

-Tôi... hức hức.... tôi... tôi... hức hức-Tôi vừa cà lâm vừa nức nở

Nó bối rối, đưa tay gỡ gỡ đầu ra chiều suy nghĩ. Như bắt được vàng, tôi lập tức đứng dậy.

-Haha, bị mắc lừa nhé-Tôi cười lớn

-Trời ạ, con nhỏ này, dám đối xử với chồng chưa cưới thế hả?

Nó cũng nhảy phốc xuống giường, nắm chặt lấy cánh tay tôi. Tôi la oai oái một phần vừa đùa giỡn với nó, một phần vì nó nắm tay tôi chắc quá khiến tôi đau.

Nghe tiếng la như “sấm nổ chớp giạt” của tôi. Nó thoáng giật mình. Trong lúc “hoãn loạn” nó buông tay tôi ra.

Nhanh như cắt tôi mở cánh cửa ra và vụt chạy ra ngoài. Nó liền chạy theo.

Vừa chạy tôi vừa cười đùa và quay lại nhìn nó nên không biết phía trước mình có một “vật cản” đang đứng chình ịch ngay giữa lối đi.

Và đương nhiên hậu quả là tôi tông thẳng vào “vật cản” đó.

Tôi ngã lộn ra đất, đầu óc quay cuồng. Nguyễn liền chạy đến đỡ tôi dậy, nó trêu chọc :

-Thấy chưa, “chồng” đã bảo đừng chạy mà “vợ” không chịu nghe lời “chồng”

-Ừ chịu, “chồng” với chả “vợ” gì chứ?-Tôi vờ nũng nịu.

Nhưng rồi tôi nhớ tới cái “vật cản” kia, tôi cúi thấp đầu, miệng lắp bắp :

-Xin...xin lỗi....tôi không cố ý

Cái “vật cản” đó vẫn đứng im, không nói lấy lời nào. Vậy nhưng “bạn gái của vật cản” quyết không im lặng. Cô ta luôn miệng chửi rủa, chì chiết tôi. Tuy rất bực mình vì cô nàng này toàn dùng những “từ ngữ giang hồ” để chửi tôi, nghe rất chướng tai. Nhưng tôi biết mình có lỗi nên đành ngậm ngùi cúi đầu nghe “giảng đạo”.

-Mày có nghe tao nói gì không hả?-Cô ta bỗng hét lớn khi thấy tôi cứ im thinh thích từ nãy tới giờ.

-Này, cô đừng có quá đáng nhé.-Nguyễn chỉ tay thẳng vào mặt cô ta

Thế là cô ta không chửi tôi nữa mà quay qua cãi nhau với Nguyễn. Gọi là cãi nhau vì cô ta nói một câu thì Nguyễn cũng nói lại một câu, không ai nhịn ai. Cả 2 người cứ thế cho tới khi cái “vật cản” kia lên tiếng can ngăn.

-Thôi đi-“Vật cản” nói

-Anh nói gì cơ?-"Bạn gái vật cản" tỏ rõ vẻ khó chịu trong giọng nói

Nãy giờ tôi vẫn cúi đầu chịu tội nên không hề biết bọn họ là ai cả.

-Em không được mắng vợ chưa cưới của anh-"Vật cản" thản nhiên nói

-Anh nói cái gì chứ? Em là vợ chưa cưới của anh kia mà?-"Bạn gái vật cản" tức giận quát ầm lên

Lúc này tôi mới chợt nhận ra 2 giọng nói của 2 người kia.

Tôi ngước lên, tròn xoe mắt nhìn 2 người đang đứng trước mặt mình.

Anh chàng “vật cản” mỉm cười với tôi. Nụ cười ấm áp mà tôi đã không được nhìn thấy từ rất lâu....

36. Chương 36

Chap 36

Đang cãi nhau với cô gái kia thì Nguyễn quay sang cãi nhau với “vật cản” khi nghe đến ba từ “vợ chưa cưới”

-Này, anh đùa đấy à? Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi mà

-Đúng vậy, nhưng có lẽ chúng ta “lại” phải tranh giành một con người một lần nữa rồi.

“Lại” sao? Anh ta tại sao lại nói là “lại”, “một lần nữa”? Nãy giờ tôi vì quá bất ngờ nên đứng im như tượng nhìn anh ta, không nói nên lời nào.

-Oái...oái...ui da

Nghe tiếng la thất thanh ở phía sau, tôi giật mình quay lại. Đó là mẹ tôi, chắc vì chạy nhanh quá cho nên bị té. Bà đứng dậy phúi phúi mông, khẽ nhăn mặt rồi bước nhanh về phía “đám đông” đang cãi nhau.

-Con chào mẹ-Tôi lễ phép

-Ừ-Mẹ tôi chỉ ậm ờ cho có, mắt vẫn hướng về phía “vật cản”.

“Vật cản” cũng nhăn răng ra cười khi thấy mẹ tôi. Lại cái nụ cười đó, trời ơi tôi muốn đập đầu vào tường chết quách cho xong.

-Sao con về mà không báo?-Mẹ tôi nói với “vật cản”

-Con định tạo bất ngờ cho cô đó mà, nhưng không ngờ về tới đây cô lại là người gây bất ngờ cho con-"Vật cản" liếc Nguyễn.

-Con còn nhớ ta là ai không?-Mẹ tôi “lôi” “vật cản” về thực tại

-Có chứ, cô chẳng phải là mẹ vợ tương lai của con sao?

-Haizzz-Mẹ tôi thở dài-Con quên ta rồi, nhưng mà cũng không sao

Mẹ tôi bỗng trở nên yếu xù khi hắt tở ra không nhớ mẹ là ai, nhưng vài giây sao thì mẹ bỗng trở nên tươi tỉnh. Mẹ lôi tôi đến đứng bên cạnh mẹ và “giới thiệu” tôi với anh ta.

-Đây là vợ theo hôn ước của con-Mẹ tôi cười tươi

Mặt “bạn gái” của anh ta nhăn nhó và đỏ hoét, chắc là cô nàng tức tối ghê lắm đây.

-Đương nhiên là con có quyền lựa chọn giữa con gái cô và....-Mẹ tôi áp úng ví chẳng biết cô ta là ai

-Bạn gái-Cô ta gần từng chứ

-Ừ giữa con gái cô và bạn gái của con-Mẹ tôi bỏ qua cái thái độ đó của cô nàng, tiếp tục nói chuyện với anh ta.

-Cô ta á?-Anh ta tròn xoe mắt, một tay chỉ vào mặt mình, một tay chỉ cô ta.

Sau vài giây hành động như một thằng ngốc, anh ta cũng bình tĩnh lại và hiểu được những gì mẹ tôi nói :

-À, cô ta không phải bạn gái con đâu, cô đừng nói vậy.

-Còn đây là đối thủ của con-Mẹ tôi chỉ tay vào Nguyễn-Cạnh tranh công bằng nhé các “con trai”

Từ nãy đến giờ đầu Nguyễn “bốc khói” nghi ngút mà không ai biết.

-Ai muốn tham quan lâu đài nào?-Mẹ tôi “làm bộ” nhí nhảnh

-Con, con-“bạn gái vật cản” bỗng dưng cũng trở nên nhí nhảnh, cô ta vừa giơ tay lên vừa nhảy tưng tưng.

-Con nữa-Nguyễn yếu xù.

-Con đã biết rồi, cô cứ dẫn hai đứa nó đi đi-Anh ta nói.

Thế là mẹ tôi dẫn đầu, vừa đi vừa chỉ bên này bên nọ, luôn miệng giới thiệu về những nơi trong lâu đài. Theo sau mẹ là một đứa con gái nhí nhảnh, chưa bao giờ tôi thấy cô ta nhí nhảnh như thế này cả. Và bên cạnh cô ta chính là Nguyễn, nó như thầy ma, chỉ đi theo cho có lệ, gương mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Nhìn theo dáng ba người họ, tôi thoáng mỉm cười. Bỗng nhiên anh ta nắm cầm tôi, quay mặt tôi qua đối diện với anh ta.

-Nhìn mặt cô, rất quen, cô đi sửa sắc đẹp sao?-Anh ta thản nhiên nói

Tôi không muốn nói chuyện với một con người như vậy. Tôi nhăn mặt rồi đưa tay hất mạnh tay anh ta ra. Anh ta bị hất tay ra cũng nhăn nhó không kém tôi.

Tôi bước đi thật nhanh về hướng phòng mình. Anh ta, một lần nữa, giữ tôi lại. Anh ta nắm cổ tay tôi, giật ngược tôi lại.

-Anh muốn gì?-Tôi quát lớn

Anh ta đã tức sẵn, nay lại thấy tôi tỏ thái độ như vậy lại càng tức giận hơn. Anh ta xô mạnh tôi vào tường, 2 tay chống 2 bên.

-Tôi hỏi cô, có đúng là cô đi sửa nhan sắc không-Anh ta cũng la lớn không kém tôi ban nãy

-Anh điên à? Tránh ra đi-Tôi cố gắng đẩy anh ta ra

Có lẽ qua thời gian, cái gì cũng có thể thay đổi, kể cả con người. Bằng chứng rõ ràng chính là anh ta, qua thời gian anh ta trở thành một thú máu lạnh và hơi điên điên.

Mặt anh ta càng lúc càng đỏ hơn, tay anh ta đưa lên cổ tôi, cứ như nếu tôi không nói thì anh ta sẽ “giết người bịt đầu mối” vậy.

Bỗng nhiên có người lôi anh ta ra.

-Duy!-Tôi la lớn

Tôi mừng rỡ quá nên hành động thái quá, tôi chạy lại ôm Duy, khóc tỉnh bơ.

-Vỹ, tại sao cậu bắt nạt Linh?-Duy vừa dỗ tôi vừa nói với anh ta.

-Cái gì chứ? Cô ta... cô ta.... cô ta.... cô ta.....-Anh ta “ca” một điệp khúc gồm 2 từ : “cô ta”

Tôi vẫn ôm Duy mà khóc. Hắn đứng dậy, phúi phúi quần áo rồi lại lôi tôi ra khỏi Duy. Tôi la oai oái và khóc to hơn nữa, nói chính xác hơn là tôi đang gào lên ọi người biết.

Hắn lập tức “bịt miệng” tôi bằng...miệng của hắn.

Mặc dù hơi ghê thật nhưng tôi phải công nhận cách này của hắn rất hiệu quả, khi hắn buông tôi ra rồi tôi vẫn im thin thít. Hắn nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, thì thầm vào tai tôi :

-Anh đã về rồi... anh nhớ em lắm...

Chiều rơi nhẹ rơi trên phố hôm nay vừa thoáng qua,ngước mắt em nhìn theo chiếc lá.

Của mưa lia xa cơn gió trong e chợt thấy lo mình sẽ về đâu ngày mai.

Lặng im niềm vui ngơ ngác bao nụ cười đã thôi ,rực rỡ ở trên đôi môi.

Vì anh lặng im không nói em đợi chờ tiếng yêu có khi cảm thấy vô vọng.

Tại vì em đã yêu nên đợi chờ một tiếng yêu anh từ lâu hững hờ .

Tại vì cơn gió chiều nay vô tâm lạnh lùng để chiếc lá một mình cô đơn.

Chuyện buồn em sẽ mãi giấu đi trong lòng dù rằng trong tim rất mong.

Một ngày anh đến mang theo hi vọng để chiếc lá không còn cô đơn.

(Chiếc lá cô đơn-Thủy Tiên)

37. Chương 37

Chap 37

Tình yêu em trao mãi không hề phai

Mà vì con tim nhân gian mãi như đùa vui

Tưởng rằng mây trôi vậy thôi cũng sẽ quay về

Về lại bên em như ngày xưa anh hồi

Một ngày ta xa nhau mới biết yêu là

Ngàn lần tìm đâu nhói nhưng sao vẫn chờ

Lặng thầm một mình em đêm nay mưa nhiều

Em nhớ anh

(Muộn màng-Thủy Tiên)

-LINHHHHHHHHHHH!-Ai đó hét lớn.

Con người vừa hét lên là Như. Có lẽ Như đi cùng Duy và đã nhìn thấy cái cảnh tượng hắn định bóp cổ tôi.

Như vừa hét vừa chạy lại gần. Khoảng cách đã đủ gần, Như liền “giơ chân” đạp Vỹ một cái thật mạnh.

(Còn chưa biết gì)

Vỹ liền ngã lặn ra đất, mà hấn đang ôm tôi, thế là tôi và hấn cùng ngã. May mắn là không mắc phải cái tình trạng éo le như trong sách vở hay phim ảnh (Người nằm trên, kẻ nằm dưới). Nhưng đầu tôi bị đập xuống đất rất mạnh.

-Ui da, huhuhu-Tôi làm bộ than vãn

-Chết chết, lỗ chân lỗ chân-Như cuống cuống cả lên

-Huhuhu...oa oa oa-Tôi được thế nên càng gào to hơn nữa.

-NÍN-Như la to

Tôi tròn xoe mắt nhìn nó, sau đó thì... tiếp tục khóc... Thấy tôi vẫn khóc ngon lành, nó lúng túng quá nên đâm ra cả lăm :

-Bây... bây... bây... bây giờ... bây giờ... bây giờ....bây giờ có... có... có im...im ...im ...im không... im không hả?-Như vừa nói vừa chỉ tay vào mặt tôi.

-Không im, huhuhu

-Không im chứ gì? Được lắm-Mặt Như chuyển sang màu đỏ.

-Tui không im đó, làm gì tui-Tôi héch mặt lên

-Oa oa oa, anh Duy, Linh nó bắt nạt em kìa, huhuhu-Bỗng nhiên Như òa khóc rồi chạy lại ôm Duy.

Tôi sợ chảy cả mồ hôi với con nhỏ này. Cả bọn ôm bụng cười vang cả một khu.

Sau khi cười đã đời, tôi và Như lau đi những giọt nước mắt “cá sấu” rồi cả bốn bước đến căn phòng dùng để tiếp khách trong lâu đài.

Các cô người hầu nhìn thấy Như thì mừng rỡ vô cùng. Họ chạy lại ôm Như rồi cười đùa, hỏi thăm Như. Nó nhìn thấy họ cũng rất vui, cứ kể hết truyện này đến truyện nọ cho họ nghe.

Bọn họ tùm lại thành một “cục”, cười nói rôm rã.... Cho đến khi nghe tiếng tăng hắng của tôi họ mới chạy đi pha trà. Phải nói từ vụ Như có ý định ám sát tôi, họ đã biết sợ tôi hơn vì tôi đã không ầm ập, vui vẻ như xưa nữa.

Vỹ và Duy tỏ rõ sự khó hiểu trước thái độ sợ hãi của họ trước tôi. Tôi phớt lờ họ, bình thản ngồi xuống chiếc ghế sofa dài như một bà hoàng. Chân trái tôi bắt chéo lên chân phải. Mắt nhắm hờ (Nhưng vẫn nhìn thấy được chút đỉnh). Hai tay cầm lấy tách trà, đưa lên miệng, nhâm nhi từng chút một.

Đi đôi với hành động “như bà hoàng” của tôi là ba đôi mắt-sáu con mắt mở to, nhìn tôi chằm chằm như sinh vật lạ. Mắt tôi chỉ là nhắm hờ nên tôi thừa biết ánh mắt của họ dành cho tôi như thế nào.

-Có cần ngạc nhiên vậy không?-Tôi nói trong khi mắt vẫn không nhìn họ.

Vỹ ngồi xuống bên phải tôi. Còn Duy ngồi bên trái. Chỉ có Như là ngồi đối diện, cái mặt thì nhăn nhăn còn hơn cả khi ăn phải ớt. Thấy mặt nó như vậy, tôi muốn cười lắm nhưng đành kìm chế lại.

Tôi khều khều Duy rồi chỉ chỉ qua chỗ Như. Nhìn cái mặt lúc giận của nó anh cũng phải bật cười. Sau đó đương nhiên là Duy cũng đi qua chỗ Như ngồi. Duy vừa ngồi xuống thì mặt Như tươi hớn.

-Em cư xử như thế này từ khi nào thế?-Vỹ hỏi tôi

-Từ khi là công chúa chẳng?-Tôi trả lời bằng một câu hỏi khác (Bó chiếu)

-Em trả lời vậy cũng như không trả lời rồi còn gì-Vỹ thở dài

-Chỉ là trước mặt bọn họ thôi-Tôi đặt tách trà xuống.

-Tại sao em phải làm vậy?-Duy tỏ sự ngạc nhiên

-Đúng vậy, tại sao thế?-Như cũng hùa theo Duy

-Để cho họ thấy Hà Nhật Linh, ý lộn Trần Phương Linh này không phải là người dễ bắt nạt-Khi nói câu nói đó, tôi nhìn Như chằm chằm

Như lúng túng, đưa tay gỡ đầu.

-Trần Phương Linh?-Vỹ nói

-Ừ, làm sao?

-Đó là tên thật của em?

-Ừ, là tên của bố mẹ ruột đặt từ đầu.

-Chả trách khi nghe mình có hôn ước với con nhỏ nào tên Trần Phương Linh anh bức muốn chết. Nếu biết đó là em thì anh đã “chạy” về nước từ sớm rồi.-Vỹ cũng đưa tay gỡ đầu giống Như

-Mọi người cư xử như có chí ấy nhỉ?-Duy châm chọc Như và Vỹ

-Sao anh nói thế-Tôi làm bộ nhăn mặt

-Ồ...um...

-Có chí thì nên mà-Tôi cười lớn

Mọi người cũng cười theo. Vậy là mọi chuyện được giải quyết một cách ổn thỏa (Mối tình “tay 4” Vỹ Linh←Duy←Như)

~oOo~

Thế là mình đã viết ra một cái kết của chap không khiến ai phải “chột dạ” hay tò mò rùi nhé. Bạn zzpezq yên tâm đi thi nhé.

38. Chương 38

Chap 38

Chúng tôi ngồi nói chuyện một lúc. Nói là chúng tôi cũng không đúng vì chỉ có Vỹ và Duy là huyền thuyên kể về chuyện họ đi du học. Nói một lúc càng không đúng vì chính xác là họ kể chuyện suốt hơn 1 tiếng đồng hồ.

Hai người họ cứ kể kể rồi tranh cãi về nền giáo dục của nước này nước nọ, còn tôi và Như bị cho ra rìa, ngồi như hai con búp bê không có tỷ giá trị nào +____+

Sau một hồi ngồi như “đồ thừa thải” sức chịu đựng và sự kiên nhẫn của tôi đã không còn. Tôi đứng dậy, bỏ ra ngoài. Nhưng chưa đi được bước nào thì bàn tay của tôi đã bị ai đó nắm chặt.

-Linh đi đâu?-Vỹ hỏi.

-Ra ngoài-Tôi trả lời cụt lủn.

-Tại sao lại ra ngoài?-Lần này là Duy lên tiếng.

-Chán

-Tại sao chán?-Lại là Vỹ

Hai tên này cứ thay nhau hỏi tôi này nọ cứ tôi là tội phạm bị công an bắt giữ và đang ngồi trong đồn công an để khai báo về “tội lỗi” của mình vậy.

Như thấy tình hình có vẻ nguy hiểm vì gương mặt của tôi đang vì quá tức giận mà đỏ ối là đỏ, chính tôi còn cảm thấy mặt tôi nóng nóng nữa mà. Nó đưa tay lên miệng, tăng hắng một tiếng thật to để tập trung sự chú ý của mọi người.

Đúng là hiệu quả thật, ai cũng giật mình và quay sang nhìn nó, kể cả tôi cũng thế. Nhưng tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Tôi giật mạnh tay ra khỏi bàn tay của Vỹ và vùng vằng bỏ ra ngoài.

Sau 5 phút, nó quay lại với một cái hộp bằng kính trong suốt, có dán hình một dấu cộng màu đỏ.

Nó nhẹ nhàng bôi thuốc cho tôi. Tuy vậy tôi vẫn cảm thấy tê nhứt ở lòng bàn tay, lâu lâu tôi vẫn hay nhăn nhó vì đau.

“Cốc cốc”

Hình như tôi nghe có tiếng gõ cửa thì phải? Chắc không phải đâu. Nguyễn cũng lo bôi thuốc cho tôi nên không chú ý, còn tôi thì đương nhiên là ngồi nhìn chăm chăm vào cái bàn tay đang rỉ máu của mình, theo dõi theo nhất cử nhất động của nó rồi.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa lại vang lên nhưng tôi và Nguyễn đều không chú ý đến, vẫn tiếp tục làm tiếp việc mình đang làm, tức người làm việc, kẻ quan sát. Rõ ràng Nguyễn không có đóng cửa mà? Tại sao lại có tiếng gõ cửa được chứ? Thật là nhầm nhí, chắc là tôi bị lãng tai rồi.

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa to và dồn dập hơn. Lúc này tôi mới ngược lên nhìn về phía cửa với cái khuôn mặt không thể nào nhăn hơn nữa. Nhưng ngay lập tức thay vào đó một nụ cười thật tươi...

-Lammmmmmmmmmmmmmmmmmm-Tôi hét lớn, đứng bật dậy, chạy nhanh về phía cửa.

Lam cũng ôm chầm lấy tôi.

-Áaaaaaa-Nguyễn la lớn-Cái con nhỏ này, muốn chết à? Làm ơn mắc oán, dám xô ngã La Dương Nguyễn này à-Nó vừa la vừa nằm ăn vạ khiến tôi và Lam chỉ biết nhìn nhau mà cười.

Sau khi cười đã đời, tôi liền chạy đến, đỡ nó dậy trong khi Lam vẫn đứng ôm bụng cười ha hả.

Một chàng trai bước tới, vòng tay ôm ngang eo Lam, dịu dàng hỏi :

-Có gì vui lắm hả em? Anh đã bỏ lỡ điều gì đó sao?

-Có anh ạ, cậu ta đang bôi thuốc cho Linh thì bị Linh đẩy té, nằm ăn vạ luôn-Lam nói

-Ôi giỏi, con trai sao mà yếu đuối thế này?-Anh ta chăm chọc Nguyễn

-Thôi đi anh Nam, đừng chọc người ta nữa, máu dồn hết lên não rồi kìa-Lam cười khúc khích

-Cô... cô... cô...-Nguyễn chỉ thẳng vào mặt Lam, quá tức giận nên nó không làm sao nói được từ nào ngoài từ “cô”

-Bình tĩnh... bình tĩnh...-Tôi vỗ nhẹ vào lưng Nguyễn.

-Linh này, ban nãy hình như em bỏ quên một cái gì đó ngoài hành lang thì phải-Nam nói

-Bỏ quên gì cơ ạ? Nãy giờ em có mang theo đồ gì đâu anh?-Tôi ngạc nhiên hỏi

-Là cái này-Nam móc trong túi ra một cái lưới lam dính màu đỏ sẫm của máu đã khô

-Ồ... cái đó... cái đó... sao anh lại có nó?-Tôi ấp úng

Đó chính xác là cái lưới lam là Ngọc Anh đã dùng để “hãm hại”, đổ oan cho tôi trước mặt Vỹ. Mặt tôi tái mét, xanh lè.

-Là anh nhặt được thôi.

-Sao một cái lưới lam mỏng manh, nhỏ bé như vậy nằm trên thảm mà anh cũng nhìn thấy được? Anh có mất thần à?

-Để anh kể cho em nghe nhé?

-Ừ

-Anh và Lam vừa đáp máy bay từ Canada về, lập tức tới đây tìm em

-Nhưng khi tới phòng Linh thì không thấy Linh đâu-Lam tiếp lời Nam

-Và bọn anh đã đi dọc các hành lang chính để tìm em-Nam nói tiếp

-Và bọn này đã nhìn thấy một cô gái hâm dọa một cô gái-Lam lại tiếp lời Nam

-Nhưng khi một chàng trai liên quan tới cuộc tranh cãi của 2 người con gái kia xuất hiện thì cô gái đó lại từ kẻ bắt nạt trở thành diễn viên tài ba nhập vai một cô gái bị đánh, tự làm đau chính mình bằng cái lưỡi lam này-Nam lại nói tiếp những gì Lam nói

-Rồi thì khi cô nàng “diễn viên chuyên nghiệp” đó đã đi cùng chàng trai nọ thì cô gái kia vì bị nghi oan nên cũng đã vô tình làm đau chính mình bằng cái lưỡi lam này-Lam nói tiếp

-Và một chàng trai khác đưa cô gái đó đi bằng bó-Nam nói giọng đều đều

-Cậu cũng biết rồi đấy, nhân vật chính trong câu chuyện mà tụi mình vừa kể chính là cậu, Ngọc Anh, Triệu Vỹ và Dương Nguyễn

Hóa ra bọn họ đã đứng ở đâu đó và chứng kiến tất cả những chuyện đã xảy ra. Vậy thì tại sao tôi lại không nhìn thấy họ? Hay là tại dạo này mắt tôi kém quá? Có lẽ tôi nên đi khám mắt thì hơn (!)

Tôi thở hắt ra, bước về phía cái giường thân yêu, ngồi xuống và chìa tay về phía Nguyễn.

Hiểu được ý tôi, nó tiến về vị trí cũ và tiếp tục bằng cái tay lại cho tôi. Nó nói vết thương này cũng không sâu lắm nên để một thời gian sẽ khỏi, nếu sâu hơn thì có nguy cơ phải vào bệnh viện khâu vài mũi.

Nhìn thấy hành vi né tránh của tôi, Nam và Lam cũng phải thở dài.

Chap 39(tt)

Nam bước tới và ngồi lên giường, ngay cạnh tôi.

-Em gái này...-Nam bỗng khoác tay qua vai tôi.

Tôi khẽ giật mình, trợn mắt nhìn anh. Và tôi cũng đã nhận ra còn 2 cặp mắt nữa trong căn phòng này cũng đang trợn lên giống như tôi mà nhìn anh.

-Anh khuyên em, đi làm rõ mọi việc với thằng Vỹ đi, em dễ dàng chịu thua con nhỏ Ngọc Anh đó hay sao?-Nam phớt lờ ánh mắt khác thường của tôi cũng như ánh mắt của Nguyễn và Lam.

-Chịu thua gì cơ, anh toàn nói chuyện vớ vẩn-Tôi cố gắng chối phăng đi

-Trời, em còn làm bộ được hay sao? Đừng tưởng anh không biết em thích thằng Vỹ. Con mắt của anh nhìn người hơi bị hay đó em ạ, và anh biết chắc chắn những gì mình nhìn thấy ở em là đúng. Anh cũng tin rằng Triệu Vỹ cũng thích em. Nhưng giữa em và nó có một con “kì đà” tên Vũ Ngọc Anh đó.-Nam nói giọng đều đều

-Anh nói vớ vẩn, em không nghe-Tôi đưa 2 tay lên bịt tai

Nam thở dài một cái rồi dùng hết sức gỡ tay tôi xuống. Nhưng tôi cũng không thua, tôi cố gắng giữ chặt 2 tay ở tư thế cũ. Thế là tôi và Nam cứ “giằng co” mãi.

Có lẽ tôi và Nam sẽ “giằng co” cho tới tết Congo nếu không có Lam lao vào chốt cù lét khiến tôi nhột quá phải dùng tay mình đẩy tay nó ra.

Nam liền dùng tay mình siết chặt lấy tay tôi ngay cổ tay, tiếp tục nói :

-Nghe lời anh đi, chúng ta cùng đi làm rõ mọi việc với Vỹ.

Tôi nhăn nhó, lắc đầu ngoàng ngoạy.

-Em không đi đâu, anh đi một mình đi, chẳng phải anh cũng có mặt lúc cô ta giả vờ đó sao? Anh ta đã chẳng buồn hỏi xem sự thật thế nào mà cứ nghe theo lời nói của cô ta, anh ta xem em là cái gì chứ-Tôi thở dài

-Ra là vậy-Nam tặc lưỡi, làm ra vẻ như đã hiểu tất cả mọi việc

Tôi đâm túi bụi vào lưng Nam, miệng thì....

-Tại sao biết rồi mà còn nói ra những lời đó hả? Em đánh chết anh, em đánh chết anh....-Tôi gào lên, nước mắt tự động ứa ra, không một lý do....

Tôi đánh nhẹ hơn và chậm hơn, rồi 2 tay buông thõng xuống, tôi cúi mặt xuống khóc. Khóc vì nhớ cái lúc đó, lúc mà Vỹ bên vực Ngọc Anh, không thèm nghe tôi giải thích, hay vì hấn tin cô ta hơn?

Càng tự hỏi tôi càng khóc nhiều hơn. Lam nhìn tôi bằng ánh mắt sững sốt và hoảng sợ. Nguyễn thì nắm tay tôi, lay lay. Nam thì cuống cuống lên, không biết làm gì, chỉ còn biết mở to mắt ra nhìn tôi một cách hết sức là ngạc nhiên, tựa như nhìn sinh vật lạ vậy.

Tình trạng hiện tại trong phòng tôi là : Tôi ngồi trên giường, Nam ngồi bên phải tôi, Nguyễn ngồi bên trái, Lam ngồi chồm hổm dưới đất, ngửa mặt lên nhìn tôi. Mắt Lam cứ đỏ đỏ, giống như nó cũng đang định khóc cùng tôi luôn vậy.

Nước mắt tôi... chẳng rõ ở đâu mà nhiều thế này... tôi khóc mỗi lúc một nhiều hơn. Chẳng biết vì sao mà tôi lại qua qua bên trái, ôm Nguyễn mà khóc thét lên.

-Đồ đàn bà lăng lơ-Giọng nói chua ngoa cất lên sau lưng tôi

Không cần quay lại tôi cũng thừa biết đó là Ngọc Anh, cái cách nói chuyện và giọng nói của cô ta chẳng phải đã quá quen thuộc với tôi rồi hay sao?

Tôi chẳng buồn phản ứng lại những lời chằm chọc đó của nó, tôi ôm Nguyễn chặt hơn và tiếp tục... khóc. Quả thật tôi cũng không rõ mình khóc vì điều gì nữa. Làm gì có ai đánh đập hay chửi mắng gì tôi đâu? Tôi không biết tại sao, nhưng có lẽ lý do này có mối liên hệ chặt chẽ với Ngọc Anh và Triệu Vỹ...

-Anh thấy chưa? Nhìn nó đi, nó yêu thương gì anh mà anh đòi đi gặp nó? Ban nãy nó còn cầm cái lưỡi lam kia rạch tay em mà, anh chưa “mở mắt” ra hay sao?-Giọng nói chua hơn chanh của Ngọc Anh lại tiếp tục vang lên sau lưng tôi.

-Kh...không đúng...-Giọng của ai đó run run

Giờ đây tại tôi cứ ù ù, không làm sao nghe rõ được giọng nói kia là của ai nữa... Tôi cũng không nhận biết được chuyện gì xảy ra nữa, đầu óc choáng váng, tôi sắp ngất ứ?

Tôi loáng thoáng cảm thấy cái gì đó ẩm ẩm mà tôi đang ôm bỗng bùng biến mất... một ai đó nắm tay tôi, giật thật mạnh, có khi nào tay tôi sẽ rụng ra không? Tiếp theo đó tôi lại cảm thấy một cái gì đó ẩm ẩm, nhưng cái ẩm ẩm này to hơn cái ban nãy tôi ôm, lại còn khô ráo hơn nữa. Con người ban nãy tôi ôm rõ ràng rất ẩm ướt do tôi đã khóc rất nhiều....

Sau đó hình như còn có một cuộc cãi vã nữa, nhưng tôi không nghe rõ được từ nào hết, những hình ảnh mờ ảo ảo dần thay đổi bằng một màu đen...

Chap 39(tt)

Tác giả

Ngay sau ngày hôm đó, mọi người trong lâu đài chạy tới chạy lui lo chuẩn bị thật tốt cho đám cưới của Linh và Nguyễn. Không hiểu vì lý do gì mà ba mẹ Linh lại thuyết phục Vỹ và Ngọc Anh tổ chức đám cưới tại lâu đài này.

Vậy là 1 tuần nữa trong lâu đài sẽ có đám cưới đôi. Gọi là đám cưới đôi thôi chứ thật ra là tổ chức trong hai căn phòng nằm cạnh nhau.

Mỗi đám cưới là một phong cách riêng biệt được các cô dâu, chú rể tự quyết định.

Đám cưới của Linh và Nguyễn có một không gian đơn giản, một ổ bánh kem không quá to, trang trí cũng đơn giản nhưng không kém phần nghiêm trang.

Đám cưới của Vỹ và Ngọc Anh thì lại vô cùng hào nhoáng. Không gian trong căn phòng được trang trí một cách màu mè, hoa hòe hết mức có thể. Bánh cưới thì to đùng, trang trí cầu kì. Trang phục cô dâu thì to đùng, vướng víu vô cùng nhưng không thể nói là không đẹp.

Linh thì chọn ình một chiếc váy cưới khá đơn giản. “Các chú rể” thì đương nhiên là mặc vest trắng.

Thiệp mời cũng là do Linh và Ngọc Anh chọn, Nguyễn và Vỹ cũng chỉ đi theo hai cô nàng rồi gật gù ra về ưng thuận.

Có thể khẳng định Ngọc Anh thích chơi nổi hơn Linh. Thiệp mời của Linh khá đơn giản và dễ thương, có màu hồng nhạt và hình 2 đứa bé đang hôn nhau (mọi người ko đc nghĩ bậy nha). Ngọc Anh thì chọn loại thiệp đỏ chót, có hoa văn cầu kỳ, được rải kim tuyến rất nhiều.

Thiệp mời được ghi và gửi đến các vị khách mời. Ngọc Anh thì chỉ mời những người ở tầng lớp thượng lưu, địa vị ngang ngửa với cô nàng, một phần vì sợ mất mặt, phần khác là vì thật ra cô nàng không hề chơi với những người tầng lớp trung lưu hay hạ lưu. Linh thì không ngại ngần, mời luôn cả những người quen trong xóm mà ngày xưa Linh sống cùng mẹ nuôi.

Một số người nhận được cả 2 tấm thiệp mời đám cưới vào cùng ngày, cùng giờ. Vậy là họ sẽ phải đưa ra quyết định sẽ dự đám cưới của ai.

40. Chương 40

Chap 40

Mặc dù không nhìn thấy gì hay nói đúng hơn là những gì mà tôi thấy chỉ là màu đen của bóng tối. Nhưng tôi lại nghe văng vẳng bên tai tiếng người trò chuyện :

-Đồ tôi

Vang lên cùng lúc với 2 từ “đồ tôi” là một tiếng “bốp”. Tôi cố gắng hết sức để mở mắt ra xem có chuyện gì xảy ra hay không hay tất cả chỉ là giấc mơ?

-Mày thì hơn kém gì tao mà dám lên tiếng chứ?-Người kia tức giận nói

-Tôi hơn anh vì tôi có dư sức lo lắng cho Linh, cho Linh có một cuộc sống hạnh phúc. Anh thì làm được gì? Anh chỉ làm cho Linh khổ sở mà thôi. Đừng đứng ở đây, giả vờ chăm lo cho Linh với cái thân phận “chồng chưa cưới”

“Bốp”

Có lẽ lần này là người kia đánh anh chàng vừa nói ra những lời kia.

-Mày được lắm, nếu mày có thể chứng minh mày đủ sức làm cho Linh hạnh phúc thì tao sẽ từ bỏ. Nếu không-Anh ta gần giọng-Tao sẽ giết mày

-Được thôi, nhưng tôi sẽ kết hôn với Linh, như vậy thì tôi mới có thể hoàn thành “nghĩa vụ” của mình chứ

-Mày... được lắm, vậy thì tao sẽ kết hôn với Ngọc Anh-Anh ta nói cứ như mếu

Sau đó là chiếc giậm chân đùng đùng và tiếng cửa đóng lại thật mạnh. Tôi cảm nhận thấy một bàn tay đang nắm lấy tay mình.

-Linh ơi, tôi sẽ chăm lo cho Linh nhé!

Sau đó tôi cảm thấy một đôi môi mềm mại (!?!?!!) đặt xuống bàn tay của mình.

Mắt tôi khẽ rung rung rồi từ từ mở ra. Ngồi cạnh giường tôi là Nguyễn.

-Linh!-Nguyễn reo lên mừng rỡ-Linh tỉnh rồi, thấy trong người thế nào? Có muốn ăn uống gì không? Tự đừng ngại xấu làm tôi lo quá.

Tôi không nói gì, nhìn nó chằm chằm. Chắc tôi sắp khóc rồi, cảm động quá, hức hức...

Một giọt nước mắt rời khỏi mắt và chảy dài trên mặt tôi.

-Sao vậy Linh? Đau ở đâu? Nói đi-Nguyễn áp một bàn tay của nó lên mặt tôi.

Tôi lắc đầu ngoay ngoay, cố gắng mở miệng nói

-Khô...ng...có...

-Vậy tại sao Linh khóc?

-Cảm...động

Nghe xong cái lý do sến vô cùng của tôi, Nguyễn phì cười.

-Linh này-Nguyễn lên tiếng sau một hồi im lặng

Tôi mở to mắt nhìn nó, chờ đợi nó nói tiếp

-Linh chịu lấy tôi không?-Nguyễn nói bằng một giọng vô cùng bình thản.

Tôi như hóa đá trên giường.

-Linh không thích đúng không?-Nó bỗng trở nên giận dữ-Tôi biết ngay mà, lúc nào Linh cũng vậy, ngày xưa khi tôi đi, Linh cũng chỉ biết khóc, Linh chẳng thèm giữ tôi lại, Linh quá đáng lắm, Linh có biết không hả-Nó nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng ghê rợn khiến tôi phải rùng mình khi nhìn vào mắt nó.

-Đư...được rồi...-Tôi áp úng

-Vậy thì thử gọi một tiếng anh xem-Nó cười ranh mãnh

-Ồ...tại... tại sao? Mình... mình... bằng tuổi mà

-Nhưng tôi thích thế, bây giờ Linh có gọi không hả?

-A... a... an.... an.... anh...

-Ngoan lắm-Nó thản nhiên hôn “chụt” một cái lên má tôi.

Tôi và Nguyễn hoàn toàn không nhận ra tất cả hình ảnh đó đã lọt vào mắt của hai con người. Một kẻ đang mỉm cười một cách vô cùng nham hiểm. Một kẻ đang tức giận vô cùng.

41. Chương 41 The End

Chap 41

~ Hồi kết ~

~oOo~

Một tuần sau.....

Ngày trọng đại của bốn con người.....

Linh được chuyên gia tạo kiểu tóc cắt ột cái mái ngắn dài tận mắt, phần tóc còn lại búi cao lên. Nó mặc váy cưới và cài vào đầu chiếc lúp cưới có hình vương miện, phủ quanh người, che luôn cả khuôn mặt.

-Tại sao lại đeo lúp thế này hả mẹ?-Linh hỏi mẹ nuôi của mình.

-Vải này mờ mờ chứ có kính mít đâu hả con?

-Nhưng tại sao lại để thế này? Con thấy người ta để ra sau lưng mà.

-Bí mật con ạ-Mẹ Linh nháy mắt một cái rồi bước ra khỏi phòng.

Linh xoay người vài vòng trước gương rồi thở dài. Lam bước đến, vỗ nhẹ vào vai Linh rồi mỉm cười như an ủi. Như và Lam là phù dâu của Linh. Cả 2 mặc váy trắng đơn giản giống nhau nhưng xem ra vô cùng mừng rỡ trong khi Linh thì rầu rĩ vô cùng. Nó hoàn toàn không nghĩ mình sẽ lấy chồng ở cái tuổi này. Lại càng không nghĩ mình sẽ lấy người khác một cách miễn cưỡng chứ không có tình yêu chỉ vì bản thân cảm thấy có lỗi.

Ngọc Anh cũng đeo một cái lúp y như như Linh. Nhìn thoáng qua chắc sẽ chẳng người nào có thể phân biệt 2 người họ.

Ăn sau cách ăn mặc giống nhau (chỉ khác cái váy) đó là âm mưu của 10 con người.

-Tối giờ rồi-Mẹ nuôi của Linh mở cửa, nói với Linh.

-Vâng-Linh thở dài, Lam và Như thì đã chạy đi từ đời nào.

Nó bước theo mẹ nuôi mà mặt cứ cuối gầm xuống đất.

-Con đây rồi-Bố Linh đứng ở cửa phòng làm lễ lên tiếng

Linh gượng mỉm cười, khoác tay cha mình, mặt cứ cuối xuống, sống mũi cay cay. Nó muốn khóc, nhưng có lẽ không phải là những giọt nước mắt hạnh phúc.

-Con gái của ta chắc chắn sẽ hạnh phúc với lựa chọn của ta-Bố Linh nói

-Hả?-Linh ngạc nhiên, ngược đầu lên nhìn bố mình chăm chăm.

Lúc này Linh mới phát hiện quang cảnh xung quanh thật là lạ, không giống như những gì mình đã chuẩn bị. Nó liền quay qua nhìn về phía vị linh mục già đang đứng. Chú rể... không phải Nguyễn mà là... Vỹ?

Linh tròn mắt lên, nhìn Vỹ chăm chăm, nó còn đang định đưa tay lên dụi mắt nhưng thoáng cái đã bước tới trước mặt vị linh mục kia. Bố Linh gỡ tay Linh ra và nói nhỏ vào tai con gái : “Hãy làm theo trái tim của mình”

Linh im lặng bước lên đứng bên cạnh Vỹ.

Vị linh mục mỉm cười với cả hai và bắt đầu làm công việc của mình :

-Dương Triệu Vỹ, con có đồng ý lấy người con gái này làm vợ và.....

-Con đồng ý-Vỹ trả lời dứt khoát, không chút do dự, chậm trễ

-Trần Phương Linh, con có đồng ý lấy người con trai này làm chồng và.....

-Con... con... con...-Linh ầm úng, đưa mắt nhìn về phía bố mẹ mình đang ngồi. Họ mỉm cười nhìn Linh, gật nhẹ đầu-Con... đồng ý-Linh nói thật nhỏ cứ như không muốn cho ai nghe thấy vậy.

-Ta tuyên bố hai con là vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu

Vỹ đưa tay kéo tấm vải che trước mặt Linh ra sau (hóa ra nãy giờ vẫn còn che mặt :P) rồi hôn nhẹ lên môi Linh.

Tiếng trầm trồ và vỗ tay vang lên.

Linh ngượng ngùng quay mặt ra phía cửa để tránh mặt Vỹ. Nhưng vừa nhìn ra cửa Linh thấy Nguyễn và Ngọc Anh cũng đang đứng vỗ tay và gào thét như những người khác. Nộ khí xung thiên, Linh liền chạy đến trước mặt hai người, tức giận hỏi :

-Hai người... tại sao lại...

-Bọn này giúp cô hạnh phúc như vậy, không cảm ơn à?-Ngọc Anh nói

-Vậy hai người làm đám cưới với nhau sao?

-Ừ thì... thật ra chúng tôi cũng có chút tình cảm...-Nguyễn nói.

-Cái... cái... cái gì thế này-Linh ập úng.

-Bốn chúng ta giờ đã hạnh phúc với 2 cuộc hôn nhân này, hãy cứ vui vẻ lên, việc gì phải giả vờ tức giận thế này?-Ngọc Anh bỗng đứng ôm chặt lấy Linh

Ác cảm của Linh dành cho Ngọc Anh cũng biến mất....

~oOo~

E hèm!...

Duy sau đó cũng đã nảy sinh tình cảm với Như nhờ một trận sốt kỉ lục và sự chăm sóc của Như dành cho Duy lúc đó.

Quốc Anh đi du học ở Hong Kong và đang theo đuổi một cô gái người Hong Kong gốc Việt.

Linh, Vỹ, Nguyễn, Ngọc Anh đã trở nên thân thiết hơn...

Còn ai khác không nhỉ? Hình như là không, hjhj ^ _ ^!.....

~ THE END ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-lanh-lung-va-cong-chua-that-lac>